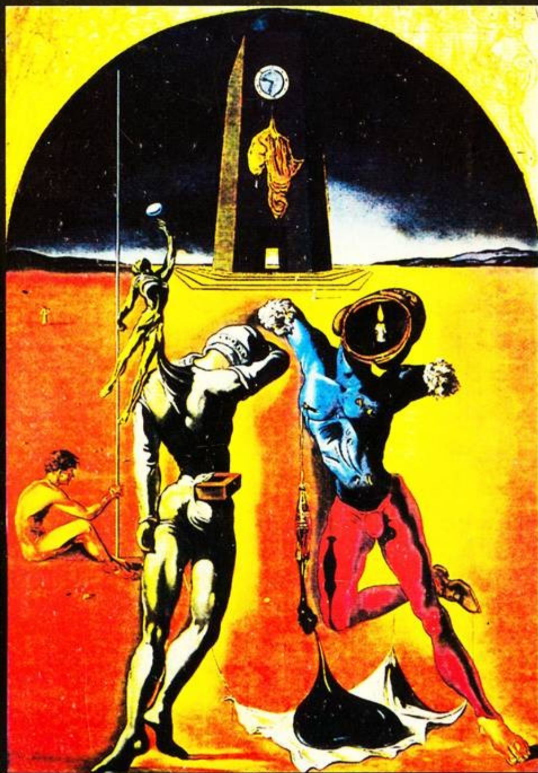
DANIEL WALTHER

APOLLO XXV

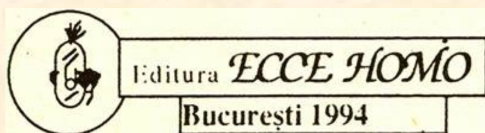
Colecția

SF

Editura ECCE HOMO

București 1994

Editura ECCE HOMO
București 1994

Coperta Z. Zef
Ilustraţia coperta 1 reproducere după
Salvador Dali

ISBN 973 - 96210 - 3 -1

Editura ECCE HOMO C.P. 1-832
Bucureşti
Editor Ion Cristea
Tehnoredactare computerizată
Cîrstea Adam

DANIEL WALTHER

APOLLO XXV

Traducere de Liviu Radu

APOLLO XXV

Capitolul I

Ar fi trebuit să fiu mai bănuitor!

Ancheta începuse rău.

Puţea a lucru suspect, a capcană.

Însă nu mă prevenise nimeni. Nimeni, în tot oraşul, nu se găsise sămi dea „un sfat amical”.

Toţi stătuseră de-o parte. Îşi vîrîseră capetele în nisip, ca struţii şi-şi văzuseră de treburi. E un mod de a vorbi, pentru că în oraşul ăsta ca şi în altele, se trăieşte şi se acţionează doar prin intermediari.

Dar să începem cu începutul.

Cu moartea brutală şi de neînţeles a lui Bertil Erikson, astronautul.

Fusese găsit în apartamentul lui luxos din San Joselito, cu gîtul tăiat. Întreaga omenire începuse să tremure de groază, cînd mass-media se lansase în ipoteze delirante. Premiul întîi îi revenea, fără tăgadă, lui

Francis Costa, de la VWBC, care pomenea de un complot urzit de o organizaţie subversivă, misterioasă. Susţinea că are informaţii sigure. Francis Costa era unul dintre palavragii ăia care ştiu să învîrtă publicul după plac şi să-l facă să creadă orice.

Poliţia primise scrisori de la o grămadă de maniaci, care confirmau afirmaţiile individului de la VWBC. Da, exista o societate secretă care voia să-i stîrpească pe toţi cei care, într-un elan blesfamatoriu, încercaseră să-i dispute lui Dumnezeu înălţimile celeste. Poliţia, pentru a calma, spiritele, interogase cîţiva guru şi predicatori, făcuse chiar şi arestări, dar nu obţinuse nici un rezultat, în afară de faptul că aţîţase opinia publică. Bertil Erikson fusese un personaj stimat, iar silueta lui înaltă, rasată, dovedind o bună condiţie fizică, dădea, după cum sublinia propaganda guvernamentală, încredere în viitor.

Am avut posibilitatea să văd fotografiile cadavrului. Versiunea oficială spunea că i se tăiase gîtul. Realitatea era cu totul alta. Nefericitul fusese măcelărit, în adevăratul sens al cuvîntului.

(Extras din raportul inspectorului J.A. Glenn:

„... o înverşunare ieşită din comun. Corpul prezintă răni neobişnuite, hidoase, ca şi cum cineva s-ar fi străduit să taie fîşii din carne cu o lamă. Lipseau organele sexuale ale victimei, împreună cu ochiul drept. Ne întrebăm...)

Mă străduiam să citesc raportul pînă la capăt, deşi mărturisesc sincer că aş fi preferat să fac orice altceva. Mă întrebam de ce grangurii de la Societatea Astronautică Independentă (S.A.I.) apelaseră la un detectiv particular. Mai ales la unul ca mine, rău văzut de poliţie. Tuturor poliţiştilor din oraş li se dăduseră ordine precise, pentru că toţi cei care altădată îmi vîrau beţe în roate, acum nu mişcau în front, deşi mă străduiam, prin mijloacele mele, să obţin niscaiva informaţii...

Chiar J.A. Glenn îmi spusese tot ce ştia (în realitate, nu era mare lucru), îmi oferise cafea, bere şi ţigări... Mă făcuse praf! Din cauza asta, în prima noapte a anchetei am dormit foarte prost.

În vis, l-am revăzut pe purtătorul de cuvînt al SAI, un bărbat de înălţime medie, cu ochi cenuşii, cu buze subţiri, aşezat la biroul meu

(cravată în dungi, sacou albastru închis, cămaşă cu guler strimt).

– În această afacere, spunea vizitatorul „anonim”, veţi primi orice formă de ajutor doriţi. Dacă pot spune aşa, nu vi se va opune nimic... legal... cercetărilor dumneavoastră. Bertil Erikson a fost cel mai bun om al nostru. Îl avem în vedere pentru proiectul Titan.

Proiectul Titan. Satelitul lui Saturn îi intriga de mult timp pe oameni... După succesul expediţiei marţiene, venise rîndul lui Titan...

Am ratat ocazia să tac:

– Dragă domnule, dacă omuleţii galbeni care trăiesc în oraşele subterane de pe Titan ar fi neliniştiţi de pretenţiile imperialiste ale pămîntenilor, cea mai bună metodă de apărare ar fi să ne lichideze cosmonauţii...

Individul de la SAI mă fulgeră cu privirea:

– Îmi place şi mie să glumesc, îmi răspunse el sec, dar fiecare lucru trebuie făcut la momentul potrivit!

M-am abţinut să-i răspund, iar cînd interlo

cutorul îmi părăsise biroul, eram mai bogat cu o mie de florini.

În vis, întrevederea se termina într-un mod suprarealist: individul de la SAI se transforma brusc într-un ucigaş anonim, fără figură, care se repezea asupra mea, cu un cuţit în mînă...

Da! Ar fi trebuit să fiu bănuitor!

Toţi cei care erau mai bine informaţi ca mine, cei care ar fi putut să-mi dea vreun sfat, uitaseră de mine. Dar, cu o mie de florini, mă simţeam bogat, plin de încredere în viitor.

Mi-am permis un prînz într-un restaurant „scump, dar excelent”, şi am avut parte de cîteva ore fericite. Abia cînd inspectorul Glenn mi-a arătat muzeul lui de grozăvenii, am început să mă îndoiesc de fericirea mea.

Nimeni nu-ţi dă o mie de florini de pomană, mi-am zis. Am fost un tîmpit că m-am lăsat îmbrobodit...

Am format la vizofon numărul SAI şi am cerut să vorbesc cu domnul Travor (acesta era numele vizitatorului meu „anonim”).

Tînăra sofisticată, cu voce de robot, din celălalt capăt al oraşului, îmi făcu îndată un duş rece:

– Ce nume aţi zis?

– TRAVOR!

– Nu lucrează aici nimeni cu acest nume.

– Nu înţeleg...

N-am apucat să-i explic ce nu înţelegeam, pentru că legătura a fost întreruptă brusc, iar eu am rămas în faţa ecranului gol, întrebîndu-mă în ce chestie necurată am nimerit.

M-am dus să-l văd pe „prietenul” meu, Glenn. Nu m-a primit. Era ocupat...

Am părăsit comisariatul urmărit de privirile ironice ale cîtorva reprezentanţi ai ordinii...

După aceea, am primit un pachet. Un pachet obişnuit, înfăşurat în hîrtie maron, obişnuită.

Conţinea doar două cărţi şi un carnet gros. Am pus căţţile pe birou şi am deschis carnetul. Ce şoc! Iată ce era scris, cu litere frumos caligrafiate:

Impresii de călătorie, de locotenent-colonelul Bertil Erikson.

Asta da surpriză! Am scotocit hîrtia ambalajului, căutînd vreo scrisoare pe care n-o remarcasem. Nu era nici una. Dezamăgit, am căutat numele expeditorului. Nimic. Atunci, am început să citesc memoriile de călătorie ale astronautului asasinat.

La început, totul mersese bine.

Plecaseră spre Marte cu zîmbetul pe buze şi ochii îndreptaţi spre linia prăfuită a orizontului înstelat.

...fantastic. *Cîteodată, mi se pare că aud vocea sirenelor.*

N-am spus nimic celorlalţi. Nu reuşesc să-mi desprind privirea de pe frumuseţea Creaţiei. De pe Atotputernicia Creatorului.

Cînd sînt în Camera Hărţilor (numim aşa camera cu ferestre spre exterior) simt un freamăt ce parcurge eterul, care MĂ traversează... un fel de extaz...

Înainte de a pune piciorul prima dată într-o navă cosmică, nu eram deosebit de credincios. Însă descoperirea măreţiei cosmice mi-a deschis ochii. Mi i-a dezlipit, literalmente, iar ochii mei s-au deschis.

Însă nu pot vorbi despre aceste lucruri prietenilor mei, cei trei bărbaţi şi patru femei care au plecat împreună cu mine către planeta Marte.

Am format numărul Marshei Erikson, văduva astronautului sfîrtecat. A apărut pe ecran. O femeie de vreo patruzeci de ani, încă frumoasă, dar obosită. M-am prezentat, politicos, înainte de a trece la atac.

– Scuzaţi-mă, doamnă Erikson, că vă deranjez în circumstanţe atît de tragice, dar am primit un carnet al soţului dumneavoastră...

Figura văduvei se strîmbă, într un rînjet cinic:

– Sc parc că nu sîntcţi la curcnt... Nu citiţi ziarele de scandal?

– Nu... Ştiu că în meseria mea e un lucru necesar, dar...

– N-am timp de pierdut cu dumneata, îmi răspunse ea. puţin cam vulgar pentru o văduvă de locotenent-colonel din SAI, dar trăiesc separată de soţul meu. De la întoarcerea sa de pe Marte.

– De la ÎNTOARCEREA SA DE PE MARTE? Aş fi prea indiscret dacă aş întreba...

– Da, dar o să vă dăruiesc ceva, domnule Schuyler. M-am despărţit de Bertil pentru că devenise insuportabil de bigot. Voia să înfiinţeze o nouă biserică. Congregaţia Dumnezeul Ceresc. Nu se gîndea decît la Dumnezeu, pentru că îi simţise prezenţa în spaţiul cosmic. Uitase complet de soţie, de copii...

– Aş fi dorit să ştiu...

– Dacă se culca cu mine? Nu. Bineînţeles. Chiar dacă expediţiile de durată în cosmos sînt mixte, din

motive de igienă, bărbaţii se întorc, totuşi, traumatizaţi...

– Încă o întrebare, doamnă Erikson...

– Marsha.

– Marsha... Nu eraţi geloasă? Expediţia spre Marte a durat 16 luni. 16 luni în care soţul dumneavoastră a trăit, în concubinaj, cu o astronaută...

– Cînd eşti soţie de astronaut, trăieşti altfel decît ceilalţi. Nu, concubinajul acela tehnic nu mă interesa. Aveam şi eu legăturile mele. Un modus vivendi, ca să zicem aşa... La urma urmei, o făceam pentru gloria SAI şi a întregii umanităţi. Ceea ce m-a revoltat a fost bigotismul subit şi intolerabil al fostului meu soţ.

Extras din „Impresii de călătorie”

Cu cît ne apropiam de capătul călătoriei, eu atît mă simt mai eliberat de orice legătură cu materia. Am încercat să-i explic lucrul acesta Vassilissei Gordeiev... Formăm o pereche, conform selectorului informatic.

Ieri, în timp ce zăceam goi, Vassilissa m-a întrebat dacă nu-i ascundeam ceva. l-am spus „N-am nimic de ascuns”. A insistat: „Fac tot ce pot ca să-ţi placă, dar tu te culci cu mine... mecanic... Dacă aş face asta

cu un vibromasor, mi-ar face mai multă plăcere.” Apoi a pus mina pe sexul meu şi a zis: „Eşti, poate, un anticomunist primitiv, din felul celor ce existau în ţara ta înaintea pactului de asistenţă americano-sovietică”. Am negat. Cu tărie. Toţi oamenii sînt fraţi, în ochii Creatorului. Chiar şi comuniştii. Vassilissa nu a părut convinsă...

În timp ce discutam, încerca să trezească în mine dorinţa. Însă gîndurile mele erau în altă parte, afară, în noaptea înstelată... O noapte mai frumoasă decît ziua...

Mi-am amintit de cuvintele din Scriptură: „Au ochi, dar nu văd”. Da, Toţi cei de pe nava ce zbura către planeta roşie aveau ochi, dar nu vedeau nimic!

Mai ales Vassilissa, care voia să mă transforme într-un instrument igienic!

Un tip nemaipomenit, colonelul Erikson!

O înţelegeam pe biata Marsha.

Însă nu înţelegeam de ce fusese asasinat astronautul ăsta misionar, şi încă într-un mod atît de barbar! Chiar înainte de plecare spre tovarăşul îndepărtat al lui Saturn...

Am încercat să iau legătura cu căpitanul Vassilissa Petrovna

Gordeiev, dar mi s-a spus că tînăra era într-un loc ultra-secret şi nu poate fi deranjată. Am arătat, în faţa ecranului, împuternicirile mele de la SAI. Nici un folos. Un oarecare colonel Kolnialpkov mi-a cerut scuze şi s-a oferit să facă tot ce-i stă în puteri pentru ca, după ce se va întoarce în Garingrad, căpitanul Gordeiev să mă contacteze.

Altfel zis, mă expedia în mod politicos.

Îmi pierdeam timpul prin tot felul de locuri, holuri de ministere, fundături administrative, localuri frecventate de poliţişti, întîlnind indivizi care nu aşteptau decît un semnal pentru a se transforma, brusc, în criminali...

În ziua următoare celei în care încercasem să iau legătura cu Vassilissa cea frustrată, am primit un pachet înfăşurat în hîrtie maron...

Cînd i-am văzut conţinutul, am fugit în baie, ca să degurgitez o friptură, o salată şi două felii de ananas cu sake.

De data asta, în pachet era şi un mesaj (pe lîngă ochiul drept şi organele sexuale ale locotenent-colonelului Erikson):

Ca să vezi cele două aspecte ale problemei, nu-ţi ajunge UN ochi. Îţi trebuie DOI, ca să vezi TOTUL. Cît despre celelalte lucruri, locotenent-colonelul nu le mai folosea, oricum, de multă vreme.

Am expediat o scrisoare individului ce pretinsese că se numeşte Travor, prezentîndu-i demisia mea, „avînd în vedere că nu-mi adusese la cunoştinţă anumite informaţii de extremă importanţă pentru îndeplinirea misiunii mele”.

După ce am expediat scrisoarea, m-am cufundat în citirea memoriilor răposatului Bertil Erikson.

Sînt foarte neliniştit. Nu ştiu de ce. Vassilissa mă sufocă şi cu pretenţii, şi cu sarcasme. Ca şi cum ideea de a nu fi dorită i se pare intolerabilă. Ceilalţi ne urmăreau şi ştiu că glumesc pe socoteala noastră. Sînt nişte copii! Doamne, luminează-i!

Lumina TA să-i lovească aşa cum l-a lovit pe Saul din Tars, pe drumul spre Damasc!

Marsha Erikson, născntă Stankowski, locuia într-o casă în stil colonial, înconjurată de arbori înfloriţi. Pe alee, un cîine de o rasă nedefinită se tăvălea într-o baltă de noroi, pe care razele soarelui de primăvară nu reuşiseră s-o usuce...

Servitorul era negru.

Se vedea însă că era bine tratat. Mi-a plăcut asta. Nu mi-au plăcut niciodată segregaţioniştii.

Marsha stătea pe verandă. Pentru că soarele era destul de puternic, purta un pantalon scurt (un jeans vechi tăiat) şi un sutien, supravieţuitorul unui costum. Arăta mai atrăgătoare ca data trecută. Machiajul era discret şi cu gust, iar pieptul, deşi „atîrna” un pic, merita să fie văzut.

Loeotenent-colonelul care-l găsise pe Dumnezeu în cosmos era un tîmpit. Avusese la dispoziţie fete frumoase, ca Vassilissa Gordeiev, femei atractive, ca Marsha Stankowski, şi nu se excitase deloc... Preferase să se excite pentru Lumina Divină... Mi-am dat seama că insultam amintirea unui mort şi am revenit la gînduri mai nobile...

Bănuiam că Bertil Erikson fusese asasinat de o femeie. Să tai testiculele unui bărbat, e o chestie tipic feminină.

– V-am prevenit. Vă irosiţi timpul. Nu ştiu nimic în plus faţă de ceea ce ştiţi. Soţul meu trăia separat...

– Eraţi divorţaţi?

– Nu voia să audă de divorţ. Din cauza copiilor. Şi din cauza

jurămîntului depus în faţa preotului. Însă trăiam separaţi. El, într-un apartament în Henning, iar eu aici, în casa asta frumoasă.

– Separarea... s-a făcut fără probleme?

Dădu din umeri, ceea ce provocă o mişcare interesantă a sutienului, şi spuse, privindu-mă în ochi:

– Domnule Schuyler! Am patruzeci şi doi de ani, doi copii mari şi o sexualitate... liberală. N-am plîns cînd soţul meu a încetat să mă onoreze (ca să mă exprim ca în romanele vechi), şi nici cînd a murit atît de... atroce. Nu mai exista nimic între noi. Asta-i viaţa!

Am tuşit, am luat o gură din punch-ul pe care ni-l adusese servitorul negru, şi am declarat:

– Există un lucru pe care ar trebui să-l ştiţi, şi pe care bănuiesc că poliţia vi l-a ascuns. Ochiul drept şi... părţile virile ale soţului dumneavoastră au fost... luate de criminal... sau de criminală... Între timp, aceste organe mi-au fost trimise prin poştă.

De data asta, madam Erikson, născută Stankowski, încasă lovitura! Gura i se deschise mare, mare, iar paharul începu să-i tremure în mînă.

– Dacă-i o glumă...

– Marsha, nu sîntem chiar atît de intimi ca să-mi permit asemenea glume!

– Scuză-mă, Jean-Pierre! N-ar fi trebuit... Te rog să mă ierţi... E atît de groaznic!

O priveam, căutînd în purtarea ei un gest, un nimic care s-o trădeze. Dar începu să plîngă foarte normal şi, tot la fel de normal, am luat-o în braţe, încercînd s-o consolez. Simţeam sînii ei voluminoşi strivindu-se de pieptul meu, şi obrazul umed mîngîindu-l pe al meu... Nu aveam aceleaşi probleme ca răposatul Erikson. Erecţia mea a fost brutală, chiar dureroasă.

Apoi, prin minte îmi trecu un gînd teribil: m-am văzut într-un pat mare, gol puşcă, legat... Marsha se apropia de mine, cu sînii balansîndu-i-se graţios, irezistibili, iar în mîna ei dreaptă strălucea lama unui pumnal lung, exotic...

Am încercat să mă desprind, cît mai delicat cu putinţă, de văduva care plîngea, dar s-a agăţat de mine, cu toată puterea:

– Nu pleca! Nu pleca încă! Rămîi cu mine în seara asta... în noaptea asta...

Am uitat şi de pumnal, şi de conţinutul pachetului.

După masă (o masă „franţuzească”, stropită cu vin californian), m-a dus în camera ei şi am făcut dragoste. N-am prea multe de spus, pentru că toate iniţiativele îi aparţinuseră...

În timpul unei pauze, am încercat s-o interoghez discret, dar mi-a închis gura cu un sărut şi a început să mă mîngîie în aşa fel, încît am uitat de toate...

În avionul care mă ducea spre casă, am deschis iar carnetul cosmonautului defunct.

Numesc asta PANTEISM, ateii ăştia moderni care îşi bat joc de tot şi nu înţeleg nimic! Eu ÎL văd, îi simit PRETUTINDENI prezenţa... Totul e opera Sa, şi nu-i o întîmplare că eu, Bertil Raymond Erikson, călătoresc în spaţiul cosmic!

Bravo, acum sînteţi deja amici, Dumnezeu şi cu tine!

Am răsfoit carnetul nerăbdător, în căutarea altor lucruri. La urma urmei, carnetul îmi fusese trimis cu un scop!

Vassilissa asta e o obsedată sexuală! Ieri a intrat în cabina mea şi şi-a scos costumul strigînd, cu ochii strălucind: „Nu vrei păsărica mea comunistă? Uită-te! E la fel ca altele! Ţi-e frică să nu-ţi muşte scula ta

imperialistă?”. Şi mi-a arătat obiectul disputei noastre, desfăcîndu-i buzele într-o manieră extrem de obscenă. I-am explicat că modul ei de a se purta e nedemn de un ofiţer al Federaţiei astronautice, dar a început să mă insulte în modul cel mai grosolan cu putinţă. „Din fericire, nu sînt toţi ca tine pe nava asta! Preskett e cu totul altfel! Poate să satisfacă mai multe femei! E un adevărat ţap!” Ştiam că voia să mă provoace, şi totuşi inima îmi bătea violent. În timp ce mă împroşca cu valuri de insulte, se mîngîia cu mîna, ondulîndu-se ca un fir de iarbă în furtună. Ochii ei erau teribili, nu li se vedea decît albul. Spectacolul era înspăimîntător! Mi-am spus: „Doamne, sînt singur cu duşmanul!”

N-am înţeles imediat de ce am avut acel gînd.

Preskett... N-are decît să se întoarcă la Preskett.

în cele din urmă a avut un orgasm brutal şi, după ce şi-a adunat hainele, s-a îmbrăcat, de parcă ar fi făcut dragoste în modul cel mai normal din lume. După ce a ieşit din cabină, mi-am luat Biblia şi am citit o jumătate de oră. Mă apăsa o greutate teribilă. Cuvintele Scripturii nu găseau drum

spre sufletul meu. Între ele şi mine se intercalase ceva...

Am dormit foarte prost în noaptea aceea. Eram bîntuit de vise în care se amestecau scene de teroare cu secvenţe lascive. În cele din urmă, după ce am scăpat de tentativele criminale ale Marshei şi am cedat farmecelor otrăvite ale Vassilissei, m-am ascuns în camera de pilotaj a lui Apollo XXV. Marte era un balon roşu, atîrnat în noapte. Aruncat în spaţiu de un Dumnezeu copilăros...

Apoi, în spatele globului marţian, a apărut figura unui bătrîn, ce-şi mişca încet buzele, zicînd:

Lăsaţi copiii Pămîntului să vină la Mine!

Ancheta se împotmolise. Contactul meu de la SAI părea că uitase să-mi răspundă la scrisori. Am încercat să iau legătura cu aşa-zisul prieten al meu de la poliţie, dar mi s-a spus că inspectorul J.A. Glenn era în deplasare.

M-am dus să mănînc într-o cafenea liniştită, din vecinătatea biroului meu. Chelneriţa mă cunoştea bine, pentru că întreţineam, de vreo doi ani, o legătură sporadică. Fata, dintr-o familie bună, îşi luase bacalaureatul,

apoi nimerise într-o poveste urîtă, cu droguri... Fusese salvată, în ultima clipă, de o sectă ce se ocupa cu tot felul de salvări...

În timp ce-mi servea un mic dejun copios, alcătuit din cîrnaţi, ouă bătute, pîine prăjită şi cafea foarte tare, i-am pus cîteva întrebări. Aglomeraţia de dimineaţă trecuse, puteam vorbi fără să fim întrerupţi.

– Pru (culmea, se numea Prudence!). nu crezi că-s nişte chestii bizare în afacerea asta?

– După părerea mea, ai intrat într-un rahat imens! O mie de florini, asta înseamnă ceva!

– Aşa e, atîţia bani pentru o muncă fără folos! Indivizii sînt ţicniţi... Dragă, tu ai trăit în secta aia... Ce gîndeau ei despre călătoriile spaţiale? Despre Apollo XXV... de călătoriile ce urmau să aibă loc...

– Nu spuneau mare lucru. Din cînd în cînd, cîte un comentariu. Erau împotrivă... Spuneau că Pămîntul e destul de mare pentru toţi oamenii, că, mai întîi ar trebui instaurată pacea pe planeta noastră, înainte de a merge să semănăm dezordinea în Creaţie...

– Spuneau ei asta? Aveau dreptate. Poate nu erau la fel de nebuni, ca alţi sectanţi...

– Aveau şi ei zile bune, după cum aveau şi zile rele...

M-am oprit din mestecat, şi am întrebat, cu gura plină:

– Şi ce făceau, în zilele rele?

– Las-o baltă! spuse ea brusc, nu te priveşte!

Şi, orice am făcut, n-a mai vrut să spună nimic.

La urma urmei, trăsniţii ăia o salvaseră de droguri.

Apoi am văzut Marte, în toată măreţia sa roşie. Planeta care încîntase imaginaţia atîtor generaţii de poeţi, romancieri şi astronomi.

Cînd am început manevrele de apropiere, a avut loc incidentul cu Preskett.

Am întors pagina, dornic să afin mai mult, dar am descoperit că o duzină de pagini fuseseră smulse. Iar în restul amărîtului de carnet nu erau decît referiri idioate la Dumnezeu şi spaţiu, şi la proiectele pe care le avea imbecilul ăla de locotenent-colonel de a crea o biserică! Încă una! Mi-am reproşat că am citit jurnalul pe bucăţi. Dacă l-aş fi citit în întregime de la început, aş fi fost mai puţin dezamăgit.

Probabil că „incidentul cu Preskett” ascunde indicii preţioase…

Eram un idiot! Nu meritam să tîrăsc după mine licenţa de detectiv particular! Trebuia să mă întîlnesc cu Preskett, din moment ce teribila Vassilissa Petrovna nu putea fi abordată.

Am luat legătura cu Marsha Erikson.

Nu ştia nimic, sau aproape nimic, despre Malcolm Powers Preskett. Însă avea adresa lui, pentru că fusese prieten bun cu răposatul, înainte de zborul navei Apollo XXV.

– Eşti formidabilă! i-am strigat. Şi nu numai în pat!

Marsha izbucni în ris.

– Nici tu nu eşti mai prejos!

Apoi redeveni serioasă:

– Trebuie să-ţi spun ceva. După zborul pe Marte, Bertil n-a mai vrut să ştie de Preskett. Poate din cauza rusoaicei ăleia scîrboase.

– Poate…

Însă Preskett nu mai locuia la adresa aceea. Ar fi fost prea simplu. Doar în romane lucrurile decurg de la sine.

M-am hotărit să nu fac nimic, aşteptînd ca şmecherul care-mi trimitea pachete prin poştă să se manifeste din nou.

Cînd am pornit vechiul meu trivid, am văzut apărînd figura insuportabilă a lui Francis Costa.

Prezenta femeia zilei, o oarecare Gloriane Petöfi. O creatură grotescă, ce voia să revoluţioneze artele plastice. Nu era prima...

Mi-am zis, ca şi cum aş fi avut o revelaţie:

– Costa, de tine am nevoie! La urma urmei, tu ai fost cel care a vorbit de un complot...

Creatura scîrboasă ce pretindea că se cheamă Gloriane Petöfi vorbea şi vorbea, şi vorbea, şi nu zicea nimic. Am trecut pe un alt program.

L-am întîlnit pe Francis Costa într-o seară, într-un restaurant italian. Nu-mi era foame, dar, ca să-i fac plăcere interlocutorului meu, am mîncat gnocchi cu sos de roşii şi parmezan.

– Deci eşti un detectiv particular şi anchetezi moartea bietului Bertil Erikson...

Am tresărit.

– Îl cunoşteaţi bine?

– Nu, bineînţeles că nu, dar în meseria mea trebuie să ai de-a face şi cu dracul, şi cu bunul Dumnezeu.

Tremuram.

– În povestea asta se vorbeşte mult despre Dumnezeu. Aveţi cumva

adresa unui anume locotenent Malcolm Powers Preskett, membru în

echipajul navei Apollo XXV?

Îşi turnă un pahar de vin, încet, ca şi cum ar fi tras de timp, apoi spuse:

– I-am luat un interviu lui Preskett. Am adresa lui.

– Sper să fie cea nouă...

– E adresa cea nouă.

– Am neapărat nevoie de ea.

– În locul dumitale, aş lăsa baltă afacerea asta. În spatele crimei se ascund anumite interese...

– Vorbiţi de organizaţia aceea subversivă?

Cuvintele mele sunau mai mult a afirmaţie, decît a întrebare.

Dădu din cap. Bău o înghiţitură de vin. Îşi ferea ochii de mine...

Dar nu m-a abandonat. A rupt o foaie din carnet şi, după ce a scris informaţiile pe care le doream, mi-a întins-o. Gnocchii, eram sigur, nu-mi vor prii...

– Mulţumesc, am şoptit, eşti un prieten adevărat, Costa. Îţi rămîn dator...

În ochii lui negri trecu o umbră.

– Există servicii pe care-i mai bine să nu le faci. Să vorbim de altceva.

După cîteva minute, l-am părăsit. Aveam o senzaţie penibilă de vid. Ca şi cum toate organele interne mi-ar fi dispărut brusc. Nu mai eram decît o

piele umplută cu aer, un robot fără suflet...

Mergeam pe stradă, iar cînd a început să plouă, am continuat să merg drept înainte, urmărit de o voce care-mi spunea:

– Şterge-o, Jipé, şterge-o în viteza a patra şi

sări în primul avion spre Europa!

Am făcut semn unui taxi, dar n-a binevoit nici măcar să încetinească, şi am rămas în mijlocul străzii, neştiind ce să fac.

O maşină, căreia nu-i făcusem semn, se opri lîngă mine. O figură abia vizibilă în spatele geamului bătut de ploaie, o mişcare de stofă întunecată, o voce răguşită, sufocată.

– Domnul Schuyler?

– Da.

– Urcaţi.

Ordinul căzuse sec, ca o lovitură de bici.

Am privit în jur, căutînd în noaptea ostilă vreun ajutor. O mînă ieşi din umbră şi mă strînse de braţ. Am gemut încet, de durere. Eram deja în maşină, gonind pe străzile întunecate.

– Cineva m-a trădat, mi-am spus.

În maşină erau două persoane. O femeie, la volan, şi un bărbat, a cărui figură rămăsese în umbră. Bărbatul stătea lîngă mine, un sac de ură.

– Unde mă duceţi? am întrebat (ca şi cum n-aş fi ştiut cii cine am de-a face!).

– Nu face pe prostul!

Vorbise femeia. Avea accent străin. Bineînţeles, rus.

– Cosmosul e un loc vast şi plin de mistere (femeia tuşi, ca şi cum ar fi

vrut să-şi cureţe gîtul). Plin de paradoxuri...

Bărbatul se întoarse spre mine, şi-i văzu ochii lucind. Ochi de maniac. Mi-am zis că întîlnirea mea cu Francis Costa fusese inutilă. Muntele venise la Mahomed...

– Omul ăla, locotenent-colonelul Erikson, era

un imbecil (tot femeia vorbea). Avea credinţa naivă a strămoşilor lui. În spaţiu, a pierdut complet simţul realităţii. Îl simpatizam, fusesem partenera lui desemnată de calculator. E adevărat, ştii partea asta din poveste…

Maşina intrase într-o stradă îngustă. Nu cunoşteam cartierul. Mă întrebam dacă pusesem vreodată piciorul pe acolo. Teama mă făcuse să-mi pierd legendarul meu simţ de orientare. Parcă mă deplasam într-un oraş străin. Undeva, departe, în altă ţară…

Mi-am dat seama că tremuram.

Preskett începu să rînjească. Nu auzisem niciodată pe cineva rînjind aşa. Tot frigul cosmic îţi intra în piele cînd îl auzeai rînjind. Ace de fier care-ţi rodeau carnea…

Maşina se opri. Într-o fundătură pustie. Undeva se vedea o uşă. acoperită cu metal strălucitor. O lumină nedefinită scălda uşa aceea, de parcă ar fi fost o cortină ce ascundea un teatru enigmatic…

Mi-am amintit de pachetul înfăşurat în hîrtia maron, ce conţinea resturile demne de milă ale astronautului ce-l întîlnise pe Dumnezeu între Pămînt şi Marte. Am simţit pe braţ degetele lui Preskett.

– Coboară! comandă Vassilissa Petrovna.

– Nici gînd! O să mă duceţi acasă şi...

– Gura!

Vocea era joasă, aspră, plină de ameninţări neexprimate.

– Domnule Preskett, am strigat, într-o ultimă încercare de a restabili echilibrul, am fost angajat de un anume domn Travor, de la Societatea Astronautică Independentă pentru…

– A scotoci în rahatul afacerii ăsteia împuţite, pentru o mie de florini. Ascultă, pîrlitule, Erikson e mort. I-au tăiat boaşele. De ce crezi că i-au făcut toate chestiile alea?

M-am aplecat în afara maşinii, spre uşa grea, acoperită cu argint.

– Există indivizi care au viziuni. Îl văd pe Dumnezeu în cosmos! Şi indivizii ăştia slabi de înger încep să delireze. Îşi închipuie că mesajul trebuie transmis şi altora, la fel de slabi de înger!

Vassilissa lovi în uşa ferecată în argint, iar aceasta se deschise imediat, de parcă eram aşteptaţi.

În umbră, mai multe siluete…

Aveam impresia că sînt într-un fel de capelă, dar într-un colţ al sălii acoperită cu negru şi purpuriu era un

videogeam de model nou, şi am găsit de cuviinţă să-mi schimb părerea.

– Aşează-te, îmi spuse tînăra. Vrem să-ţi arătăm ceva.

Am fost împins într-un fotoliu, iar Preskett se aşeză în spatele meu, cu mîinile pe umerii mei, cu unghiile înfipte în ceafa mea, ca nişte gheare.

– Gata! spuse el.

Ticăloşii! Filmaseră moartea hidoasă a locotenent-colonelului Erikson. Cu plăcere şi frenezie. Eram conştient de prezenţa lui Preskett în spatele meu, dar şi de a unei mulţimi care murmura.

Ticăloşii! Tot ce-i făcuseră lui Bertil Erikson fusese ÎNAINTE! Înainte de a-l împinge dincolo

de hotarele vieţii!

O mînă care ţinea un fel de pumnal se înverşuna împotriva corpului gol, dedîndu-se la o chirurgie hidoasă a morţii, pe care eram obligat s-o urmăresc...

Mişcarea hipnotică a mîinii, strălucirea oţelului, purpuriul picăturilor de sînge...

Mîna care-l tortura pe sărmanul Bertil Erikson purta un inel cu o semilună argintie. O bijuterie bizară, dificil să nu fie remarcată.

Apoi totul se termină.

Ecranul se goli de imaginile atroce.

Din hainele mele urca mirosul acru de vomă.

Eram o cîrpă în mîinile lui Preskett, astronautul care avea alte idei despre spaţiu decît răposatul locotenent-colonel Erikson.

Mulţimea cenuşie, în spatele meu, se ruga.

Mîna lui Preskett alunecă de-a lungul gîtului meu, eliberîndu-mi ceafa îndurerată. În penumbră, în timp ce cîntul continua să urce spre înălţimile de negru şi roşu, se vedea o semilună mică, din metal argintat.

Stăteam în fotoliu, în apartamentul meu. Cu ferestrele şi uşile închise.

Tăcerea e ca o închisoare cu o sută de zăvoare.

Cu o oră în urmă, poşta îmi adusese două plicuri.

Unul, anonim, conţinea foile rupte din carnetul defunctului Bertil Erikson. Celălalt purta sigla SAI.

Dragă domnule Schuyler (se spunea în scrisoare de la SAI)

Fapte noi, ce au apărut între timp, pun afacerea Erikson într-o postură diferită. La nivele înalte, s-a hotărît ca această afacere să fie reconsiderată şi (...)

Vă rugăm să întrerupeţi ancheta fără întîrziere.

Al dunmeavoastră sincer,

Cecil K. Trevor

P.C. Cei o mie de florini, primiţi ca acont, vă rămîn cu titlul de despăgubire.

Bravo, domnule Cecil K. Travor, lucrurile sînt simple şi, ceea ce-i mai important, au reintrat în normal.

Mi-am turnat, cu o mînă tremurătoare, un pahar de coniac, apoi am format numărul Marshei. Servitorul mi-a răspuns că lipseşte pentru mai multe zile. Nu ştia unde plecase, nu lăsase nici o adresă şi nici un mesaj.

M-am reaşezat, pîndind orice zgomot, cu simţurile în stare de alarmă.

O mie de florini pentru un suflet... Nici măcar nu-i prea scump...

Am băut coniacul dintr-o înghiţitură. Însă alcoolul nu mi-a folosit la nimic.

Capitolul II

Cîteva zile n-am ieşit din casă. Răsuceam pe toate feţele evenimentele tumultuoase ale celor două zile de coşmar.

Aveam vise înspăimîntătoare, în care fugeam prin peisaje danteşti, pustiuri de foc, întinderi de gheaţă în flăcări, coridoare fără de sfîrşit. Nu ştiam de CINE fug, dar, îndată ce mă opream să-mi trag răsuflarea auzeam un zgomot demenţial şi reîncepeam să fug, ştiind că, dacă m-aş întoarce să privesc în urmă, aş păţi ce-a păţit soţia lui Lot...

De ce nu citisem de la început notele răposatului Bertil Erikson? De ce am vrut să fac pe deşteptul împotriva unor puteri ce le depăşeau pe cele umane?

De ce?

De ce mă străduiseră să mă vîr în necazuri?

Eram un biet idiot!

Îmi venea să-mi trag singur şuturi în fund, dar acum era prea tîrziu.

Nu-i nimic, îmi spuneam. Doar o sectă de ţicniţi în plus. Am avut de toate culorile, de toate tendinţele, pentru toate gusturile. De la grupul criminal al lui Manson pînă la sinucigaşii lui Jim Jones.

Un adevărat rahat!

Şi mai existase un precedent între bravii astronauţi americani, atît de sănătoşi, de bătăioşi!

Colonelul James B. Irwin, care luase parte la misiunea Apollo XV declarase, la întoarcerea sa pe pămînt, că avusese în spaţiu conştiinţa netă şi clară a existenţei lui Dumnezeu. Pentru că nu-şi lăsase numele în istoria astronauticii moderne (fusese ales printre ultimii, exact cînd nu mai avea nici o speranţă, iar călătoria spre lună devenise o chestie de rutină), deci, pentru că nu putuse fi cel mai bun din spaţiu, preferase un rol eminent în viaţa publică.

Îşi crease propria lui biserică, The High Flight Fundation, care a avut un succes imediat. Dumnezeu a fost întotdeauna o marfă care s-a vîndut bine, de fiecare dată cînd a binevoit să coboare printre creaturile sale (cu

condiţia să nu fie negru, roşu sau pestriţ).

Amărîţii!

(Povestea e autentică. Irwin a întemeiat, cu adevărat, High Flight Foundation. Autorul acestei cărţi a avut ocazia să-i ia un interviu, în timpul unuia din turneele sale de misionierat în Europa. Irwin a văzut, efectiv, Faţa lui Dumnezeu în cosmos. Nota autorului)

De fapt, Apollo XXV fusese o misiune la fel de inutilă ca şi cea a care participase colonelul Irwin. După cîtva timp, conducerea NASA şi SAI deciseseră, brusc, că aventura marţiană nu meritase cheltuielile. După ce tocaseră miliarde de florini, au îndreptat deodată telescoapele spre Titan şi Europa, planetele care erau acum la modă. Dar să lăsăm asta...

Mi-am luat anuarul şi am căutat în paginile rezervate profesiunilor şi societăţilor sociale rubrica BISERICI. Erau mai multe coloane. Îţi venea să crezi că oraşul nostru era Mecca tuturor predicatorilor.

Voiam să ştiu dacă există ceva asemănător Fundaţiei Irwin. N-am găsit nimic la BISERICI, dar, căutînd, mai mult din curiozitate, la

FUNDAŢII, am descoperit o rubrică respectabilă:

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
The New Hight Flight
Foundation
God-Watchers of the
Infinite
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Doamne Dumnezeule! Aleluia!

Preskett ţinea lumea în mînă, dar credincioşii răposatului colonel James B. Irwin păzeau şi acum Porţile Cerului. Ca nişte serafimi, arhangheli, heruvimi...

Puternici, cu sabia de foc, gata să-l respingă pe Lucifer în tenebrele stacojii.

Cu un deget tremurător, am format numărul NHFF şi am aşteptat, răbdător, să apară cineva dispus să-mi facă un pic de conversaţie.

Cînd legătura a fost stabilită, am crezut că am de-a face cu un aparat automat de răspuns, atît de indiferentă suna vocea de la celălalt capăt al firului. Am zis:

– Alo! Alo! Alo!

Vocea mi-a răspuns:

– Vă ascult.

– Mă numesc Schuyler, şi aş dori să întîlnesc un conducător al fundaţiei...

Îndată, ecranul se lumină, şi văzui că vocea mecanică aparţinea unei femei austere, de vreo patruzeci de ani, îmbrăcată în cenuşiu. Dacă ar fi fost coafată cu mai multă grijă şi ar fi aruncat la gunoi ochelarii cu ramă groasă, de baga, ar fi arătat suportabil, dar aşa cum era, „secretar eficace” părea asexuată.

– Îmi pare rău, va trebui să aşteptaţi cîteva zile. Reverendul Grandos lipseşte săptămîna aceasta, iar reverendul Purdy se întoarce abia peste două zile. Aveţi vreun mesaj de transmis, domnule Schiller?

– Schuyler, i-am răspuns. Numele meu e Schuyler.

Ezitam să mă destăinui creaturii acesteia androgine, dar voiam să ştiu mai multe despre intrigile sumbre care se desfăşurau în cosmos... în noaptea aceea neagră, în care regulile de comportare umană nu mai au nici un rost... Mi-am amintit de însemnările răposatului colonel Erikson. Şi el intenţionase să întemeieze o biserică, dar ceilalţi nu-i lăsaseră timp s-o facă. Probabil că reprezenta o ameninţre prea bine precizată...

O ameninţare?

Dar High Flight Foundation? Nu era şi ea o

ameninţare? Chiar dacă Irwin, sau succesorii lui, nu avuseseră niciodată de-a face cu Preskett şi banda lui de tîlhari demonici.

Mă durea capul numai gîndindu-mă la toate scornelile lor diabolice.

Trăim într-o lume modernă, în care adevăraţii demoni se numesc recesiune, inflaţie, şomaj, subversiune politică... Lucruri care n-au nici o legătură cu diavolul.

Poate că visasem toate întîmplările acelea...

Sau poate aveam de-a face doar cu perverşi sexuali, nebuni lubrici care amestecau tot felul de idei. fără să înţeleagă nimic...

– Domnule Schuyler, ce-aţi păţit?

Am tresărit. Uitasem de interlocutoarea mea.

– N-am nimic, domnişoară... Scuzaţi-mă...

– Sînt sora Almintha.

– Scuzaţi-mă, soră Almintha, mă gîndeam la ceva...

– Fiţi atent, domnule Schuyler, în asemenea momente, demonul profită pentru a insufla gînduri ciudate. Gînduri periculoase şi...

– Soră! Trebuie neapărat să întîlnesc pe cineva de la bi... de la fundaţia dumneavoastră! E un lucru

foarte important! Îndrăznesc a spune că-i o problemă de viaţă şi de moarte!

Am căzut amîndoi într-o tăcere încăpăţînată, îmi spuneam că o să întrerupă legătura... dar se întoarse imediat în lumea noastră păcătoasă. Vocea ei era untoasă, ca o cremă de vanilie.

– Ţinem o slujbă peste trei zile. E o ocazie exccîentă să discutaţi cu reverendul Purdy. Reverendul Purdy e o persoană deosebit de înţeleaptă, iar înţelegerea sa a naturii umane e, practic, nelimitată... Va şti să vă ajute.

Mi-am compus imediat o figură de tîmpit ce amestecă o credinţă naivă cu o spaimă metafizică, şi am cerut bunei surori Amintha cîteva informaţii privind ora şi locul reuniunii, înainte de a-i ura noapte bună.

După ce am întrerupt convorbirea, m-am simţit şi mai gol, şi mai singur. Mă întrebam dacă n-ar fi mai rezonabil să mărturisesc totul „prietenilor” de la poliţie. Poate că J.A. Glenn va fi în stare să mă ajute.

M-am scuturat ca un cîine ieşit din apă şi am băut cîteva degete de alcool.

Nimeni nu putea face nimic pentru mine în lumea asta stupidă!

Dacă aş fi avut măcar o femeie, care să-mi ţină de urît, să mă

încălzească la suflet şi la... Însă nu eram decît un caraghios sărman, devorat de frică şi de vidul existenţei, un imbecil nefericit...

Mă întrebam dacă amabila Pru ar accepta, dacă o rugam, să mă ţină de mînă în timpul nopţii...

La urma urmei, nu eram sărac, din moment ce aveam o mie de florini! Cu atîţia bani, poţi să-ţi plăteşti cîteva partide de zbenguială!

Am hotărît să-mi încerc şansa şi să mă duc să-mi găsesc prietena la cafeneaua în care-şi cîştiga existenţa cu sudoarea frunţii ei frumoase.

înainte de a ieşi, mi-am strecurat în buzunar un 12.12 extraplat. O minune pentru care nu aveam permis şi care, la o adică, putea să-mi aducă necazuri serioase...

În stadă, am tresărit.

Aveam încă în minte teribilele revelaţii ale jurnalului locotenent-colonelului Erikson, revelaţii pe care mă străduisem să le citesc şi care...

Era oare prudent să ies, din moment ce ziua era pe sfîrşite, iar întunericul urma să cadă din clipă în clipă, ca un abur hidos şi devorator?

Am mîngîiat în buzunar 12.12 EP.

O armă excelentă.

Dar...

Există vreo armă capabilă să găurească pieptul unui diavol?

Am mers cîteva sute de metri, urmat de umbră şi ceaţă, apoi un grup de trecători mă împinse spre gura metroului.

Ce expresie picturală: gura metroului!

Intrarea în subteran ne primi ca un bot de demon, ne mestecă, plină de zel, ne făcu să coborîm de-a lungul esofagului său deghizat în scară rulantă, ce ne aruncă în gaura largă a stomacului său.

Cineva mă împinse într-o femeie grasă şi urîtă, care zbieră, cu o putere de cal: „Nu mă atinge! Nu pune mîna pe mine!”

Chiar dacă aş fî vrut, nu aveam cum să pun mîna pe ea, pentru că braţele îmi erau lipite de corp, prinse de nişte frînghii invizibile. În vagon, lumina spectrală ne transformă pe toţi, bărbaţi şi femei, în mutanţi ai pînteceului Oraşului, nişte măşti de coşmar...

Am găsit un loc mai liber şi m-am aşezat

astfel încît să-mi pot supraveghea tovarăşii de drum.

Unul dintre prietenii mei murise în metrou.

Ca un şobolan.

Avusese o criză de inimă, iar mulţimea îl călca în picioare, ca pe o cîrpă. Pînă la urmă, un suflet milostiv îl tîrîse pînă la o bancă şi-l lăsase acolo. Sufletul acela caritabil crezuse, probabil, că-şi făcuse datoria (dacă nu chiar mai mult) ajutînd un pîrlit beat sau drogat.

Toate astea se petrecuseră în timp ce indivizi cu pretenţii discutau, în locuri foarte curate, despre mijloacele de a sparge zidul luminic şi a-l trimite pe Albert Einstein la şcoala primară.

Deodată, am văzut o figură hidoasă apărînd între două figuri banale. O figură de călător cu Transorăşenescul. O figură ce semăna cu mii de alte figuri (ură/prostie/agresivitate/nefericire: un foetus vomitat de mîlul oraşului), o figură cu ochii aţintiţi asupra mea.

Doar asupra mea!

Mi-am băgat mîna în buzunar, strîngînd degetele pe 12.12 EP.

Am căutat cu privirea capul de monstru. Fusesem cuprins, ca şi alţii, de marea frică a oraşului, ce ne

acoperea, izbucnind, cîteodată, în crize de panică, în revolte convulsive.

Încinşi de chemarea unor mici führeri de cartier, cetăţeni cinstiţi şi nevinovaţi se transformau în lupi care distrugeau tot ce le pica în mînă. Apoi, calmaţi, „mieii turbaţi” se întorceau în apartamentele lor şi se ascundeau în spatele ceţurilor lor cotidiene...

Ignorau că, în felul acesta contribuiau zilnic la săpatul mormîntului civilizaţiei, lăsîndu-se manevraţi de minciunile politicienilor de duzină, dînd o mînă de ajutor unor manevre josnice.

Ştiam toate astea, dar în pîntecul oraşului nu eram decît o larvă bolnavă şi speriată. Singurul meu sprijin era arma din buzunar...

Masca mă privea fără ruşine. O mască de clown alb. Înspăimîntător de inexpresivă.

Mi-am zis: o să-şi scoată trompeta din buzunar şi o să-mi cînte un cîntecel. Iar cineva, în întuneric, va deschide cartea ferecată cu şapte peceţi...

Dar spectrul citadin nu se mişca. Stătea şi mă privea.

Încă patru staţii. Nu, doar trei. Coşmarul se va sfîrşi curînd, mă voi refugia în fustele lui Pru, sau voi

petrece cîteva ore mîncînd lucruri fade, dar hrănitoare, aşteptînd ora închiderii cafenelei...

Am văzut femeia grasă de mai înainte lipită de un individ solid, în impermeabil. Îşi apăsa sînii imenşi în el, de parcă ar fi vrut să-l străpungă...

Ce ţicnită!

Individul solid nu avea nici o şansă să scape de foamea lugubră a acestei stafii a profunzimilor urbane.

Am rinjit în gînd. Mai bine el decît eu!

Însă omul cu faţa palidă mă privea mereu, cu o intensitate înspăimîntătoare.

Îţi faci griji inutile, prostule! Individul e drogat, nici numele nu şi-l mai ştie!

Staţia, următoare a fost marcată de zdruncinături brutale, în clipa cînd uşile s-au deschis, iar valul celor care coborau s-a izbit de valul celor ce urcau. Un număr de bărbaţi şi femei rămăseseră jos.

Mi-a venit să vomit, cînd un genunchi m-a lovit sub centură.

Încă un pic şi-o să scot arma în metrou!

Agresorul meu era un tînăr cu ochi înguşti, cu pupilele strînse de drog.

– Jigodie! îmi spuse. Jigodie!

Nu ştiam dacă mi se adresa mie, sau întregii lumi, o lume ce făcuse din el o epavă pe un ocean de piatră.

O alunecare de cărnuri umane fusese gata să mă zvîrle din vagon. M-am agăţat de tot ce-mi pica sub mînă.

– Jigodie! repeta tînărul cu ochi înguşti.

Însă mareea umană îl cărase cu ea, iar vagonul se pusese în mişcare.

La doi paşi de mine, monstrul stătea şi mă privea.

Ochii lui morţi îi întîlniră pe ai mei.

Mă sufocam. Durerea, ceva mai slabă, continua să iradieze din testicole şi din stomac.

Am închis ochii şi am rezistat. Împins, înghesuit, pînă la staţia în care trebuia să cobor.

M-am întors către masca albă, conştient că trebuia s-o arunc în întuneric, s-o izgonesc, într-un fel sau altul. Nu mai era. Dispăruse ca un miraj, se dizolvase în atmosferă.

M-am aruncat în înghesuială şi am reuşit să ajung pe trotuar, fără mari pagube. În stradă, sirenele poliţiei se amestecau cu zgomotul circulaţiei. Trebuie să fii nebun să te aşezi la volan la ora asta, cînd orăşenii sînt apucaţi de o nebunie furioasă, cînd aerul poluat le pătrundea în plămîni,

în creier, în cele mai mici colţuri ale organismelor putrede.

M-am aruncat în valul trecătorilor, ca un înotător disperat ce nu are de ales.

Am întors capul de mai multe ori. Temîndu-mă să nu zăresc privirea ciudată a clownului alb, dar am ajuns la cafeneaua lui Pru fără să păţesc nimic.

Am comandat o bere şi o salată de pui.

– Nu eşti în formă, Jipé.

Draga, buna Prudence mă privea cu ochi plini de înţelegere, ochi ce-i luminau faţa tragică, obosită.

– Pru, nu te sinchisi de mine. Am treburile mele... Vreau să-ţi vorbesc. E ceva important.

În taxi, m-a luat de mînă.

Pru se purta, cu adevărat, ca o mamă.

– Pru, ai auzit expresia: să-l ai pe dracu' pe urme?

– Da, răspunse ea, cu un zîmbet pe care neonul îl transformă în rictus. Ştiu cum e... senzaţia asta.

– Nu e doar o senzaţie. E o tristă realitate. Dracul mă urmăreşte şi nu ştiu încotro să fug ca să scap de el.

Pru oftă şi, ca să-mi schimbe ideile, îmi puse mîna între picioare.

– Dragul meu, spuse ea, cred că ai nevoie de un tratament imediat!

Avusesem dreptate să am încredere în Pru Lorrach.

La început, mi-a dat de băut, apoi m-a masat după toate regulile artei şi, în sfîrşit, această sfîntă laică s-a chinuit să mă aducă în formă şi să scoată din mine tot ce eram în stare să ofer unei femei frumoase.

– Pru, i-am spus, complet extenuat, complet golit, ar trebui să întemeiezi o biserică, o biserică bazată pe...

Mi-a închis gura cu gura ei, şi am adormit într-o explozie de mosc şi focuri bengale...

Mergeam cu Pru pe o stradă albă.

Deasupra noastră, cerul era alb.

În jurul nostru, casele erau din zăpadă carbonică. O aglomeraţie de o albeaţă artificială...

Eram îmbrăcaţi într-un fel de toge romane, iar vîntul care sufla deasupra oraşului alb fugărea nori lăptoşi...

Apoi, deodată, decorul se topi ca zăpada la foc, şi apăru o figură de coşmar.

M-am trezit imediat.

Un obicei pe care-l căpătasem în timpul războiului de patru zile şi în decursul lunilor lungi care urmaseră acestei manevre greşite a accidentului.

(Războiul de patru zile a adus civilizaţia în pragul prăbuşirii. Doar întîmplarea, care hotărăşte soarta tuturor războaielor, a făcut ca armele definitive să nu fie utilizate. După patru zile de lupte înverşunate, patru zile de ură abjectă şi concentrată, a urmat timpul negocierilor, al duplicităţii şi al guerillei. La această perioadă, care a durat cîteva luni groaznice, face referire J.P. Schuyler. Nota autorului)

Pru era culcată lîngă mine. Dormea profund, sforăind, dar într-un mod încîntător.

Ceva tulbura armonia acestei scene... M-am sculat, în întuneric, şi mi-am căutat hainele în vidul camerei. Trebuia să-mi găsesc 12.12 EP înainte de năvala duşmanului.

Degetele mele tremurătoare s-au închis pe crosa pistolului, iar inima începu să-mi bată mai normal.

Mă forţam să fiu calm, să-mi obişnuiesc privirea cu realitatea nocturnă din jurul meu. ERA AICI. INCONTESTABIL. PRINS CA UN FLUTURE DE NOAPTE PE O FEREASTRĂ LUMINATĂ, MĂ PRIVEA CU OCHII LUI MORŢI, DE PE FIGURA DE CLOWN ALB.

Mă vedea perfect. Ştia că sînt acolo, gol şi tremurînd, într-un

apartament străin, pion livid pe tabla de şah a întunericului.

Întinse braţul, deschise mîna, agitînd degetele ca o stea de mare oloagă...

Ţinea o şarmă strălucitoare. Cu care, deodată, transformă o parte a ferestrei în ţăndări. Apoi intră în cameră, ca suflarea vîntului nopţii.

Aş fi putut să-l omor de ZECE ORI, DE DOUĂZECI DE ORI.

Însă scena mă fascina atît de mult, încît am răms gol şi tremurînd de frig, ca un şoarece care vede apropiindu-se privirea hipnotică a reptilei.

Frica mea era atît de jalnică, încît am fost cuprins de un tremurat incontrolabil, iar vezica mi se goli brusc!

Chestia asta mă trezi din morţi!

Căţelimea albă a nopţii era acolo, în faţa mea. Cu arma îndreptată asupra mea, asupra goliciunii mele livide.

I-am lansat, drept în bot, încărcătura din 12.12 EP.

În spatele meu, Pru se mişcă în somn. Rămase însă scufundată în vise.

Am dat drumul pistolului şi am înaintat spre clownul alb al morţii.

Era culcat pe spate. Ai fi zis că-i creatură de pe altă planetă. Un animal alb, fleşcăit, mort.

Capitolul III

Poliţistul mă privea drept în ochi, ca şi cum şi-ar fi imaginat că, privindu-mă aşa, ar fi făcut să-mi cedeze nervii.

– Lasă poveştile, îmi spuse el. Eşti în rahat pînă-n gît, Schuyler! Nu ştiu de ce, dar îl plîng pe tipul care zace acolo, scăldat în sîngele lui. Dacă i-ar fi reuşit lovitura, scăpam de o belea... Am chef să te arestez. Pentru port de armă interzisă. Un 12.12... Nu ştii că...

– Sergent, l-am întrerupt eu, cît mai calm posibil, lucru dificil, avînd în vedere halul în care eram, nu crezi că sîntem amîndoi oameni în toată firea şi că ar trebui să vorbim despre treaba asta... ca între bărbaţi?

Dădu din umeri.

– Legitimă apărare. Da, dar legitimă apărare cu o armă interzisă. Ce ai face în locul meu?

Pru se ridică brusc, ca o cobră gata să muşte:

– Eşti nebun, sau doar un tip scîrbos, sergent? Era gata să fim asasinaţi în timp ce dormeam, iar tu ne joci marea scenă a poliţistului care are

probleme de conştiinţă!

Dădea din mîini, iar halatul ei avea tendinţa de a se desface. Sergentul Cledwyn profită de ocazie ca să-şi clătească ochii. O lăsă să vorbească şi să se ambaleze, apoi zise, cu o răceală ce-i contrazicea sclipirea ochilor:

– Gura, fetiţo! Nu iau în considerare insultele tale! Să zicem că nu le-am auzit! Sau că le pun pe seama... emoţiei. Însă n-o să-ţi permit să urli aşa toată noaptea! Vom căuta toate dovezile pe care avem chef să le căutăm, chiar dacă va trebui să rămînem aici pînă dimineaţa. Dacă veţi fi cuminţi, vă vom lăsa în pace. Pînă la noi ordine.

Am plecat capul, iar Pru se dovedi şi ea învinsă.

– Pentru moment, zise sergentul, o să-ţi confisc licenţa şi, bineînţeles, arma. N-am fost invadaţi de roşii, aşa că va trebui să te mulţumeşti cu scule obişnuite. Altfel, unde am ajunge?

Dintre toţi şobolanii din oraşul ăsta de şobolani, tu eşti cel mai scîrbos, i-am zis în gînd. Da, eşti regele şobolanilor!

– Ştii ceva, Schuyler? Cred că n-o să scapi niciodată...

După ce a plecat sergentul, Pru şi cu mine ne-am băgat din nou în pat. Dar nu mai aveam poftă de nimic. Am

luat-o în braţe, cu o tandreţe de şcolar depăşit de evenimente, şi i-am spus:

– Povesteşte-mi ce se întîmplă în secta voastră. Să nu crezi că vreau să-mi bat joc de tine. Sînt doar într-o mare încurcătură...

Pru mă luă de urechi şi-mi plasă un sărut
matern pe buze.

– M-ai dus de nas... Nu crezi că-i o porcărie să regulezi o fată ore în şir, doar ca să obţii nişte informaţii?

– N-ai dreptate, draga mea, încerc doar să-mi salvez viaţa. Tipul pe care l-am omorît... masca aceea... cred că face parte dintr-o sectă. O sectă aparte. Îţi aminteşti de astronautul care s-a întors de pe Lună cu idei ciudate? Îl întîlnise pe Dumnezeu în spaţiul cosmic... Dumnezeu aşa cum e imaginat: cu barbă şi cu înfăţişarea de director general îmbătrînit în hamuri... Astronautul respectiv eră atît de sigur, încît a înfiinţat o biserică. A invitat credincioşii să planeze cu el în înălţimile în care străluceşte, ca un ban nou, ochiul binevoitor al lui Dumnezeu.

Pru începu să rîdă.

– Fii mai scurt şi spune-mi ce legătură am eu cu toate astea.

– Nu prea ştiu... Ascultă-mă: am fost pus să rezolv o afacere complet

aiurea... Asasinatul unui erou interplanetar, locotenent-colonelul Bertil Erikson, cel cu zborul spre Marte, Apollo XXV... Individul, ca şi predecesorul lui, l-a întîlnit pe Dumnezeu între Pămînt şi planeta roşie...

– Ştiu, ştiu, spuse Pru, mîngîindu-mă pe faţă, mi-ai mai povestit astea, şi ţi-am răspuns la întrebări. Cei din secta mea, Uşa Oglinzii înflăcărate, sînt pacifişti. Mai mult studenţi... Spun că vom fi pedepsiţi pentru că am transformat creaţia divină într-o cloacă. Sînt oameni cumsecade; chiar dacă unii dintre ei ar avea nevoie de psihiatru. Însă eu le datorez viaţa. Mă culcam cu oricine pentru cîţiva florini, ca să am cu ce să ajung în al şaptelea cer... Aşa că...

– Nu vreau să-mi aminteşti de viaţa ta de altădată. Ştii că ţin la tine. Vreau doar cîteva amănunte despre secta ta.

Prudence se ridică într-un cot şi mă privi drept în ochi. În cîmpul meu vizual, pieptul ei atîrna ca o pereche de fructe exotice. În ochi avea o lucire ironică.

– Jean-Pierre Schuyler, zici că ţii la mine? Mă crezi proastă? Vii la mine de fiecare dată cînd ai nevoie de informaţii sau de ceva sex care să nu

te coste prea mult! Eşti un mincinos! Singura persoană la care ţii eşti tu, jivină mică! Şi dacă ţine cineva la cineva, aceea sînt eu, care ţin la tine! Ce vrei, de fapt? Nu sînt o enciclopedie vorbitoare despre secte, biserici şi fundaţii religioase din Statele Reunite. Mă numesc Prudence Lörrach, sînt chelneriţă într-o cafenea, după ce am făcut ceva şcoală, o grămadă de prostii şi puţină ispăşire. Din păcate, corespund a ceea ce unii numesc femeie libertină. Dragul meu, ciocîrlia va cînta curînd, iar eu va trebui să mă pregătesc pentru o nouă zi. Dacă vrei s-o mai faci o dată, ar trebui să te grăbeşti!

Tirada lui Pru m-a enervat, pentru că ştiam că avea dreptate. Nu ai dreptul, chiar dacă ai o meserie atît de scîrboasă, să tratezi oamenii ca pe nişte marionete.

– Ai dreptate. Eşti cea mai bună fată de pe pămînt şi dacă, într-o zi îmi voi părăsi viaţa de celibatar, jur că mă voi gîndi la tine!

– N-ai decît, dar în ziua cu pricina o să te zvîrl

afară, ca să-ţi găseşti altă fraieră. Ţin prea mult la independenţa mea.

– Bravo! Aş vrea să citeşti ceva. Fotocopia cîtorva pasaje din jurnalul răposatului locotenent-colonel Bertil Erikson. Vei vedea, e o lectură excitantă, în care au loc multe schimbări şi lovituri de teatru. Pot să-ţi cer acest serviciu?

– Poţi. Dar nu văd ce aştepţi de la mine.

– Vreau să-mi spună cineva dacă visez sau dacă tot ce mi se întîmplă e urmarea unei anume... logici...

Se aplecă, iar sînii ei se frecară de pieptul meu. Am oftat, ca unul ce trece printr-o încercare dificilă. Pru mă manevra cu grijă, dar decisă. Îşi strecură mîna între picioarele mele. Am ştiut că n-o să scap doar cu vorbe...

Cele zece pagini care lipsiseră din jurnalul locotenent-colonelului B.E.

În dimineaţa asta, căutîndu-mi Biblia, mi-am dat seama că nu era la locul ei. Doream să citesc şi să meditez, în timp ce ne apropiam de capătul călătoriei noastre. Planeta roşie ocupa o porţiune importantă din spaţiul de pe ecranele de control.

Mirat, am căutat cartea sfîntă peste tot. Am reuşit s-o găsesc într-un

dulap, murdară şi sfîrtecată, ca şi cum o mînă blesfematorie s-ar fi dezlănţuit împotriva ei. Cînd am vrut să văd în ce stare erau paginile, am tresărit de oroare: paginile erau murdărite cu excremente!

O duhoare respingătoare se degaja dintre paginile Evangheliei. Mi-am zis: „Cel care a făcut asta e un monstru, un monstru posedat de Demon!”

Plin de furie, m-am dus la postul de comandă şi m-am repezit la Preskett. Era la postul lui, iar lîngă el, zîmbind ironic, prostituata aceea, Vassilissa.

– Poţi să-mi explici ce înseamnă ASTA, Preskett?

I-am vîrît Biblia împuţită sub nas. S-a tras înapoi, încruntat.

– Domnule, a strigat el, nu ştiţi ce spuneţi... nici ce faceţi!

Ochii lui rămăseseră fixaţi asupra mea, în timp ce vorbea, şi străluceau ca nişte pietre roşii, ca luminile din ochii lupilor. Eram gata să-mi cer scuze pentru izbucnirea mea de furie. Aveam impresia penibilă că picasem într-o cursă teribilă, ai cărei dinţi se închideau asupra mea, precum colţii unei fiare infernale.

– N-am crezut că puteţi ajunge aici, domnule colonel, dumneavoastră, un om atît de echilibrat, care respectă

ordinea sfîntă a lucrurilor! Vă rog să aruncaţi acest obiect respingător în incinerator!

– Dar... dar e o BIBLIE, Preskett!

– A FOST, domnule.

– E o superstiţie retrogradă, strigă Vassilissa. Aruncă porcăria aia în incinerator! Împuţi toată camera!

M-am întors spre ea şi am fulgerat-o cu privirea:

– Uiţi că sînt conducătorul acestei expediţii şi am dreptul să întreb tot ce cred de cuviinţă!

– Nu uit, numai că bănuielile dumneavoastră sînt insultătoare, iar o navă cosmică nu-i o corabie cu sclavi, domnule! Primus inter pares! Asta sînteţi la bordul navei, colonele Erikson! Aruncă porcăria aia în incinerator, altfel voi face un raport la întoarcerea pe Pămînt!

Preskett rînjea. Intervenţia sovieticei îl ajutase.

– Nu avem altă treabă decît să ne certăm pe o ediţie a Scripturii? Ne apropiem de Marte, iar manevrele ne solicită toată atenţia...

Mi-am dat seama că, în furia mea, le făcusem jocul! Am făcut ceea ce mi se ceruse: am aruncat Biblia în incinerator. Apoi m-am spălat pe mîini şi m-am stropit cu apă de Colonia...

În timp ce meditam la ultimele evenimente, mi-a trecut prin minte că nu mai aveam nici o putere la bordul navei Apollo XXV! În prezent, destinul acestei expediţii, de care ar putea depinde o mulţime de lucruri (prosperitatea lumii, stabilitate, semnarea unui tratat de pace durabil între Noua Uniune a Republicilor Sovietice şi Statele Reunite), era hotărît. Nu mai eram nimic, doar un fir de iarbă în vînt, iarbă uscată şi fragilă, pe care focul îngheţat al cometelor o va transforma în cenuşă. Mă tot gîndeam, de m-am ales cu o durere zdravănă de cap. În cele din urmă, învins şi plin de greaţă, m-am întors în Camera Hărţilor.

Erau acolo toţi, şi mă priveau cu atenţie.

Orice ironie, orice urmă de batjocură dispăruse de pe figurile lor, părînd să-mi spună:

– Hai, locotenent-colonel Erikson, ce hotărăşti? Eşti CU NOI sau ÎMPOTRIVA NOASTRĂ? Nu mai e timp de palavre!

M-am prefăcut blînd ca un miel şi am spus:

– Am avut o criză de nervi. Vă rog să mă

scuzaţi, domnule Preskett. Răul de spaţiu nu iartă pe nimeni...

– Domnule colonel, îmi răspunse Preskett, nu pot să fiu supărat pe dumneavoastră. Sînteţi conducătorul expediţiei, de aceea propun să uităm acest incident şi să ne consacrăm doar reuşitei misiunii. Vedeţi planeta roşie! O eră nouă se deschise în faţa noastră, în faţa tuturor locuitorilor de pe Pămînt!

Am asolizat fără nici un incident tehnic. Păream purtaţi de vîntul solar, ca un fulg...

Timp de cîteva ore, în timp ce nava era pe orbită în jurul lui Marte, am uitat momentele teribile pe care le trăisem. Era evident că mă înşelasem, iar stressul acestor zile de călătorie în spaţiul cosmic îmi zdruncinase teribil echilibrul nervos. Am fost fericit, ca unul care şi-a făcut treaba bine, care-şi îndeplineşte o parte a contractului şi-şi zice: Acum, ce-a fost mai greu a trecut! Prima dată în istoria omenirii, oamenii coboară pe o altă planetă! Fiindcă nu poţi considera etapa selenară ca o cucerire a unei lumi noi. Fusese doar un prolog, nimic altceva. Sigur, primii cosmonauţi au avut nevoie tot de mult curaj, dar noi sîntem, cu adevărat, „primii”.

În nacela de explorare, am atins solul marţian fără nici o problemă.

Sus, în spaţiul întunecat, nava noastră se învîrtea în jurul lui Marte, devenită, de pe acum, colonie pămîntească. Veghea asupra noastră, ne ţinea la curent cu pericolele care ar fi putut apare.

Bineînţeles, eram informaţi despre natura solului marţian, despre componenţa atmosferei, despre viteza vîntului, despre schimbările climatice şi meteorologice. Dar, ca un părinte, ochiul navei ne controla orice mişcare.

În nacelă, Preskett începu deodată să rîdă, tăind firul întins pe care mergeam. Am căzut drept în gura încinsă a unui vulcan...

Rîsul acela era negarea tuturor convingerilor mele. Însemna că totul era, din nou, pus în discuţie. Eram prizonierul unei capcane uriaşe.

– Planeta roşie! zise Vassilissa. Planeta roşie! E amuzant, nu? Ce zici, comandante?

Am dat din umeri. Simţeam că femeia aceea mă ura din tot sufletul. M-am întors încet spre ea, prefăcîndu-mă că sînt liniştit. În realitate, eram îngrozit.

Am văzut atunci că figura tinerei era deformată de un rictus de nedescris, asemănător a ceea ce se numeşte, în limbaj medical, risus sardonicus.

Buzele i se întinseseră spre urechi într-un mod obscen, iar dinţii îi străluceau de parcă erau gata să-i sară din gingii şi să mi se înfigă în gît. Niciodată, nicăieri, nu mă simţisem atît de singur, atît de disperat...

Mi-am zis: Eşti în situaţia unui scorpion pe care un grup de copii l-a închis într-un cerc de foc. N-ai altă alternativă: sau faci pe mortul, sperînd să uite de tine, sau mori cu adevărat.

O mînă se aşeză încet pe umărul meu şi m-am întors încet spre acea căldură care radia spre nine. Era tînărul inginer Samuelson, care încerca să mă liniştească:

– Domnule colonel! Coborîm pe Marte! Un vis vechi al omenirii se va îndeplini, sub ochii noştri! Apollo XXV reprezintă un monument pe drumul cuceririi cerului!

Ochii lui străluceau şi am crezut, o clipă, că ne vom regăsi pacea... că vom plana în aceste întinderi virgine unde doar Dumnezeu îşi făcuse auzită vocea... Am pus mîna pe umărul lui şi i-am spus, reţinîndu-mi emoţia:

– Aveţi dreptate, inginer Samuelson, aveţi dreptate! Viaţa e scurtă ca să o punem în balanţa absurdului. Să bem o sticlă de şampanie pentru a sărbători momentul acesta!

– Bravo, domnule colonel, strigă Preskett, iată-vă redevenit un om din carne şi sînge! Să bem în slava CELUI CARE NE-A CONDUS PRIN ÎNTUNERIC... SĂ BEM ÎN CINSTEA ÎNGERULUI LUMINII!

Toţi tovarăşii mei îşi regăsiseră figurile binevoitoare. I-am văzut aşa cum îi cunoscusem altă dată. Fraţi şi surori, calmi şi ponderaţi, savanţi, tehnicieni, floarea astronauticii pămînteşti...

Urmează consideraţii neinteresante, care nu clarifică deloc povestea.

MARTE!

Naveta-nacelă se aşezase pe un amestec de nisip şi stînci oxidate, care constituie solul marţian.

Ştiam că venind AICI nu vom găsi decît deşert şi dezolare, dar acest deşert, această dezolare erau extrem de fascinante.

MARTE!

Generaţii întregi visaseră la această lume sclerozată, îşi

proiectaseră fantasmele către această planetă cu orizonturi abrupte.

MARTE

Ar fi trebuit să tremur de plăcere, de mîndrie, să mă umflu în pene ca un cocoş, în momentul în care am atins drapelul. Ar fi trebuit să mă simt pătruns de harul lui Dumnezeu, să nu mai am conştiinţa greutăţii cărnii...

În loc de asta, mă asaltau tot felul de presentimente. Ca nişte legiuni infernale.

MARTE!

Toţi scriitorii şi scriitoraşii, visătorii şi mînuitorii de pene care îşi bazaseră inspiraţia pe miticele canale ale planetei roşii, ce-ar fi spus văzînd întinderile pietroase, dezolante?

– Aveţi grijă de vînturile de pe Marte!

– Aveţi grijă de schimbările de vreme!

– Aveţi grijă de alunecările de teren, de avalanşele de nisip!

Toate sfaturile acestea ne însoţiseră în timp ce naveta-nacelă coborîse către solul planetei roşii.

Luasem toate precauţiile, dar se dovediseră inutile, pentru că Marte ni se arătase sub înfăţişarea sa cea mai plăcută.

Fascinaţi, contemplam apropierea acestei planete frumoase cu aspect

extravagant, a cărei bizarerie coloristică impresionase atît de mult pe strămoşii noştri.

În partea aceea a lui Marte domnea calmul. Un calm sinistru, lugubru. Un calm al morţii, al lipsei totale de viaţă.

MARTE!

Am coborit pe scară, unul după altul. Cu o încetineală care nu se datora doar considerentelor de securitate, ci şi unui soi de paralizie a membrelor...

În scafandrele noastre spaţiale, semănăm cu nişte animale ciudate...

Urmează din nou digresiuni şi platitudini, care lungesc povestirea.

Am făcut ceea ce se face în asemenea circumstanţe: am plantat în vîrful unei movile cele trei drapele: al SAI, al Statelor Reunite şi al Noii Uniuni a Republicilor Sovietice şi Progresiste.

Şi am improvizat, după obicei, un mic discurs:

– În numele întregii omeniri, în numele tuturor naţiunilor care o compun, iau în stăpînire această planetă, planeta Marte. Fie să-şi renege numele şi să devină, pentru omenire, un simbol al păcii şi înţelegerii!

Am rostit aceste cuvinte în microfon, ştiind că vor ajunge la toţi

colegii mei. Îi vedeam, siluete albe, aşezate în cerc în jurul movilei, imobili, ca nişte marionete părăsite de stăpînii lor, uitate într-o vitrină...

Spectacolul mi s-a părut atît de înspăimîntător, încît am început să mă bîlbîi, trasformînd cuvîntarea într-o bîiguială jalnică.

Am întins mîna, atingînd, unul după altul, cele trei drapele.

– Acum, cînd această lume străină, de care ne am legat atîtea speranţe.

Am fost întrerupt de o rafală violentă, care m-a aruncat în genunchi, ca şi cum ar fi trebuit să-mi cer iertare.

Un rîs dispreţuitor ajunse la urechile mele. Ştiam că nu vine din afară, atmosfera planetei nefiind capabilă să transmită un asemenea sunet. Rîsul acela izbucnise brusc, în capul meu.

Am rămas îngenuncheat în praful lui Marte, scuturat fără milă de vînt în timp ce tovarăşii mei se puseră în mişcare, aplecaţi sub furtună, dispărură în spatele unor stînci.

Cele trei drapele, mărturie a orgoliului omenesc, au fost smulse din solul marţian şi luate de vînt.

Un ţiuit de nesuportat îmi spărgea urechile, ca un cînt de pasăre blestemată. Am strigat în microfon!

– Preskett! Vassilissa Petrovna!

Nu puteam să mă ridic, eram ca un gîndac mare, pe care copii răutăcioşi îl răsturnaseră, amuzîndu-se, pe spate.

Îl imploram pe Dumnezeu, rugîndu-l să mă ajute.

– Doamne, am spus cu voce tare. Doamne, eliberează-mă de cel rău! Pentru că a Ta e puterea şi slava, în toate timpurile...

Fiecare cuvînt al rugăciunii mele era subliniat de un nou rînjet, un rînjet pe care nu-l putea aduce nici vîntul, nici aparatura radio. Aveam conştiinţa că în atmosfera lugubră a lui Marte se manifesta o prezenţă care jignea numele Domnului... Care-l jignea pe Dumnezeu şi care se dezlănţuise împotriva pătrunderii străinilor.

Drapelele, simbol al cuceririi, dispăruseră.

O voce, pe care am recunoscut-o ca fiind a lui Preskett, deşi era deformată de ură, zise:

– Comandant de rahat! Crapi de frică! La ce-ţi foloseşte, pederast pîrlit, să plantezi drapele pe lumi străine? Pe lumi care nu-ţi aparţin? Şi care nu vor aparţine niciodată ţie şi jigodiilor tale maladive! Culcă-te în

praf, fă-te cît mai mic! Amestecă-te cu nisipul! Crapă!

Am încercat să mă rog în continuare, dar greutatea infernală ce venise odată cu vîntul continua să mă apese, să-mi zdrobească pieptul. Am încercat să mă tîrăsc pe nisip, gînganie neîndemînatică strivită de o mînă uriaşă, cînd, în realitate, greutatea mea diminuată, corelată cu forţa vîntuluL ar ii putut să mă zvîrle ca pe un fulg!

Luptam, cu ochii plini de lacrimi, împotriva acestei suferinţe inexplicabile ce mă strivea. Încet, m-am tîrît pe poalele colinei, încercînd să pun între vîntul marţian şi mine bariera naturală de nisip şi stîncă.

În timp ce mă tîram aşa, lipsit de orice ruşine, vocea lui Preskett, căreia i se adăugă, din cînd în cînd, cea a Vassilissei, mă acoperea de insulte.

Apoi m-am prăbuşit sub o avalanşă de nisip şi pietre, şi am alunecat spre ceilalţi, care stăteau la baza colinei, siluete albe, ostile, străine.

Am avut impresia că se învîrteau încet, ca şi cum ar fi început SĂ DANSEZE!

SĂ DANSEZE?

Acum, cînd izbucnise furtuna? În plin deşert marţian?

ÎŞI PIERDUSERĂ MINŢILE!

Mai tîrziu, a avut loc o străfulgerare verzuie,

cadaverică. Ca şi cum un soare minuscul, verde, ar fi ieşit dintre dune, pentru a lumina dansul imposibil al tovarăşilor mei.

Aveam senzaţia că, din adîncurile solului, venea un ritm surd, fascinant. Bătăi de palme neomeneşti pe tam-tam-uri uriaşe din piele...

Mi-am pierdut cunoştinţa, în timp ce tovarăşii mei începuseră să gesticuleze şi să ţopăie ca nişte purici, în bătaia vîntului, profile fantastice în mişcarea verzuie, insuportabilă...

Din acel leşin ciudat nu păstrez decît amintiri estompate, impresii vagi: mi se părea că în imensitatea, acestei planete necunoscute, în absurditatea acestei furtuni care nu înceta să răsucească sfîrleze de praf o voce uriaşă vorbea, cînta, urla...

Ne găseam sub un fel de clopot transparent, în jurul căruia uraganul continua să scoată la iveală imagini ciudate şi muzici neauzite...

Şi, sub acest clopot care îi izola de temperatura înspăimîntătoare de afară şi de atmosfera irespirabilă a lui Marte, tovarăşii mei îşi dezbrăcară costumele şi se dedară la maimuţăreli groteşti, la simulacre respingătoare...

În timp ce-şi dădură mîinile, pentru a reîncepe o horă, le-am văzut

trăsăturile deformate, ochii plini de ură, membrele contorsionate... mi-am zis că asistam la ceea ce, înainte ca oamenii să intre în era raţiunii, se numea un sabat...

UN SABAT PE SOLUL PLANETEI MARTE... ŞI LA CARE LUA PARTE FLOAREA ASTRONAUTICII INTERNAŢIONALE... ÎNNEBUNISEM... DOAMNE... ÎNNEBUNISEM...

Urmează o vorbărie infamă, pe care nu merită s-o reproducem.

Cînd mi-am revenit, ceilalţi mi au spus că fusesem bolnav şi mi-au cerut să rămîn calm. Nu m-am apărat cînd am fost anunţat că fusesem suspendat temporar de la comandă şi că ar trebui să mă odihnesc... Starea de epuizare în care mă aflam, în realitate, incompatibilă cu sarcinile care-mi reveneau.

Mai tîrziu, ignorînd temerile de care am avut parte în zilele acelea pline de incertitudine şi de umilinţă, am putut să discut cu tovarăşii mei, să le explic că le înţelegeam atitudinea, că un căpitan de astronavă putea să-şi piardă controlul şi „să viseze lucruri care nu existau”...

Colegii mei dădeau din cap, mă băteau prieteneşte pe umăr: Te înţelegem, nu-ţi face probleme... Nu sîntem noi tovarăşii tăi, fraţii tăi?

Dar lucirea ochilor lor le dezminţea gesturile liniştitoare, cuvintele dulcegi...

Urmează un gol în text.

Cînd m-au considerat „vindecat”, mi-au redat spontan (cu un cinism evident) toate sarcinile şi funcţiile. Am făcut toate cercetările pentru care venisem, analize, hărţi, calcule, tot ce justifica zborul nostru.

Luni, ani de pregătire... Ore, mii de ore de instruire, de dresaj chiar. Pentru ce? Pentru asta? Pentru ca să mergem prin deşertul de nisip, praf şi stînci, şi să strîngem eşantioane de...

Comandantul devine din ce în ce mai confuz. Apoi se dedă la insulte care, în lumina evenimentelor ulterioare, capătă un relief impresionant.

Cîini, cîini blestemaţi!

I-aţi înşelat pe credincioşi!

V-aţi servit de ştiinţa voastră, de cunoştinţele voastre, pentru a blestema Numele Domnului!

Cîini!

Cînd va veni timpul secetei şi căinţei, vă veţi bea urina pe treptele templului din Ierusalim!

Care sînt cuvintele profetului Nathan, zvîrlite în faţă mincinoşilor şi ipocriţilor?

Coboară, coboară, YAHVE!

Dezlănţuie-te, Dumnezeu al lui Israel!

TU, CEL VEŞNIC. DUMNEZEUL ARMATELOR!

Loveşte-i pe toţi cei necuraţi, pe toţi idolatrii! Pe cei care jignesc lumina Feţei Tale! Loveşte-i pînă la a treia generaţie!!!

Cîteva pagini de acelaşi fel, apoi, deodată, calmul.

...Am dormit un număr incredibil de ore. Mi-am revenit şi mi-am recitit notiţele. Sînt foarte şocat. Cred că am scris multe pagini sub ceea, ce altădată, se numea „o emoţie intensă”...

Tovarăşii mei se străduiesc, în timp ce nava e pe drumul de întoarcere, să mă facă să uit de ceea ce ei numesc „golul meu de memorie”. Vorbim, schimbăm păreri, atunci cînd timpul ne permite...

Tînăra rusoaică se arată deosebit de tandră şi bună, plină de solicitudine şi înţelegere. Încep să mă întreb dacă nu cumva, în timpul zborului, nu-mi pierdusem cumva minţile...

Am citit şi recitit notiţele, încercînd să aleg grîul de neghină, ceea ce ţine de raţiune de ceea ce ţine de scurta mea nebunie. Nu reuşesc să-mi dau seama...

L-am întrebat pe Preskett ce s-a întîmplat CU ADEVĂRAT cu Biblia. A dat din cap, ca atunci cînd vorbeşti cu un bolnav grav care abia a reuşit să scape de un destin lamentabil.

– Domnule, ştiu că sînteţi un om credincios şi mi-e foarte greu să vă povestesc lucruri scandaloase...

– Te rog, nu te teme că mă vei răni. Spune!

Preskett mi-a explicat, cu multe menajamente, că, într-un acces de furie blesfamatorie, îmi murdărisem singur Biblia...

DOAMNE, E UN LUCRU PE CARE NU-L POT CREDE!

ÎMI PIERDUSEM MINŢILE ÎNTR-UN ASEMENEA HAL?

Toate maimuţărelile astea, toată blîndeţea, toate cuvintele de consolare nu reuşesc decît să mă zăpăcească.

. . . . .

VEŞNICIA S-A MANIFESTAT!

NU E POSIBIL CA BABILONUL SĂ TRIUMFE! CA PĂCĂTOŞII SĂ LOVEASCĂ FATA CELUI DREPT CU PICIOARELE!

Ultima noapte (spun noapte, pentru că ne referim, mereu, la calendarul terestru), am avut un vis

de care nu m-am îndoit că mi-a fost trimis de Domnul.

O creatură strălucitoare stătea la capătul cabinei mele şi mă privea cu seriozitate. Acea făptură avea un contur umanoid, dar forme destul de imprecise. În ovalul cenuşiu al figurii, ochii luceau ca două focuri îngrozitoare.

Acea creatură mi-a vorbit blînd, dar cu fermitate.

Mi-a destăinuit că era un marţian, sau mai bine zis, fantoma unui marţian. Această apariţie îmi dovedea că forţe redutabile puseseră stăpînire pe tovarăşii mei şi...

Pru m-a întrerupt ca să-mi spună că locotenent-colonelul era un bătrîn tîmpit, complet ţicnit, şi că aş face mai bine să nu mă amestec în aiurelile alea.

I-am explicat că asta voiam să fac, dar că evenimentele au luat un asemenea curs, încît nu mai aveam de ales.

Unii visează, cînd sînt mici, să ajungă preşedinţi. În ziua aceea rece din 1930, preşedinţia părea un proiect mai mult sau mai puţin ambiţios pentru băieţelul ce abia se născuse. Dar cine ar fi visat că James B. Irwin îşi va lăsa urmele paşilor în nisipul

isteriei? Cerul e ţara lui. Luna îi poartă însemnul.

Da... S-a întîmplat ceva. În umbră munţilor lunari, cursul existenţei sale s-a schimbat deodată.

„Cred că Isus Cristos mergînd pe pămînt e un lucru mult mai important decît omul mergînd pe Lună”...
Material publicitar al High Flight Foundation,
Colonel James B. Irwin

Nu, nu cred în existenţa altor civilizaţii, în forme de viaţă extraterestre inteligente. Cred că

aceia care caută în altă parte inteligenţe asemănătoare celor cu care Dumnezeu a populat pămîntul. se tem de propria lor singurătate.

(Declaraţia făcută de J.B. Irwin autorului acestei cărţi)

Capitolul IV

THE NEW HIGH FLIGHT FOUNDATION
GOD-WATCHERS OF THE INFINITE
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Şi, dedesubt, un alt dreptunghi, mai mic:

□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□
TO DAY'S PREACHER:
REVEREND WALTON D. PURDY
□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□□

Am oftat uşurat. Toate astea erau liniştitoare. Era vorba de o sectă veche, cumsecade (pardon, o biserică), care avea drept de funcţionare, ca multe altele, pe teritoriul Statelor Reunite şi care, datorită acestui fapt, putea vinde credincioşilor grămada de droguri spirituale şi consolări imediate. În

aşteptarea supremului extaz: fuziunea cu Isus, Marele Manitu al Stelelor!

Am intrat în *sfînta sfintelor.*

Întrucît eram un *novice,* o soră se repezi să mă întîmpine.

– Bună ziua, frate! E prima dată cînd veniţi la reuniunile noastre? Daţi-mi voie să vă îndrum!

M-am înclinat uşor.

Sora ar fi putut să fie frumoasă. Ca sora Almintha. Însă părea hotărîtă să se urîţeaseă.

Ceea ce place oamenilor, riscă să nu-i placă lui Dumnezeu.

Probabil că asta era deviza ei.

Orgile au început să cînte.

Totul era nemaipomenit, în cea mai bună dintre lumi…

Iar cea mai bună dintre lumi se numea Statele Reunite! În ciuda duşmanilor!

– Luaţi loc, frate, şi rugaţi-vă!

Am plecat capul.

Orgile continuau să cînte.

Sora se îndepărtă, uşoară, purtată de mîinile Creatorului, spre alte sarcini urgente.

Am privit în jur.

Un decor de biserică, absolut convenţional. Panouri de lemn, flori, iar în faţa şirului de bănci, estrade şi scaunul predicatorului.

Un strop de soare pătrunde prin vitralii ce reprezentau scene naive în stilul impecabil şi cast al realismului clasic american.

Oamenii stăteau liniştiţi, aşteptînd adevărul. Unii, din timp în timp, priveau în jur. Mi-am zis că-s, probabil, novici, ca şi mine.

În fundul sălii, a fost trasă o perdea roşie, dezvelind un tablou pompos ce reprezenta o astronavă cu faţă umană, ce zbura spre stele şi spre un fel de arhanghel, care – reprezenta, probabil, pe Izbăvitor.

Muzica orgii deveni mai solemnă, iar tineri şi tinere se duseră pe estradă. Erau îmbrăcaţi în tunici verzi, iar coafura lor avea precizia geometrică a marilor speranţe capitaliste. Stăteau imobili, cu ochii ridicaţi spre înălţimile templului.

– Aleluia (spuse corul).

– ALELUIA (răspunseră credincioşii).

Am întins capul. Încercînd s-o descopăr pe micuţa soră Almintha. Am descoperit-o în colţul cel mai îndepărtat al bisericii, privind cu un aer satisfăcut credincioşii adunaţi.

– Binecuvîntat fie cel ce vine în Numele Domnului!

– DA! DA! DA!

– BINECUVÎNTAT FIE CEL CE VINE ÎN NUMELE DOMNULUI!

– DA! DA! DA! FIE BINECUVÎNTAT!

Mi-am zis. În timp ce stăteam cu ochii plecaţi, prea puţin preocupat că voi trage atenţia asupra mea:

– Sărmani idioţi! Întotdeauna acelaşi lucru... Dumnezeu e în cer, iar noi, rebuturi amărîte, pe pămînt...

Corul se ondula ca o pădure de alge. Curentul care trecea prin el, expresie a puterii divine, provoca strigăte de extaz. Plin magia electricităţii, tabloul ce fusese descoperit de perdeaua roşie strălucea. Racheta părea că parcurge o mişcare parabolică. Ne găsem deja în drum spre o dimensiune transcedentală, către o altă realitate.

Cînd am început să cedăm puterii hipnotice a muzicii şi imnurilor, apăru şi predicatorul.

– ALELUIA!

Reverendul Walton D. Purdy era îmbrăcat simplu, în cenuşiu.

Costum elegant cenuşiu, cămaşă gris perle, cravată neagră.

Şi părul îi era cenuşiu. Şi ochii. Ochi pe care scriitori dornici de comparaţii facile i-ar fi calificat drept metalici.

ALELUIA...

Totul se petrecea ca în orice sectă (pardon, biserică) din Statele Reunite. Ca de obicei, o mare parte a adunării era compusă din bărbaţi, femei şi copii de culoare. Şi, ca întotdeauna, ei cîntau cu cea mai profundă convingere.

Mi-am zis că acest reverend Walton D. Purdy era unul dintre şmecherii care reuşiseră să facă din Dumnezeul Evangheliei şi Vechiului Testament cel mai mare sponsor al economiei occidentale. Respira bani şi siguranţă, iar mîinile sale, cînd s-au ridicat spre cer, lansară cîteva sclipiri de valoare... Respectabilitatea veşmîntului era trădată de opulenţa inelelor pe care le purta la ambele mîini. Un self made man rămîne un self made man. chiar dacă încearcă să se deghizeze în descendent al primilor pionieri olandezi sau englezi. Walton D. Purdy, ca toţi cei ce lucrau în bişniţa divină, era un trişor şi un escroc.

Cîntecele se opriră, în clipa în care predicatorul făcu un gest. Doar doi bărbaţi şi două femei (îmbrăcaţi în alb) mai fredonară un timp, pentru a păstra atmosfera.

Purdy se apucă să debiteze discursul obişnuit. *Dumnezeu e peste tot. Dumnezeu vede tot. Dumnezeu îi apără pe cei drepţi şi-i pedepseşte pe*

cei răi. Cei care se duseseră să cucerească spaţiul cosmic văzuseră Faţa lui Dumnezeu, iar Dumnezeu le vorbise...

Acest Dumnezeu locuia în înălţimile înstelate.

Cei care răspundeau chemării servitorilor lui Dumnezeu vor fi salvaţi. Ceilalţi...

În mod inexplicabil, deşi totul se desfăşura în cel mai previzibil mod, mă simţii cuprins de o stare maladivă.

Încet, realitatea ceremoniei se dilua într-un fel de brumă lăptoasă, care părea să cuprindă şi estrada, ca şi cum predicatorul urma să răpit de un nor supranatural...

– Purtaţi de credinţă, de realitatea prezenţei Domnului, ne ridicăm, planăm, urcăm tot mai sus. Nimic nu ne poate opri. Aripile noastre sînt cele ale vulturului şi sufletul nostru e plin de curaj şi măreţie!

Am închis ochii şi l-am văzut pe reverendul Walton D. Purdy transformîndu-se într-o pasăre de pradă şi ţîşnind spre zenit. *Tnarr! Tnarr!* cîrîia el, cu vocea-i de pasăre de pradă. Şi mi s-a părut că îmi striga doar mie, Jipé Schuyler:

Capcană! Capcană!

I se întîmplă lui W.D.P. acelaşi lucru ca primului pionier al cerului,

Icar! Urcă atît de repede şi atît de sus, încît aripile i se desprinseră de trup şi căzu, cu capul în jos, cu o viteză teribilă.

În timp ce cădea spre pămîntul strămoşilor săi, nu înceta să strige:

Eli, Eli, lamma sabacthani! Eli, Eli lamma sabacthani! Eli, Eli, lamma sabacthani!

Cînd se strivi de o stîncă ce ieşea din ocean, iar creierul i se risipi ca un gălbenuş de ou, m-am trezit, tresărind.

Eram gata să ţip, dar mi-am dat seama la timp că dormisem şi că visasem. Strigătul mi se opri în gît.

Un tînăr, foarte palid, cu gene interminabile şi buze de fată, stătea lîngă mine. Îmi zîmbea ca şi cum ne-am fi cunoscut de mult şi-mi ierta, în avans, toate greşelile posibile.

Am întors capul, jenat.

Predicatorul într-un templu ciudat. Între timp (adică în timpul cît dormisem) mîini pioase împodobiseră estrada cu flori albe, iar reverendul W.D. Purdy era cufundat, literalmente, într-un covor de flori. Cu mîinile ridicate spre cer, cînta slava Domnului, iar cerul, pătruns de har, îl inunda cu petale albe de trandafiri.

VREM! VREM!

DOAMNE, VREM SĂ ZBURAM!

DOAMNE, NE IA VÎNTUL SOARELUI!

DOAMNE, NE-AI DAT ARIPI DE PĂSĂRI!

DOAMNE VEŞNIC, NE-AI DAT ARIPILE TINEREŢII ETERNE!

DOAMNE!

OH, DOAMNE!

VREM, VREM. VREM, VREM!

SUFLETUL NOSTRU E ÎN PALMA TA. DOAMNE DUMNEZEULE!

Fir-ar să fie! Zburau! Nu eram nebun: îi vedeam cum se ridică, despărţindu-se încet de sol, ca astronauţii în stare de imponderabilitate!

Nu toţi, evident. Doar cei ALEŞI. Cei care

cîntau pe estradă, în jurul predicatorului, şi cîţiva cuprinşi de har. Însă numărul nu limita enormitatea FAPTULUI: SE RIDICAU în ritmul cîntecului! Imnul părea să-i tragă de păr spre înălţimea bisericii (între timp, biserica părea să fi luat dimensiunile unei catedrale gotice).

Un negru tînăr, de o frumuseţe sculpturală, gol, cu excepţia unei legături în jurul şoldurilor, uns cu un strat uleios care făcea să-i lucească pielea, intonă un nou cîntec, un imn în acelaşi timp răguşit şi imaterial, senzual si virginal:

– MAI SUS! TOT MAI SUS! (spunea vocea cîntătoare, corpul ce nu mai era decît cînt).

– DOAAAAAAAAMMMMNNEEEEE EE!

Apoi acel Icar androgin se destinse ca o puma şi ţîşni spre înălţimile bisericii.

Nu mai puteam! ÎNNEBUNEAM!

M-am ridicat, cu sufletul la gură, cu mîna întinsă spre momîia aceea cenuşie: W.D. Purdy.

O mînă frăţească, blîndă, atît de blîndă, se aşeză pe pulpa mea, şi am fost obligat să mă aşez, încercînd să-mi păstrez calmul.

– Frate, îmi spuse tînărul de lîngă mine, doreaţi să discutaţi cu

reverendul Purdy. Vă va primi după serviciul religios, în biroul său.

– Mulţumesc, i-am răspuns aşezîndu-mă, conştient că mă făcusem de rîs.

Mîna tînărului era tot pe pulpa mea. Urca, încet... Mi-am zis: nu tot ce străluceşte e aur...

– Domnul fie cu tine, îmi zise tînărul cu mînă plimbăreaţă.

În secunda următoare, dispăru.

ALELUIA!

Cînd serviciul religios se termină în suspine şi ofrande, o soră tînără veni şi-mi spuse că reverendul mă ruga să „aştept un minuţel”, şi mă conduse la capătul unui coridor.

– Îndată ce domnul Purdy va termina de salutat credincioşii la ieşirea din biserică, vă va primi în birou. Cînd vedeţi că se aprinde lumina roşie, duceţi-vă...

Tînăra soră (care, de data asta, era suportabil de urîtă), îmi arătă un cerc de un roşu sumbru, în tapiseria coridorului. Apoi se duse să-şi vadă de preocupările ei pioase.

Frumos, mi-am zis. Biroul stimatului reverend are două uşi. Se va instala în fotoliul său apostolic, în spatele biroului său în formă de potcoavă, şi mă va primi cu o bunătate părintească. Cu un pic de

condescendenţă. Atunci cînd ai zburat în cer, în dreapta Domnului, poveştile din lumea asta par un nimic, bule de săpun, în Marele Tot...

M-am instalat într-o sală de aşteptare, alături de biroul predicatorului. Semnalul roşu nu se aprinsese, dar aveam impresia că biroul nu e gol. Exista un fel de „miros al prezenţei”, care plutea în jurul tabernacolului. Am dat din umeri şi m-am aşezat într-un fotoliu. M-am aplecat spre o măsuţă şi am descoperit un teanc de prospecte şi cîteva broşuri în care se afla *cheia realităţii divine.*

Am luat o revistă şi am răsfoit-o distrat.

Erau în ea astronauţi, fotografii luate de sondele noastre spaţiale. Copertele erau opere ale unor mari artişti, precum Chesley Bonestell, David Hardy sau Rick Sternbach.

Grozav! mi-am zis.

Mi-ar fi plăcut să şutesc una din reviste. Nu pentru idioţeniile fudule pe care le povestesc cu lux de amănunte, ci pentru formidabila putere a visului cofiţinut în operele acestor artişti minunaţi.

Rahat! Secolul XX! Aşa putred cum fusese, produsese genii în toate direcţiile, în aprope toate domeniile.

Pe vremea aia te îndopai cu lucruri relativ curate, citeai cărţi care nu conţineau doar scene de violenţă sau sex, ascultai muzică, făceai dragoste din plăcere, nu pentru galerie!

Secolul XXI, dimpotrivă, era însemnat de vărsatul de vînt al plictiselii şi fricii.

Fără muzică (doar n-o să numiţi muzică orăcăielile groteşti în sonoramă!), fără literatură, fără...

Mi s-a părut că aud zgomot de cealaltă parte a uşii reverendului. Un fel de rîs, urmat de un gîlgîit bizar. Am încercat să mă ridic, pradă unui presentiment ciudat, dar o forţă invizibilă mă apăsa pe umeri, forţîndu-mă să rămîn în fotoliu.

Inima a început să-mi bată, ochii mi s-au împăienjenit, dinţii îmi clănţăneau...

Coridorul, la capătul căruia mă aflam, devenise uriaş. Brusc, totul se tulbură în faţa mea.

Mă simţeam pierdut. Ca un om lipsit de vedere şi de auz, şi pe care cineva l-a aruncat într-o piscină fără să-l avertizeze. Aveam impresia că înot într-un coridor lichid, fantastic, fără început şi sfîrşit.

Am rîgîit zgomotos, pradă unui acces de

greaţă. Am întins mîinile, ca şi cum aş fi vrut cu adevărat să înot în vidul acela halucinant. Unde luminoase se topeau pe mine, violîndu-mi pleoapele închise...

În depărtare, creaturi invizibile cîntau, ca nişte călugări într-o mînăstire misterioasă, ascunsă în străfundurile pămîntului.

Mi-am zis că sosise momentul să lupt.

Cu cine?

Cu reţeaua monstruoasă care-şi întinsese ramificaţiile în toată lumea!

Eram nebun! N-aveam nici o şansă împotriva acestor ucigaşi cu reflexe imparabile. Eram doar un copil pierdut în întuneric, un idiot de detectiv particular, pe care-l puteau lichida cu prima ocazie.

Nu-i adevărat! Încercaseră şi nu reuşiseră! Nu erau infailibili! Puteam scăpa de ei!

Tîmpitule! Toate astea nu-s decît un vis! Dacă iei un pion de pe tabla de şah, nu înseamnă că ai terminat partida! Jucătorii se vor întoarce acasă, vor bea ceva, se vor gîndi la alte lucruri, vor dormi...

Am deschis ochii.

Eram în coridor. Locul în care mă găseam nu avea nimic înspăimîntător.

Ştiam că eram în coridorul ce ducea la biroul reverendului.

Peste cîteva minute voi fi în faţa bărbatului în cenuşiu, şi-i voi pune cîteva întrebări...

– Am necazuri, reverend Purdy. O bandă de sectanţi demonici e pe urmele mele. Daţi-mi cîteva informaţii, dacă ştiţi despre ce-i vorba...

Biroul reverendului Purdy era închis de o
uşă, care avea o parte din geam. Ca la orice om de afaceri. Am ridicat o mînă ce tremura uşor să ciocănesc, dar la prima atingere uşa s-a deschis fără zgomot.

Reverendul stătea la masa de lucru, pe care avea două telefoane, unul verde, altul galben, iar predicatorul stătea chiar între ele.

Ochii lui metalici erau aţintiţi asupra mea şi am crezut o clipă că-mi va vorbi, că-mi va ura bun sosit sau mă va trimite la plimbare.

Mă înşelasem. Omul acela nu mai avea nimic de zis. Nimănui. Sufletul lui zburase spre orizonturi mai largi, către norii imaculaţi unde strălucea slava lui Dumnezeu...

Cînd am ajuns la un metru de biroul lui, am văzut că Purdy avea gîtul tăiat cu o lamă foarte ascuţită,

probabil un brici... Costumul lui nu mai era cenuşiu, nici cravata, nici cămaşa... Totul era mînjit de un sos ciudat, scîrbos...

Nu aveam nevoie de raportul medicului legist. Omul era atît de mort pe cît putea fi cineva mort.

Îi făcuseră felul „cu blîndeţe”. Poate că nici nu apucase să-l vadă venind pe amic. Tac! O mică tăietură de brici. Asta schimbă un om în mai puţin de o secundă,..

Mi-am zis că reverendul era vîrît mai puţin în rahat decît mine: avea permis pentru terenurile de vînătoare ale Marelui Manitu, în timp ce eu, eram singur în valea asta a plîngerii, mizer ca Iov pe grămada lui de bălegar, în timp ce-şi scărpina ulcerele cu cioburi de străchini...

Am pierdut cîteva minute preţioase (poate au fost doar cîteva secunde) contemplînd prăpădul. Nu mai era nimic de văzut în ochii cenuşii ai lui Walton Purdy. Doar vidul cenuşiu al morţii...

Am scos pistolul din buzunar şi am făcut încet ocolul camerei. Nu ştiu ce căutam. Acţionam din instinct sau din obişnuinţă. Arma nu se compara cu cea pe care mi-o conliscase poliţistul ăla scîrbos, dar faptul c-o ţineam în mînă îmi dădea un pic de siguranţă.

Mă simţeam mai puţin singur în acest lăcaş al morţii care mirosea vag a tămîie şi... a altceva!

Am mirosit. Mă înşelasem. Bravul predicator simţise venirea morţii, pentru că, înainte de a zbura către păşunile paradisului. Îşi golise mă-runtaiele în pantaloni.

– Credinţa lui, mi-am spus, nu ţinea decît de-un fir...

Cu pistolul în mînă, am cercetat sertarele şi clasoarele dar, întrucît nu ştiam prea bine ce căutam, m-am potolit repede. Am băgat cîteva hîrtii în buzunar şi m-am îndreptat spre coridor.

Chiar atunci am văzut că nu eram singur. Buna Almintha era acolo, cu ochii holbaţi... Cu o mînă pe piept, fără îndoială ca să-şi oprească bătăile inimii...

Va începe imediat să urle, mi-am spus, iar ceilalţi ţicniţi vor sosi în galop!

Intrase pe cealaltă uşă, cea pe care o folosise reverendul ca să intre în birou, cea pe care, probabil, o folosise şi criminalul... Predicatorul fusese spintecat în timp ce eu moţăiam la doi paşi de el!

În timp ce stăteam zăpăcit, încercînd să găsesc ceva de spus, gîndurile îmi alergau prin cap.

Cum făcuse criminalul să iasă din birou fără să fie văzut de sora Almintha sau de mine? Probabil că se ascunsese în birou, în timpul slujbei, îşi aşteptase victima cu răbdare, apoi...

Însă la plecare trebuise să întîlnească pe cineva, care ar fi trebuit să dea alarma. Obligatoriu! Dacă nu exista cumva o a treia ieşire. Fereastra? Nu, era închisă.

Chiar cînd începusem să întrevăd o altă posibilitate, sora Almintha începu să urle. Nu se punea problema s-o opresc: răcnea ca o mie de diavoli. Îşi duse mîinile la piept şi se pregăti să fugă. Au făcut un pas spre ea, uitînd că aveam pistolul în mînă şi am spus:

– Soră Almintha, sînt nevinovat.

Mi-am dat seama că mă purtam ca ultimul imbecil, pentru că tînăra îmi întoarse spatele şi fugi urlînd.

Am pierdut cîteva secunde preţioase meditînd asupra ghinionului meu, apoi am decis că nu mai aveam ce căuta în locurile acelea. Fraţii şi surorile atîrnau probabil de telefoane, chemînd poliţia. Dacă mă prindeau în birou, eram bun pentru un concediu nelimitat la răcoare. Nimeni n-o să ridice un deget pentru mine. Plictisisem prea multă lume...

Tocmai cînd mă pregăteam să plec pe unde venisem, uşa dulapului se deschise scîrţîind, demascînd prezenţa criminalului. Din dulap apăru o formă sumbră, ameninţătoare şi fără figură. Eram fascinat, ca un copil ce se trezeşte şi descoperă că a fost lăsat singur în casă, crezîndu- se că va dormi pînă dimineaţa...

Silueta ţinea un brici în mînă.

Ca mulţi oameni, am o teamă viscerală faţă de briciuri, cînd sînt folosite drept cuţite. Un cuţit e o armă cinstită. Un brici e o armă a întunericului, o limbă de dragon. Ceva ce taie pînă la os, care lasă rana să se închidă, uneori fără să curgă pic de sînge. Face un zgomot de perdea sfîşiată: sssrriiişşşş. Durerea apare mult mai tîrziu: cînd îţi dai seama că lama a ajuns la os.

Creatura morbidă, pe care am crezut-o, o clipă, produsă de propria-mi teamă, se deplasa spre mine fără zgomot. Mă va atinge cu lama ei vicioasă îmi va tăia carnea, o va sfîrteca în fîşii... Voi muri fără să strig, pentru că va avea grijă să-mi taie gîtul chiar în clipa în care voi avea suficientă forţă ca să-mi strig teama abjectă de moarte...

Tac!

Lama se repezise spre mine. Fără să-mi dau seama, întinsesem mîna în care ţineam arma. Oţelul călit tăiase mîneca impermeabilului, ţesătura hainei... Doamne, o să-mi taie mîna! O să-mi cadă pe pămînt, iar eu voi sîngera pînă la moarte! Ce grozăvie!

Lovitura fusese greşită, nu ştiu de ce, iar lama îmi atinse doar pielea.

M-am agăţat de pistol ca un nebun şi am apăsat pe trăgaci. O dată, de două ori, de trei ori...

Silueta fantomatică a fost zvîrlită înapoi, ca un boxer care a încasat o directă bine plasată, dar n-a căzut. Fără un strigăt, mîrîind doar ca un

animal, criminalul misterios m-a împins şi a dispărut pe coridor.

Zăpăcit, l-am urmat cu privirea.

Tîmpit mai eram!

Fără să mă gîndesc, am ieşit pe cealaltă uşă şi am nimerit în plin delir: în capelă mă aşteptau cîţiva fraţi înarmaţi cu ciomege. Cînd m-au văzut apărînd pe estrada plină de flori, au izbucnit în strigăte. Am înţeles că mă considerau un demon, o creatură malefică venită să producă tulburare şi zîzanie într-o comunitate paşnică şi binevoitoare.

Am agitat pistolul şi s-au dat înapoi.

Înotam printre petalele de trandafir şi crin, am alunecat ca un schior în acea zăpadă vegetală, mi-am regăsit echilibrul la timp ca să nu fiu prins de mulţimea sectanţilor…

– Nu-l lăsaţi să scape! se auzea vocea pătrunzătoare a bunei surori Almintha. L-a omorît pe reverend!

Taci din gură, proasto!

Am fost extrem de imprudent: am luat un taxi, îndată ce am scăpat de membrii fundaţiei, şi mi-am dat propria-mi adresă! Fără îndoială, eram prea impresionat de ce mi se întîmplase în ultimele 48 de ore, ca să mai gîndesc logic. Şoferul îmi aruncă

o privire inchizitorială în oglindă. Mă fotografiase! Dacă citea ziarele, sau se uita la televizor în timpul liber, eram terminat: o să anunţe curcanii, sperînd să capete un premiu...

Rahatul ăsta de oraş viermuia de vînători de oameni, de vînători de premii, de vînători de capete şi de vînători, pur şi simplu. Vînarea aproapelui devenise un sport de masă, graţie unor emisiuni de succes, în timpul cărora denunţul se făcea în mod liber.

Sponsori vărsau sume fabuloase unor posturi private, iar acestea nu se dădeau în lături să încurajeze sălbăticiunile oraşului. Toţi măgarii stăteau seara în faţa televizorului, ca să-l vadă şi să-l audă pe frumosul Eddy Zimmersheim, pieptănat, aranjat, justiţiarul cu ochii trişti.

Această emisiune, care nu putea face să fie arestaţi adevăraţii criminali, pe cei care trăgeau sforile marionetelor umane, aruncau milioane de mizerabili într-o disperare şi mai mare. Datorită lui Ed Zimmersheim, frica şi angoasa existenţialistă deveniseră realităţi tangibile, monştri giganţi, de culoarea sudorii şi sîngelui, care agitau în cerul poluat aripile lor membranoase.

Fiecare om, deschizînd ochii, la ieşirea dintr-un somn bîntuit care-l ţintuise într-un pat cîteva ore de agonie cotidiană, le vedea, era sigur că le vede: monştri care treceau şi retreceau pe verticala marelui oraş.

Am închis ochii.

Eram gata să adorm.

M-am trezit brusc: şoferul schimbase itinerariul. Întîmplare sau premedtare.

– Ar trebui să te uiţi pe planul oraşului. Ăsta nu-i drumul bun, după cîte ştiu!

A luat un aer jignit, de muncitor cinstit, deranjat de un trîntor:

– Nu vă jenaţi, a mîrîit el. Pot să vă cedez volanul! Aş profita să trag un pui de somn...

Am dat din cap. Probabil că vedeam duşmani peste tot.

– Bine, bine... Nu voiam să te supăr, sînt puţin nervos...

– N-am văzut pe nimeni care să urce în maşina asta şi să nu fie nervos. Trăiască pensia, nu-i aşa?

Cu toate temerile mele, nimeni nu-mi întinsese vreo cursă în apartament. Am chemat-o pe Pru, i-am spus că am necazuri şi că-mi fac valiza. Nu-mi păsa dacă telefonul era supravegheat. Eram epuizat, nervos, înspăimîntat. I-

am spus prietenei mele că o să-i dau un semn de viaţă de îndată ce voi fi „în afara bătăii tunurilor inamice”.

Da, am folosit chiar expresia asta idioată.

– Nu face pe prostul, îmi răspunsese Prudence. Nu te copilări. Lasă poliţia să se ocupe de toate.

– Poliţia? visezi! I-ai văzut la lucru noaptea trecută. Tot ce-i interesează e să găsescă un suspect, din care să scoată un vinovat acceptabil. Şi gata! Proces, şi tot tacîmul! Nu, dragă, încearcă să înţelegi punctul meu de vedere. O să iau legătura cu tine, jur! Trebuie s-o tulesc. Pe urmele mele sînt cel puţin o jumătate de vînători de scalpuri. Ţin să mi păstrez chica mea elegantă.

Pru găsi puterea de a zîmbi, auzind discursul meu stupid.

Mi-am inspectat apartamentul, în căutarea unor microfoane care ar fi putut fi plasate în timpul absenţei mele, dar n-am găsit nimic. Am dat din umeri şi m-am dus în sala de baie. M-am spălat, ras, parfumat, îmbrăcat cu grijă, mi-am pus cîteva lucruri într-o valijoară, mi-am luat toate cărţile de credit, carnetul de cecuri şi toţi banii lichizi pe care-i aveam în cinci-şasc ascunzători genial plasate în cele

patru camere, apoi am ieşit, încuind cu grijă uşa.

În acest comportament metodic, aproape maniac, am găsit o energie nouă şi un calm relativ. Pistolul stătea bine sub braţ, iar rezervele de muniţie contribuiau şi ele la atitudinea mea hotărîtă.

Ceva mai tîrziu, în taxiul care mă ducea la autogară, mi-am pierdut un pic încrederea în mine, dar cînd am văzut clădirea lungă de metal, beton şi sticlă, cu animalele uriaşe de tablă gata să năvălească spre cele patru colţuri ale ţării, am ştiut că nu eram nebun. Că mai aveam o şansă să scap.

– Am ajuns, zise şoferul. Face zece florini.

Cît de scumpă devenise viaţa...

Noroc că avansul pe care mi-l dăduseră patronii mei misterioşi îmi permiteau să rezist cîtva timp...

Capitolul V

În autobuz nu erau prea mulţi călători. Două perechi ce apucaseră vremuri mai bune, un individ solid într-un costum în culori ţipătoare, un negru ce semăna cu un cîntăreţ la modă... un eşantion de banalitate.

I-am privit pe fiecare. În parte.

Din timp în timp, mă uitam la ceas. Ce-ar trebui să fac dacă ar apare poliţiştii şi ar începe să controleze identitatea călătorilor? Eşti nebun, sărmane clown, n-au avut suficient timp să-şi pună maşinăria în mişcare. Abia mai tîrziu se vor încinge lucrurile... Pentru moment, relaxează-te, prostule!

În cele din urmă, şoferul spuse:

– Gata! Dacă toată lumea e prezentă, pornim!

Noaptea începuse să cadă asupra oraşului. Mi-am dat seama brusc că-

mi era foame. Mersesem pe străzi, îmi pierdusem timpul scotocind prin apartament, amînînd orice hotărîre... Acum erau pe urmele mele, mă vor prinde ca pe un biet peştişor pierdut într-un rîu prea mare, un peştişor care trecuse de marginea năvodului, fără să-şi dea seama, prea grăbit să fugă oriunde...

Chiar în clipa în care uşile se închideau, o femeie făcu semn şoferului:

– Hei, aşteptaţi-mă şi pe mine!

Uşile suflară ca nişte plămîni de cauciuc sintetic, iar acordeoanele de metal se închiseseră, bolborosind.

– Mulţumesc, spuse tînăra.

Sufla greu, iar vocea îi contrasta ciudat cu prospeţimea tinerească a feţei. Era o voce răguşită, de beţiv de mahala.

Şoferul dădu din umeri şi porni, îndată ce verifică biletul noii sosite.

După ce autobuzul părăsi autogara, mi-am spus că beneficiam de o pauză, că trebuie să mă relaxeze, să închid ochii şi să încerc să dorm. Mai tîrziu, o să am tot timpul să-mi fac planuri de apărare.

Spre surpriza mea, tînăra se trînti lîngă mine, cu poşeta pe genunchi.

Mă prefăceam că-s preocupat de peisaj, dar eram îngrijorat. Ciudat de

îngrijorat. Ca şi cum tînăra iradia un val de droguri, ce mă transportau într-o lume iluzorie, trucată.

Maşina avu nevoie de o grămadă de timp ca să reuşească să iasă din labirintul din centrul oraşului.

Am încercat să dorm, ca să uit de prezenţa fetei. Dar străzile oraşului mă enervau, somnul fugise... Mi-am zis că ocazia era tocmai potrivită pentru a verifica dacă şarmul meu, ruginise sau
mai era, cît de cît, utilizabil.

Am privit-o cu coada ochiului.

Era a naibii de frumoasă! Tînără şi foarte comestibilă. Bine făcută. Chiar hainele ei, care pe oricare alta ar fi putut fi ridicole, nu reuşeau s-o urîţească, nu puteau să-i ascundă farmecele.

Exista însă şi altceva decît frumuseţea ei, strălucirea ochilor şi flacăra arămie a părului. Exista o putere cvasianimalică ce emana din ea, parfumul inodor ce-l degaja, mişcările ei... Nu ştiu dacă înţelegeţi. Dinspre fată veneau arome, nori, valuri, maree...

Cînd s-a aplecat, ca să ia din poşetă o cărţulie hărtănită, mirosul ei îmi izbi nările. Se întoarse apoi spre mine, cu cartea în mînă:

– Nu vă deranjează lumina? Nu pot să dorm în maşină. Trebuie să citesc... Sper...

– Nu vă faceţi probleme.

Mi-am zis că sosise momentul de a-i arăta că mă interesează.

– Ce citiţi?

– O carte, trăsnet. Dură.

– Cum adică dură?

– Am spus dură... O carte dură. Atît.

– Da? Bine...

– Cartea se intitulează „The occult”, de Colin Wilson...

Am zîmbit în umbră. Gagica avea clasă! Citea o carte cu adevărat extraordinară! O adevărată biblie a întunericului...

Am tuşit nervos.

– Colin Wilson... Am auzit... E formidabil... Merge cam departe, de fiecare dată cînd merge undeva...

– Da, a răspuns ea. Probabil că aveţi dreptate...

Nu părea prea convinsă. Ca şi cum aprobarea mea o jena. Am privit-o din nou pe furiş. Era zemoasă, ca fructul interzis!

Avea tot ce-i trebuie ca să-l ducă în ispită pe un sihastru din nisipurile deşertului...

S-a cufundat în citit, ignorindu-mă.

Ostentativ.

Poate că nu eram genul capabil să seducă o nimfă a oraşelor verticale. Îmbătrînisem încet, încet... O casă în verdeaţa periferiei (sau ce mai rămăsese din verdeaţa periferiei), o nevastă, copii... La urma urmei, puteam fi fericit cu florinii diavolului... în alte condiţii... Paradoxul paradoxurilor, totul nu-i decît paradox...

În cele din urmă am adormit, epuizat de aventurile din sala iluminaţilor zborului divin, şi legănat de autobuzul care pătrunsese în străzi mai liniştite. Mai liniştite, dar nu mai puţin periculoase. În cartierele alese, hoarde de căcănari făceau să domnească o teroare sporadică, dar eficace. Străbăteau străzile în bande mici şi se dedau la tot felul de stricăciuni şi găinării. Unii nu se mulţumeau cu furturi şi acte de vandalism, îşi permiteau, din cînd în cînd, violuri, iar cînd aveau mai mult curaj, o crimă bestială...

Eram născuţi de oraş, ca nişte furuncule, nişte ulcere, nişte larve. Nu aveam ce face. În alte circumstanţe, poate că nu ar fi fost cu nimic mai rău decît fraţii lor... Ar fi lucrat, s-ar fi regulat, ar fi făcut şi crescut plozi...

Înainte de a mă cufunda în bumbacul somnului, am auzit strigătul unui călător:

– *Madre de Dios!* Dacă fac pe nebunii, îi găuresc! Sînt înarmat! Ştiu să mă apăr! Nu mi-e frică de rahaţii ăştia!

Apoi m-am prăbuşit în mlaştina călduroasă... Pa, pa, amicilor! Am visat nişte chestii stupide: deschideam o ladă de gunoi, iar în ea era nefericita soră Alminth a, goală puşcă. Îi tăiaseră capid şi i-l vîrîseră între picioare. Am scos pistolul şi am tras într-un predicator fără faţă... Acesta se transformă pe dată într-un diavol furios, ce rînjea ameninţîndu-mă cu un cuţit:

– O să te spintec ca pe locotenent-colonelul Erikson!

M-am trezit, tiresărind.

– Unde sîntem?

Micuţa îşi scoase nasul din cartea lui Celin Wilson şi întrebă:

– Ce-ai păţit, tataie?

M-am scuzat cum am putut, am pomenit de stress şi de alte prostii, care au lăsat-o indiferentă.

Cineva îmi răspunse:

– Sîntem în Cantrell Canyon.

Ca şi cum ar fi spus:

– Sîntem în infern.

Cantrell Canyon avea o reputaţie groaznică. Pe şoseaua asta îşi stabilise cartierul general Jesse James al secolului nostru, un oarecare Jordan G. Fenris. Ataca autobuzele, aşa cum celălalt atacase pe vremuri diligentele. Unul dintre ţicniţi devenit şef al unui grup de criminali. Nu era rău, doar ţicnit...

Mi-am zis că Jordan G. Fenris nu-mi va face surpriza să atace tocmai maşina în care eram eu. Aveam destule necazuri cu poliţia, cu adepţii lui Satan şi cu...

– Scuză-mă, tataie, îmi zise fata care se instalase cu atîta nonşalanţă lîngă mine, dacă o să fim atacaţi, vrei să rămînem împreună?

– Da, i-am răspuns. Eşti înarmată?

– Bineînţeles! (Era o întrebare idioată. Toată lumea purta o armă. Doar pe detectivii particulari îi sîcîie poliţia, luîndu-se după textele legii...)

– Bravo! Şi eu sînt înarmat. Chiar foarte bine!

– Ia să văd, taică!

– Ce?

– Arma ta.

– Am un pistol ADEVARAT. Nu ştiu dacă...

– Rahat! Arată-mi ARMA! Sînt o biată gagică şi am nevoie de ajutor. IMAGINEA TATĂLUI!

Am scos arma din buzunar şi a scos un strigăt/fluierat de admiraţie:

– O armă de poliţist! Eşti poliţist, taică?

M-am umflat în pene ca un cocoş. Nu mai puteam de atîta virilitate!

– Nu chiar... Lucrez într-un domeniu apropiat... Cum să-ţi spun... Sînt poliţist fără să fiu tîmpit.

– Nu mai spune, tăticule!

Am traversat oraşul, periferia, verdeaţa (aşa se numeau peticele forestiere ce supravieţuiseră, de bine, de rău, în zonele suburbane protejate) fără să încerce nimeni să ne oprească. Pentru, mine, abia acum urma ceea ce era mai rău: eventualele baraje de poliţie.

Chiar dacă orice poliţist tîmpit nu avea de ce să mă considere vinovat, povestea asta le dădea ocazia să mă scoată din circulaţie. Şi să-mi pună în cîrcă tot soiul de lucruri înfiorătoare. Era clar că mă bălăceam în rahat...

Detectivii particulari de pe vremea lui Dashiell Hammett, Raymond Chandler, Richard S. Prather, strînseseră tot praful gloriei...

Dar să trecem peste astea...

N-ai cum să schimbi lumea...

– Unde mergi? am întrebat-o, ca să mă aflu în treabă.

– Boulder, Colorado.

Îşi bătea joc de mine. Era evident că-şi bătea joc de mine.

– De ce nu la Jicka Springs?

– Chiar, de ce nu? îmi răspunse ea, pe acelaşi ton. De fapt, tăticule, nu merg nicăieri!

– Am înţeles. Îmi cer scuze.

– De ce, tăticule?

– Nu trebuie să fiu indiscret. Nu mă priveşte. Poţi să mergi oriunde ai chef...

– Bineînţeles!

Străbătusem o bucată zdravănă de drum. Mă săturasem de maşină, de odiseea prin ţara umbrei... De altfel, W.C.-urile începuseră să pută şi nu mai puteam să stau ghemuit în fotoliu.

– Ce staţie urmează?

Vecina mea, care se zvîrlise, între timp, în lectura lui Humboldt's Gift, de Saul Below, mă privi urît:

– Nu ştiu, dar cred că-i ceva stil Blackmill
Grove, dacă înţelegi ce vreau să spun, tăticule...

– Să ştii că pînă la urmă o să mă supăr dacă vei continua să-mi reaminteşti vîrsta în fiecare clipă!

Pişăcioasa asta începuse să mă enerveze cu adevărat, cu trecerile ei de la tonul de conversaţie mondenă la cel de provocare ironică, lipsită de

ruşine. Nu îndrăzneam s-o privesc: farmecele ei erau ca pînzele unei corăbii mînate de vînt...

– Nimeni nu coboară în Warneville?

Neobţinînd nici un răspuns, şoferul adăugă:

– O să oprim oricum. Pauză pentru cafea şi benzină. Cei care vor, pot profita să viziteze oraşul, sau să mănînce.

Apoi adăugă (probabil era plătit pentru asta):

– Eu mănînc la Fosco. Dumneavoastră faceţi ce vreţi.

Fata se aplecă spre mine, şi-i respirai din nou parfumul. Părul ei îmi atinse faţa şi am închis ochii, pradă unei senzaţii minunate. M-am simţit ca un tînăr fugind în lume cu iubita lui. Mi-am zis că eram liber şi plin de bani, deci aş putea să mă distrez un pic înainte de a fi ucis de criminalii fără faţă. Am lăsat parfumul micuţei să-mi urce în nări şi am tremurat îndelung, în valurile unei plăceri extreme...

Am crezut că visez, cînd am auzit-o şoptind la ureche:

– Ce-ar fi să facem o escală la Warnerville?

– O escală?

– Da, tăticule. Întrerupem călătoria amîndoi. M-am săturat să-mi turtesc

curul în maşina asta. Am chef să mănînc pe săturate şi să petrec o noapte liniştită, într-un pat adevărat.

Am dat din umeri:

– N-am nici un chef să-mi întrerup călătoria. Am afaceri care aşteaptă...

– Afaceri? Ce fel de afaceri?

De data asta, tonul era brutal. Ca şi cum mi-ar fi spus că mint. Era supărată că-mi păsa atît de puţin de ea...

E o belea, îmi spuneam. O curvuliţă care agaţă în trenuri, în autobuze... O „călătoare”... La urma urmei, de ce nu? Doar să-mi ascund bine banii, altfel zboară...

M-am uitat la ceas. Era tîrziu. Aproape zece şi jumătate. M-am întrebat dacă un hotel mai primeşte la o asemenea oră...

– Am afaceri în toată ţara...

Rînji:

– Oamenii de afaceri iau avionul sau trenul. Nu autobuzul.

Am încercat să rîd, dar m-a apucat tusea.

– Ce-ai păţit?

– Nimic... Sînt de acord cu propunerea ta. Sînt la fel de sătul de călătoria asta. Vom pleca mai departe mîine dimineaţă. Afacerile... să mai aştepte!

– Bravo! Aşa trebuie pusă problema! Şi fără complexe! Trăim numai o dată!

Şoferul nu ne făcu greutăţi, ne indică un hotel, numit „Oaks and Pines”. (Nimic de zis. Tot confortul, nu prea scump. Spuneţi-le că v-a trimis Chadwick şi-or să vă dea o cameră bună.)

Hotelul era la doi paşi de autogară. Mi-am
lăsat valiza şi ne-am întors la restaurantul lui Fosco, singurul care servea de mîncare în timpul nopţii.

În timp ce mergeam pe străzile slab luminate, nlă întrebam dacă nu înnebunisem. Agăţasem prima paraşută întîlnită şi încercam să mă distrez într-un colţ de ţară lipsit de orice interes turistic.

Doamne sfinte, cu ce poate semăna orăşelul ăsta adormit, la lumina zilei? Probabil cu alte sute fie localităţi din S.R....

– La ce te gîndeşti, tăticule?

Şi-a strecurat braţul sub al meu şi am mers aşa, ca nişte vechi cunoştinţe, sau ca un tată cu fiica lui...

Gîndul ultim mă făcu să-mi revin.

– Nu ştiu, i-am răspuns. Găsesc totul ireal, fantastic...

Izbucni în rîs. Un rîs ciudat, aprbape cristalin, care contrasta ciudat cu vocea ei răguşită. Un rîs copilăresc.

– Să nu-mi spui că nu eşti un fustangiu! Toţi bărbaţii de vîrsta ta nu se gîndesc decît cum să fraierească puştoaicele! Au fantezii puerile şi dezgustătoare!

M-am străduit să rîd, dar rîsul îmi suna fals. Şi deplasat, în strada pustie...

În timp ce ne apropiam de firma luminoasă a lui Fosco, o maşină mare trecu încet pe lîngă noi, deversînd în noaptea tăcută notele estompate ale unui concert de muzică clasică. În fundul ăsta de ţară, curcanii preferau muzică de cameră...

Cei doi bărbaţi din maşina de poliţie ne aruncară priviri pătrunzătoare.. Mă aşteptam la necazuri, dar au trecut pe lîngă noi fără să ne
pună o singură întrebare.

– Mi-e teribil de foame, spuse fata. Aş mînea un bou întreg!

– Draga mea, va trebui să te mulţumeşti cu o friptură. Dacă n-au mîncat tot ceilalţi...

A izbucnit din nou în rîs, cu rîsul ei în cascade, cristalin. Apoi am intrat în prăvălia lui Fosco.

Rămăsese friptură, dar eu am preferat omletă cu slănină. Nu eram în stare să văd o bucată de carne în sînge... Am privit pe furiş în stînga, în dreapta, în faţă, în spate... Nimic suspect.

Am mîncat puţin, dar am băut mult. Un cocktail şi mai multe sticle de bere.

– Să-ţi zic o chestie, tăticule. N-am făcut încă prezentările! Mă numesc Alina Carter. Sînt studentă. În ştiinţe.

– Bine, am zis eu, prosteşte. Pe mine mă cheamă Jean-Pierre Schuyler. E numele meu adevărat. Oricum, e cel pe care l-am trecut în registrul hotelului. Lucrez la o firmă de hîrtie colorată, plastificată...

I-am auzit vocea răguşită, în timp ce mă privea în ochi:

– Nu mă plictisi cu aiureli! Să discutăm cinstit! Detest ocolişurile, bătrîne! Sînt studentă, dar nu sînt bogată. Aşa că agăţ indivizi, din timp în timp. Tipi curaţi, bine... Înţelegi, am nevoie de bani. Toată lumea are nevoie de bani. Eu sînt pasionată de ştiinţele naturii şi de literatură, şi vreau să realizez ceva. Înţelegi?

Mi-am înghiţit saliva. Eram trecut prin ciur şi prin dîrmon, dar nu-mi plăceau femeile care discutau afaceri

cu atîta cinism. Mai ales cînd afacerea era între picioarele lor!

– Sigur…

– O.K. Nu fac nimic în fugă. Aleg un tip şi-l duc într-o cameră. Ne regulăm şi fac tot ce pot să-l fac fericit. Apoi el plăteşte, bună seara, amice, ne despărţim ca doi buni prieteni… De acord?

Doamne, gagica mă lăsase cu gura căscată! Am comandat ceva de băut şi am încercat să-i ţin piept:

– Am înţeles. Mai ai poftă de ceva?

– Un brandy, tăticule, şi nu încerca să deturnezi conversaţia! Îţi convin condiţile mele?

– Să zicem că-mi convin. Altceva nu vrei să mai bei?

– Dacă mai bei, n-o să ţi se mai scoale!

– Nu-s face griji! Nu-s venit cu pluta pe gîrlă!

– Mascul încrezut!

Chadwick, şoferul, a venit lîngă noi, înainte de a-şi stringe oiţele:

– Ce v-am spus, copii? Haleală clasa întîi, nu-i aşa?

A fost un pic dezamăgit de lipsa mea de entuziasm (ouăle nu fuseseră bine bătute, slănina rîncedă…) aşa că se grăbi să încheie:

– La „Oaks and Pines” o să vă simţiţi ca în rai!

I-am spus să bea o ceaşcă de cafea cu noi, dar a refuzat, pretextînd că trebuie să-şi respecte orarul.

Tăcerea era grea, ca un capac de sicriu.

Alina şi cu mine fumaserăm xhiugg, un drog drăgălaş şi practic legal. Mă simţeam cam neliniştit şi ameţit de băutura de la Fosco. Mi-am zis că ar fi mai bine dacă aş fi băut mai puţin şi aş fi mîncat o friptură cu salată şi...

Alina stătea lîngă perdea. Perdeaua respectivă era opacă şi acoperea fereastra dinspre stradă. Lumina ce o străbătea cu zgîrcenie arunca umbre nevinovate asupra formelor splendide ale tinerei. Se dezbrăcase, păstrîndu-şi doar sutienul şi slipul. Eu zăceam pe patul din mijlocul camerei, încă îmbrăcat (îmi scosesem doar haina şi pantofii), încercînd să-mi şterg mîinile transpirate de cearceaf.

Alina ţinea un discurs, pradă unui soi de delir interior, recita poeme. Unele erau de Cari Sandburg, altele de Xavier Rosch, altele de Williams Carlos Williams, cîteva din bătrînul Pound, şi două, trei, rezultate ale propriei inspiraţii.

Cu vocea ei răguşită, de bărbat-femeie, fata asta făcea din fiecare

poem o odă închinată propriului ei corp!

În fumul de xhiung, o vedeam cum se răsuceşte ca o liană, se strînge ca o panteră, gata să ţîşnească asupra prăzii, iar prada eram eu!

Eram leoarcă de sudoare. A început să se apropie de pat, iar în ochi îi lucea o flacără sălbatică. Sutienul sări, descoperind aureolele somptuoase ale sînilor. Slipul alunecă, lăsînd liberă vegetaţia exaltantă a coapselor... Se urcă in pat, stînd dreaptă. Cu picioarele înfipte în păturile mototolite. Îmi oferea o imagine cinematografică a abisurilor minunate ale feminităţii sale. Simţeam că îmi curg balele, ca unui băieţandru imbecil ce-şi priveşte prin gaura cheii sora mai mare dezbrăcîndu-se în baie...

În timp ce inima bătea ca la paradă, corpul meu. idiot, rămînea indiferent la spectacol. Nu. nu, nu şi nu, îmi spuneam, n-o să dai greş tocmai acum, cînd începe ce-i mai frumos! Alina nu se înşelase: alcoolul nu se potrivea cu dragostea! Face ochii mai mari decît ce-ai sub pîntec... E un lucru foarte cunoscut, dar noi, masculi încrezuţi, facem întotdeauna aceeaşi greşeală...

Alina, zîmbind, îmi arătă peştera sa, a lui Ali Baba, şi-mi spuse că eram cel mai mare idiot, pentru că stăteam aşa, cu hainele pe mine. zîmbind prosteşte...

Dominîndu-mă de la înălţimea ei, îmi spuse:

– Sper că-ţi plac. Nu mai poţi da înapoi acum. chiar dacă ai nevastă, copii, principii şi alte rahaturi!

Am închis ochii o clipă şi m-am cufundat într-un balet de fenomene stacojii...

Dacă ratez ocazia asta, merit să fiu ars pe rug! De preferabil la foc mic, pentru ca supliciul să dureze!

Apoi, un suflu îmi atinse obrazul: părul femeii... Mă cuprinse un parfum, emanat de carnea proaspătă a acelei curtezane a şoselelor... Am simţit că-mi desfăcea cureaua, că degetele ei începură să mă frece cu o blîndeţe redutabilă... Mîinile mi se întinseră şi-mi frecai palmele, încet, de sfîrcurile sinilor ei...

Undeva, în noapte, un idiot făcea să-i scrişnească pneurile pe Transversal Highway. Ca şi cum ar fi vrut să-şi bată joc de mine... Ca şi cum ar fi vrut să-mi transmită un mesaj: hai, băiete, nu lăsa să-ţi scape ocazia!

Nu, amice, n-am de gînd să-mi scape ocazia!

Degetele mele alunecară de pe sîni pe pîntec, de pe pîntec pe pulpe.

– Hai, tăticule! Fără supărare, dar nu mă ajuţi prea mult!

– Fetiţo, eşti formidabilă!

Deschisesem ochii, iar ceea ce văzusem era în stare să învie morţii! Un peisaj de dune bronzate, întretăiate de văi, păduri întunecate traversate de rîuri unsuroase... O fericire alunecoasă, ce se topea, minunată: redeveneam un copil jucîndu-se de-a vîrîtul degetelor în mii de locuri interzise, de-a furatul dulciurilor oprite...

Pîntecul meu, deodată, se trezi acoperit de păr mirositor, iar buze blînde, calde, îmi luară sexul. Am început să gem şi să mă rog. Camera se învîrtea în jurul nostru încet, contururile ei se estompau... Mă cufundam în nisipuri mişcătoare, într-un ocean de meduze calde, ale căror filamente multicolore şi ondulante distilau veninuri subtile, afrodisiatice... În timp ce mă pierdeam în această mare de fericire, mă întrebam: cîte femei poţi să cumperi cu o mie de florini? Apoi am fost incapabil să gîndesc la altceva decît la gura Alinei...

În noaptea aceea, am visat că mergeam în noaptea înstelată, complet gol. Curente formidabile mă împingeau către o planetă roşcată: Marte. Din locul în care mă găseam, între stelele reci şi îndepărtate, distingeam reţeaua canalelor marţiene, canale ce nu se datorau unor jocuri de lumină. Vedeam mica zonă albicioasă, polul nord al planetei, care strălucea vag, emiţînd scurte semnale electice.

Eram o astronavă goală, un cyborg fără arme, care aluneca într-o noapte eternă. La un moment dat, o masă gigantică ţîşni din întuneric, atingîndu-mă fără nici un zgomot. Probabil un meteorit misterios, care-şi continua rătăcirea în cosmos...

Voci dezîncarnate mă pătrunseră, voci care profetizau evenimente teribile... Poate că erau vocile marţienilor dispăruţi în naufragiul civilizaţiei lor...,

Zburam din ce în ce mai repede, văzînd suprafaţa planetei roşii apropiindu-se iute. Curînd, am distins dunele şi colinele, vastele pietrişuri ale morţii şi disperării.

M-am aşezat cu mîndrie, ca o navă vie, într-un deşert oxidat. În locul singurătăţii de care vorbise

locotenent-colonelul Erikson, am descoperit mine, temple şi pieţe, arcuri de piatră şi cripte de umbră... O întreagă lume străveche, peste care apăsa umbra unei prezenţe şoptitoare. Auzeam vîntul, iar atmosfera ce-mi umplea plămînii era respirabilă.

M-am ridicat, mi-am întins muşchii, ca şi cum aş fi fost o statuie vie. Coborind ochii, am descoperit că trupul meu era transformat, lustruit, uns cu un ulei aromat. Semănăm cu un atlet sau luptător grec. Chiar şi sexul îmi fusese uns cu acel produs lucitor şi parfumat. Mă simţeam puternic şi apărat, aşteptat de o adunare de preoţi şi războinici.

Am traversat oraşul mort, întîrziind prin pieţe, pierzîndu-mă în săli vaste împodobite cu fresce priapice (marţienii, mi-am zis, nu puteau fi prea diferiţi de noi...) Ştiam, totuşi, că mă înşelam. Poate că semănăm la statură şi înfăţişare, că aveam aceleaşi tip de locuinţe, dar în ei rămîneau forţe diferite şi greu de distins...

Într-un portic, era o statuie. A unei femei.

M-am apropiat, iar statuia m-a strigat.

Mi-a vorbit într-un limbaj obscen, promiţîndu-mi mii de bucurii. Apoi a

coborît de pe soclu. Era Alina, sau mai bine zis o marţiană care îi semăna Alinei, ca o soră geamănă.

M-a luat de mînă şi m-a condus printr-un labirint de străzi întunecate.

– Ai venit la timp, îmi spuse ea.

Ne-am îmbrăţişat cu sălbăticie.

Însă, înainte ca plăcerea să ajungă la centri mei nervoşi, m-am trezit neştiind unde eram. Un timp, ce mi s-a părut incredibil de lung, ca extras dintr-o bulă cu vid interplanetar, am rămas prostrat în întuneric. Apoi ochii mi s-au obişnuit cu întunericul şi am început să disting obiectele înconjurătoare. Da, mi-am zis, sînt cu Alina într-o cameră a hotelului „Oaks and Pines”, din Wernerville.

Am pipăit în jurul meu, dar nu era nimeni în pat. Impresionat dezagreabil de această descoperire, am aprins veioza. Decorul din plastic, anonim, al camerei, îmi izbi vederea.

Unde era Alina Carter?

Zăpăcit de excesele nopţii, cu craniul îndurerat de efectele alcoolului, m-am ridicat şi m-am împleticit spre sala de baie.

– Alina… Alina…

Nici un răspuns. Am deschis uşa sălii de baie şi am tresărit violent ca un om care calcă pe coada unui

crotal. Era acolo şi, în acelaşi timp, în altă parte!

Era aşezată pe WC, goală, cu picioarele uşor depărtate, cu mîinile pe pulpe, cu palmele întoarse spre tavan. Ochii erau larg deschişi, nu li se vedea decît albul... Alina Carter de care mă bucurasem în realitate şi în vis, călătorea în paradisul drogurilor. O seringă goală zăcea pe podea.

Poziţia fetei era, în acelaşi timp, impudică şi demnă de milă, respingătoare şi nevinovată. Sînii şi coapsele îi vibrau, ca şi cum tot corpul îi era traversat, de un curent electric. Chiar şi fălcile i se agitau, în crispaţii regulate...

O izbucnire de furie mă aruncă asupra ei. Asta mai lipsea: să fiu găsit într-un hotel mai mult sau mai puţin suspect, împreună cu o drogată! J.A. Glenn ar fi fost încîntat să mă umfle!

Nu putea să-mi pună în cîrcă o cantitate senzaţională de crime, dar ar fi fost bucuros să-mi facă necazuri cu povestea asta, cu tîrfa toxicomană. Am luat seringa şi am împins pistonul. Cîteva picături mi au curs pe degete. Le-am mirosit îndelung. Le-am gustat. Nu reuşeam să îmi fac vreo părere.

Jivină jegoasă! Nu puteai să te mulţumeşti cu un regulat bine plătit! Trebuia să te ameţeşti cu porcării! Nu

cumva să-mi crăpi în braţe din cauza unei superdoze!

Nu m-am mai controlat şi mi-am pălmuit iubita de-o noapte. A alunecat încet, într-o parte, şi a căzut de pe WC, ca un lucru dezarticulat...

Corpul ei somptuos era întins pe podea, ca un nufăr rupt. Între picioare, floarea neagră a sexului ei rînjea roşu...

Sînt un idiot! Cum am putut să mă încurc cu o tîrfă care se culcă cu primul bărbat întîlnit? Am încurcat-o!

Am luat seringa, am sfărîmat-o, am aruncat resturile în WC şi am tras apa. Apoi mi-am vîrit capul sub robinet.

Deodată, am simţit o sonerie stridentă în cap. Ţinîndu-mi mîinile pe urechi, m-am întors: Alina se uita la mine. stînd în genunchi. Mă privea de parcă luase brusc cunoştinţă de existenţa mea.

– Tăticule, îmi spuse ea, cu vocea ei teribilă de beţiv, tăticule, mă simt mai bine.

Strălucirea ochilor îi contrazicea spusele.

– Ce-ai luat? Ce porcărie?

Ochii ei morii începură să lucească, ca şi cum întrebarea trezise o flacără în mintea ei.

– Mă simţeam golită… Îmi trebuie din timp în timp să-mi reîncarc bateriile…

Am privit-o consternat.

S-a ridicat încet, ca o păpuşă căreia i se întorsese o cheie invizibilă. Ca automatele acelea, din vechile poveşti fantastice germane… Dacă n-ar fi fost ochii ei, aş fi crezut că-i una din nenumăratele drogate care se tîrăsc de la un capăt al continentului la celălalt, cumpărîndu-şi paradisul artificial cu fesele lor… Ştiam că-i vorba de altceva… care se ascundea în umbra obscură a acelei priviri de nesuportat. M-a parcurs un frison lung, şi mi-am amintit visul, digresiunea nocturnă din oraşul marţian. Mi-am dat seama că goliciunea frumoasei Alina îi conferea o putere nesănătoasă, în timp ce a mea era expresia vulnerabilităţii… M-am dat înapoi, iar spatele mi s-a lovit de emailul rece al chiuvetei. Partenera mea a profitat ca să-şi regăsească echilibrul. A înaintat spre mine. Acum, aproape ne atingeam… Dar vraja fusese întreruptă şi nu mai simţeam pentru ea nici un fel de dorinţă.

Încet, buzele ei se îndepărtară, dezvăluind albeaţa dinţilor şi vîrful

limbii ei roşii. O limbă ce ieşea şi intra într-un mod sugestiv...

Întinse braţele spre mine şi spuse, pe un ton îmblînzit:

– Dragul meu, îţi imaginezi tot felul de lucruri... Lasă-mă să te alint un pic...

Am crezut că văd în aceste cuvinte o ameninţare obscură, promisiunea unor atingeri mortale. Ca şi cum femeia aceea frumoasă devenise o creatură veninoasă, din acelea despre care vorbeau demonologii... O priveam, literalmente, hipnotizat. Am văzut braţele ei desfăcîndu-se, mîinile care se întindeau, buzele umflate care străluceau ca un fruct însîngerat, sînii ei cu sfîrcuri care palpitau, corpul ei arcuit spre mine.

– Alina, am spus, fîr-ar să fie, n-am suferit niciodată drogaţii! Lasă-mă în pace şi hai să dormim!

Dacă aş fi vorbit cu un perete, aş fi obţinut acelaşi rezultat. Continua să-şi mişte limba de-a lungul buzelor şi se lipi de mine, ca şarpele din Scriptură.

Frica se infiltrase încet în mine...

Aluneca de-a lungul nervilor mei.

Îmi îngheţa măduva spinării.

Se instala în circumvoluţiunile cerebrale.

Cînd gura ei se lipi de gîtul meu, mi-am zis că era o creatură nocturnă,

care se hrănea cu sîngele oamenilor prea tîmpiţi ca să gîndească. Prea proşti ca să-şi dea seama de pericolul care-i ameninţa.

– Alina, te rog!

Era turbată. Mă apucase cu ambele mîini, ca şi cum ar fi vrut să-mi smulgă pîntecul şi-mi şoptea obscenităţi monstruoase. Cînd am protestat, m-a muşcat cu cruzime.

Am încercat s-o resping, dar părea dotată cu puteri supraomeneşti. Pieptul ei era al unei femei din metal, aşa cum apăreau în benzile desenate de la sfîrşitul secolului trecut, degetele ei mă strîngeau ca nişte cleşti. Credeam că s-a zis cu mine! Aveam de-a face cu un succub... Aveam să mor scuipînd sînge şi spermă, aveam să mor de cea mai ruşinoasă moarte, aceea care maimuţăreşte actul creator... Aveam să fiu golit de seva mea, ca un arbore tăiat de la rădăcină...

ALINA, ALINA, ALINA...

Rugam monstrul acela să mă ierte. Monstrul acela care semăna cu statuia Venerei, dintr-o poveste franceză... (Venus din insulă, de Prosper Merimée).

M-a îndoit, aşa cum bărbaţii din filmele porno îndoaie femeile de care

se vor folosi, ca o cîrpă, şi m-a aruncat, literalmente, pe jos.

Lungit pe podea, am văzut-o coborînd către mine, personaj gigant dintr-un film proiectat cu încetinitorul...

– Încearcă să fii la înălţime, mi-a spus ea. Încearcă să nu-ţi baţi joc de mine. Mă credeai o curvuliţă drogată, o pîrlită de fufă de autostradă, dar acum începi să înţelegi...

O stridenţă teribilă îmi vibră în urechi, şi-mi spusei că-mi va exploda capul, că se va risipi în cele patru colţuri ale camerei!

În loc de asta, nebuna de Alina se ghemui, deschise gura mare, holbă ochii şi începu să geamă, înainte de a izbucni în lacrimi. Ofeream un spectacol grozav, noi doi! Alina plîngea, tremurînd cu o violenţă deosebită, iar eu, sărman dobitoc, lungit pe podeaua băii, o priveam cu ochi bovini!

În cele din urmă. Alina se prăbuşi peste mine, înecîndu-mă sub părul ei, sub carnea ei, sub lacrimile ei.

– Drace, am zis, mă întreb ce porcărie ai folosit!

– S-o facem, zicea ea, hai s-o facem!

Se mişca repede, grăbită iar să ajungă la ţelul ei.

Cu toată teroarea care mă cuprinsese şi-mi tăia răsuflarea, un acces de dorinţă m-a făcut capabil să răspund solicitărilor brutale ale Alinei.

– Da, da, acolo, e bine, e foarte, foarte bine!

Eram în ea, în carnea ei ţeapănă. Am scos un strigăt. Apoi ne am găsit ritmul...

Şi-a înfipt unghiile în gîtul meu, în spatele meu...

Capitolul VI

Sînt zile în care ar fi mai bine să nu se facă niciodată ziuă, să dormi cît mai mult... Cînd mî-am revenit, soarele intra pe fereastră şi, cînd am vrut să deschid ochii, săgeţi otrăvite mi s-au înfipt în pupile. Am gemut şi m-am întrebat ce căutam în patul ăla. În camera aia... Apoi am simţit o mişcare lîngă mine şi am văzut-o pe micuţa mea prietenă, Alina. Era în

picioare, lîngă pat, îmbrăcată, pieptănată, spălată, curată… Ce făcuse de arăta atît de proaspătă, după ce se regulase toată noaptea şi-şi mai injectase şi un drog ale cărui efecte detestabile le constatasem pe pielea mea? Tinereţea, mi-am spus, tinereţea… O să-i trebuiască mult timp pentru a se sfărîma, ca mine, să ajungă în starea cadaverică în care mă aflam…

– E ora zece. Ai de gînd să te trezeşti din morţi?

Alina mă privea ironic. În mîna dreaptă ţinea o carte groasă, cu degetele între pagini, ca să nu uite unde rămăsese. Părea decisă să termine Humboldt’s Gift într-un timp record.

M-am ridicat încet, ca Lazăr din mormînt… Ochii îmi lăcrimau…

– Eşti mahmur, J.P. Du-te şi fă un duş! Mi-e foame, vreau să iau micul dejun la Fosco. Ouă şi jambon, pîine prăjită şi…

– Gura, pentru Dumnezeu! Înnebunesc! Tot ce pot suporta e un pic de cafea…

– Eşti un tîmpit bătrîn. Dărîmat de alcool şi de mîncare proastă. Ar trebui să încerci hrana macrobiotică şi…

– Nu poţi să uiţi de mine cinci minute, dragă? Am nevoie de linişte, să-mi revin...

– Nu te jena de mine. Revino-ţi... dacă poţi!

S-a aşezat apoi pe singurul fotoliu din cameră, puse un picior peste braţul fotoliului, şi începu să citească din romanul gros al lui Said Below.

În timp ce mă străduiam să suport undele îngheţate pe care le arunca, sadic, duşul, îmi spuneam că eram sătul de fata asta, că era momentul să ne pupăm şi să ne despărţim civilizat. Pa, pa, pe altă dată!

Pentru că în capul meu rămăsese o imagine de coşmar, cu episoade atroce...

Tipul ăsta de căcăcioasă e bun să te distrezi o dată, dar să n-ai încredere... Mai ales cînd e pasionată de literatură şi misticism.

În timp ce duşul mă tortura de-mi dăduseră lacrimile, încercam să-mi pun ordine în gînduri. Să stabilesc strategia zilei ce venea.

Cînd m-am întors în cameră, m-a întrebat, fără să mă privească în ochi:

– Ai fost mulţumit de serviciile mele?

Am încercat să fac pe spiritualul:

– Adevărat, uitasem că trebuie să fac o donaţie... Cît îţi datorez, scumpo?

– Nu-ţi face probleme... Am hotărît că-mi placi. Aşa cum eşti: caraghios şi cu pretenţii de mascul. Rămîn cu tine... un timp. O să plăteşti o singură dată. Un preţ en gros, să zicem aşa...

Am rămas cu gura căscată. Mă aşteptam la orice, numai la o asemenea declaraţie nu!

– Dar, dragă, sînt în călătorie de afaceri!

– Glumeşti? M-am făcut că ţi-am înghiţit gogoşile, dar acum gata cu gluma, tăicuţă! Nu-s născută ieri şi n-am ochii în buzunare! Ieri, cînd au trecut curcanii pe lîngă noi, ai făcut o mutră de homar vîrît în apă fiartă! Nu eşti în nici o călătorie de afaceri! Fugi. Sau te ascunzi. Să scapi de o soartă mai groaznică decît moartea, cum se spune în cărţi.

– Bine, ai cîştigat! Sînt căutat, Alina...

Cînd ai ajuns la o anumită vîrstă, nu mai trebuie să faci pe Casanova. Riscam mult încredinţîndu-mă unei fete despre care nu ştiam nimic, deşi o cunoscusem în sens biblic... Putea să mă vîndă pentru cîţiva florini oricui: poliţiei, hăituitorilor...

Ce-ar fi făcut genialii mei predecesori: Sam Spade, Phil Marlowe, Shell Scott?

Luptasem împotriva unei văduve veninoase, a unei paraşute psihopate, magnaţi ai industriei, avocaţi venali, şefi de bande... Încasasem gloanţe şi lovituri, muşcături de cîini şi plictiseală, lovituri ale sorţii şi şuturi în cur, dar pînă acum nu avusesem de înfruntat stafiile unei civilizaţii dispărute!

– Urmărit? Ha, ha, ha! Mărturiseşti că poliţia-i pe urmele tale? Ce-ai făcut, dragă? Sper că nu-i legat de trafic cu femei. Nu suport peştii! Hai, tataie. Încercăm să fugim mai repede decît umbra?

Începuse să facă pe nebuna, să-şi dea aere, deci să mă enerveze, şi nu-mi puteam permite asta...

– Sînt fiul nelegitim al lui Jack Spintecătorul. Ai avut noroc că nu sîntem în perioada lunii pline, altfel zbenguiala noastră se termina cu sînge!

Mi-era frică de curvuliţa asta drogată.

– Te droghezi, Alina, şi crezi că ţi-e permis orice pentru că lumea se prăbuşeşte... că poţi să-ţi baţi joc de un tip ca mine doar pentru că ai pulpe frumoase...

M-a fulgerat cu privirea:

– Nu mă droghez, prostule! Mă stimulez!

– Bine, zi-i cum vrei! Ca stimulent, chestia de azi noapte a fost grozavă! N-am mai văzut aşa ceva!

– N-ai văzut nimic, tăticule! Ai văzut drogaţi care mănîncă, aşa cum mănînc eu, care se concentrează cum o fac eu, care citesc cărţi, adică se comportă aşa cum mă port eu de obicei?

Mă făcuse praf! Gagica era foarte logică. Nu ca o drogată. Poate că avea dreptate. Poate era altceva... Dar ce?

– Ştii, i-am răspuns, acum cîteva secole ai fi fost considerată vrăjitoare, dacă te vedea cineva în halul în care te-am văzut eu. Ai fi fost spînzurată, ca şi alte isterice ca tine...

S-a oprit în faţa mea, cu mîinile în şolduri.

– Glumeşti?

– Nu în mod special. Te asigur că azi noapte nu-mi ardea deloc de rîs!

A dat din umeri.

– Mi-e foame. Hai la Fosco.

Am mers la Fosco.

A mîncat cu poftă, iar eu m-am umplut cu cafea pînă-n gît. Trebuia să recunosc: singurul lucru cu adevărat bun la Fosco era cafeaua.

Încetişor, am urcat la suprafaţa lacului de nămol interior. Îmi puneam întrebări jenante despre echilibrul meu nervos. Nu fusesem, cumva, victima alcoolului şi a imaginaţiei mele? Poate că drăgălaşa Alina nu greşea... În orice caz, în pat era o comoară! În rest...

Oricum, o preferam de departe pe Pru Lörrach. Era mai înţelegătoare şi mai uşor de suportat. Pru, care-şi făcea griji, în timp ce eu mă jucam de-a animalul cu două spinări cu o ţicnită! Ce aiureală!

Greşisem părăsind oraşul în grabă. Fugind de realitate, de poliţie, de explicaţii şi de responsabilităţi. Cu valiza, pistolul, mahmureala şi tîrfuliţa după mine, arătam ca un cretin adevărat. Trebuia să scap de tipa asta în cea mai mare viteză!

Am închis ochii şi am revăzut, nu ştiu de ce, o scenă groaznică. Aceea care se desfăşurase în capela aceea ciudată, în care porcii ăia scîrboşi proiectaseră, doar pentru mine, filmul cu scenele înfiorătoare ale asasinării locotenent-colonelului Erikson.

PĂMÎNTUL DEVENISE UN INFERN!

În care credincioşii Domnului luptau cu cei ai unor dumnezei falşi.

Dacă mă luam după notiţele lui Erikson, puse la dispoziţia mea cu atîta drăgălăşenie de către Preskett şi ceilalţi, ultimele pregătiri pentru Marele Sabat avuseseră loc pe Marte.

Inteligenţa pervertită, incapabilă să-şi găsească somnul, luase în stăpînire voinţa astronauţilor. Gîndurile ei blestemate bîntuiseră în cosmos, în căutare de pradă, iar cînd nava pămîntească ajunsese acolo... Înnebuneam! Asemenea orori păreau ieşite din foiletoanele anilor cincizeci-şaizeci!

– Ţi-e somn, scumpule? Vrei să mergem din nou la culcare?

Am tresărit.

– Nu. Vom părăsi acest port al păcii, acest izvor de căldură şi odihnă. Aşteaptă-mă cuminte aici. Mă duc să întreb cînd pleacă următoarea maşină pentru... (unde să mă duc? Aveam

vreun loc în care să mă duc? Nu mă grăbisem, punînd între J.A. Glenn şi mine cîteva sute de kilometri? Dar ce contează trei sute de kilometri pentru diavol!) pentru Boulder!

M-a privit cu coada ochiului, întrebîndu-se dacă era cazul să rîdă.

– Afurisitule! Vrei cu adevărat să mergi la Boulder? Bine. Mergem amîndoi la Boulder. O să citesc cărţi şi o să facem împreună tot felul de lucruri nu prea onorabile... O să ne regulăm, iar tu, ca un părinte iubitor, o să-mi dai să am cu ce să trăiesc!

M-am dus la ghişeu, după ce am lăsat pe masă banii pentru micul dejun. Dacă aş fi putut să-mi iau valiza neobservat, aş fi fugit ca la suta de metri, ca să pun între mine şi gagica aia cîţiva kilometri de praf...

Plecarea era peste o jumătate de oră. Spre graniţă. Nu mă interesa graniţa. Trebuia să părăsesc Warnerville, Fosco şi toate amintirile groaznice ale nopţii. Am plătit două locuri (eram un sărman detectiv privat pătruns de complexe cavalereşti) şi am revenit în cîrciumă. În faţa uşii era un poliţist, cu ochii închişi şi gura căscată. Nu părea interesat de ce era în jurul lui, deşi bănuiesc că înregistra şi cel mai mic amănunt. Cînd am ajuns lîngă el, mi-a

aruncat o privire încărcată de subînţelesuri, dar n-a scos nici un cuvînt.

Alina nu era la masă.

Am întrebat-o pe chelneriţă unde se dusese.

– Nu ştiu. A întrebat doar de unde putea să vizofoneze.

Cui să vizofoneze? Doar pretinsese că-i singură pe lume…

Mi-am luat valiza de sub masă, am verificat dacă arma era la locul ei, sub braţ, şi am traversat sala în care o grămadă de lume dădea din fălci.

Nu mai era mult pînă la plecarea autobuzului. Cu atît mai bine, mi-am zis, am scăpat de curva aia!

Logica mea şchiopăta zdravăn. De ce mi-a făcut cadoul de a dispărea? Fără să fie plătită… După cîtă osteneală îşi dăduse cu mine…

– Hei!

Ar fi fost prea frumos! Era acolo, în carne şi oase, gata să meargă cu mine pînă la capătul lumii…

– Am dat un vizofon. Mamei.

– Bine, am zis. Mamei… Sper că nu-i îngrijorată… În vremurile astea, o fată riscă mult pe drumuri…

Priveam plopii. Defilau. Frumoşi, liniştiţi. Lîngă mine. Alina ajunsese la pagina 345 a cărţii lui Saul Below.

Fata asta era un înger al bizarului, o sursă perpetuă de contradicţii. Uneori, simţeam că mă apucă pofta să întind mîna spre ea şi să-i mîngîi sînii, coapsele... Alteori, simpla amintire a contactului fizic mă umplea de o repulsie maladivă.

Mă înmuiam din ce în ce în scaun, simţeam somnul venind, somnul de care nu putusem profita noaptea... L-aş fi primit cu bucurie, dacă n-ar fi existat, în străfundul conştiinţei mele, o vagă luminiţă de alarmă, care-mi trimitea semnale ciudate. Meseria mă învăţase: nu avea încredere nici în umbra ta! După cum zicea într-un cîntec vechi: cînd umbra ta s-a plictisit să te urmeze, te părăseşte pur şi simplu! Umbra mea era fata care citea lîngă mine şi care părea că uitase de existenţa mea. Doream ca umbra asta să mă părăsească. Mă săturasem de existenţa mea. Doream ca umbra asta să mă părăsească. Mă săturasem!

Am adormit. Cîmpia făcuse loc unor teritorii mai puţin atrăgătoare, de o monotonie pietroasă. Visam că eram din nou în sala de baie a hotelului Oaks and Pines. De data asta. Alina era îmbrăcată foarte corect într-o rochie neagră, strînsă pe talie de o centură de piele. Faţa îi era

foarte albă, ca a unei actriţe japoneze, iar buzele de un roşu crud. Ţinea în mînă un cuţit aurit. Eu eram gol, iar legături invizibile mă ţineau de chiuvetă. Nu-mi puteam desprinde privirea de la acea apariţie fatală: Alina, căţeaua nopţii...

Îmi spunea, cu vocea ei de beţiv, care evoca prăpăstiile şi abisurile stelare:

– Vei avea soarta răposatului locotenent-colonel Erikson!

Agita cuţitul aurit, făcînd doi paşi înainte...

Îmi spuneam: Visezi, trezeşte-te!

VISEZI, TREZEŞTE-TE

Şi m-am trezit.

Maşina străbătea un peisaj dezolant. Mi-am dat seama că dormisem două ore. Visul apăruse la sfîrşitul acestei perioade. Alina mă privea cu buzele întinse într-un suris sibilin:

– Un coşmar, tăticule?

– Doamne, şi ce mai coşmar!

Nu îndrăzneam s-o privesc...

Poynton Creek. Pop: 5643.

– Poynton Creek! Mă opresc cinci minute, să fac plinul! Nu vă îndepărtaţi de maşină! zise şoferul.

Era un şofer prost, de genul: mijlocul şoselei e al meu, doar eu am

dreptate! Cu atît mai rău pentru cei care nu înţelegeau...

Pauza a durat exact cinci minute. Am lăsat în
urmă Poynton Creek şi cele 5643 de suflete ale sale. Toate tîrguleţele astea semănau între ele ca nişte furuncule.

În timpul opririi, doi bărbaţi urcaseră în maşină. Erau nişte băieţi lungi, slabi, îmbrăcaţi în blugi, cu cizme. Drept bagaje aveau nişte traiste informe, atîrnate la şold. Aruncaseră o privire rapidă spre tovarăşa mea, dar se abţinuseră de la fluierături vulgare şi echivoce. Întrucît nu erau multe locuri libere în maşină, s-au aşezat unde au găsit loc, adică departe de noi, spre mijlocul maşinii. Erau cam de vîrsta Alinei.

Nu ştiu de ce, tovarăşa mea se arăta din nou tandră, se freca de umărul meu, m-a sărutat pe gît, mă mîngîia cu vîrful degetelor...

– Linişteşte-te, i-am şoptit. Nu se cuvine să exciţi un om de vîrsta mea în autobuz!

– Crezi? mi-a zîmbit ea zdrobitor. Un om de vîrsta ta se excită oriunde, şi nu pentru că ar avea motive serioase!

– Potoleşte-te! N-am chef să mă dau în spectacol!

A rînjit, mîngîindu-mi pulpa. Fata asta avea pe dracu'n ea!

Apoi, aşa cum îi venise cheful să mă întărite, tot aşa i-a trecut. S-a strîns în scaunul ei, fredonînd un cîntec vechi, fără cuvinte.

Eram sub vraja ei, deşi toate indiciile erau clare şi-mi spuneau: bătrîne, fii atent!

Deodată, cei doi băieţi care urcaseră la Poynton Creek se ridicară. Unul rămase pe coridor, celălalt se duse drept la şofer. Într-o sincronizare perfectă, îşi scoaseră pistoalele din buzunar şi le îndreptară asupra şoferului şi pasagerilor:

– Dacă faceţi pe deştepţii, tragem la grămadă!

Totul, la tinerii ăştia, părea metalic: indiferenţa lor, strălucirea rece a privirii, uniformitatea albastră a hainelor, totul, pînă la strălucirea îngheţată a armelor lor, pistoale foarte scumpe, pe care nu te aşteptai să le găseşti în mîinile unor bandiţi la drumul mare. Mă îndoiam că erau nişte simpli tîlhari. Erau nişte indivizi decişi, periculoşi…

– Să vă fie clar, nu vrem banii voştri! Ne interesează o singură persoană! De acord? Dacă nu staţi cuminiţi, tragem la grămadă! Cu atît

mai rău pentru cei ce au de gînd să facă pe eroii!

Un individ solid începu să guiţe:

– N-o să ne mişcăm, domnule! Spuneţi pe cine căutaţi!

Fiul ăla de tîrfă şi-ar fi vîndut părinţii, ca să scape! N-avea de gînd să facă pe cercetaşul!

– Gura, pîrlitule! Nu te-a întrebat nimeni nimic!

Tînărul îşi îndreptă pistolul spre grăsan:

– Cine ţi-a zis că nu te căutam pe tine?

Individul se turti pe scaun, un rahat înghesuit, transpirat:

– Nu aveţi de ce să mă căutaţi pe MINE! Sînt un tip fără importanţă. Nu sînt nimic, nu cunosc nimic!

Nu era prima dată cînd auzeam această profesie de credinţă a laşităţii, a putreziciunii universale: nu sînt nimic, nu fac decît să trec, lăsaţi-mă în pace!

Cei doi băieţi de oţel nu aveau de gînd să-şi piardă timpul cu grăsanul, şi-i dădură ordin şoferului să o ia pe un drum de ţară.

– Grăbeşte-te, avem treabă!

În timp ce vehicolul greu zăngănea, îmi spuneam că-mi venise rîndul, că fusesem de o naivitate criminală. Nu meritam altă soartă, decît cea care

mă aştepta la capătul drumului. M-am uitat la Alina, dar privirea ei era la fel de goală, ca şi mintea mea. Am oftat îndelung, incapabil să iau o decizie. Dacă n-aş fi fost atît de dărîmat de noaptea trecută, aş fi încercat să-mi scot arma, să-l dobor pe ticălosul din mijlocul culoarului... Cu ce plăcere' i-aş fi zburat creierii!

Mîna Alinei se aşeză pe braţul meu. Ca şi cum mi-ar fi citit gîndurile...

– Nu încerca să scoţi pistolul, că eşti un om mort! Nu avem de gînd să te omorîm. Dar dacă ne ataci, va trebui să ne apărăm.

Fata asta avea stil!

Maşina merse cîteva minute pe un fel de cărare, apoi se opri într-un fel de arenă naturală. Locul nimerit pentru o execuţie...

– Doamnelor, domnişoarelor, domnilor, spuse tînărul care-l ameninţa pe şofer, staţi liniştiţi, ca pînă acum. În cîteva minute vă veţi putea continua drumul!

Am privit pe fereastră. Arena pietroasă nu mai era pustie. Apăruseră oameni îmbrăcaţi în negru, în haine de piele lustruită, căşti strălucitoare, lăcuite, ca nişte coifuri orientale. Toţi erau înarmaţi cu pistoale sau carabine.

– Veniţi, domnule Schuyler, zise băiatul care
păzea culoarul.

M-am ridicat fără să spun nimic, cu valiza în mînă.

Oamenii care fuseseră arestaţi de poliţia politică, urmind să dispară în lagăre de concentrare, simţiseră probabil ceea ce simţeam eu: un vid absolut în gîndire.

– Foarte bine, văd că eşti rezonabil.

Alina îmi dădu un brînci uşor. Nu din răutate. Doar ca să mă facă să merg.

– Regret, tăticule! Eşti simpatic, dar nu faci doar ce vrei în viaţă!

Evident!

Niciunul dintre fiii şi fiicele de tîrfe din maşină n-a făcut vreun gest în apărarea mea. Erau uşuraţi, fericiţi, ca nişte puşti care scăpaseră de pedeapsă. Mass-media nu înceta să povestească despre autobuze deturnate, călători răniţi, torturaţi, femei violate, umilite... Ce se întîmpla azi nu conta. Erau doar spectatorii unei reglări de conturi. Nu însemnam nimic pentru ei şi ar fi fost tîmpiţi să-şi rişte viaţa pentru un necunoscut.

– Asta-i viaţa, am zis, făcînd pe grozavul (îmi regăsisem uzul vorbirii. Din bravadă. Din nevoie puerilă de a

afirma că nu sînt mort). Hai dragă, dacă trebuie să mergem!

Am coborît, iar grasul îmi spuse:

– Din cauza ta, era gata să murim cu toţii!

S-a auzit o rumoare, un mormăit aprobator: erau supăraţi pe mine că fuseseră gata să moară de frică!

Războinicii în negru, samuraii neantului, ne priviră venind spre ei. Alina îşi strecurase braţul sub braţul meu. Mergeam cu picioarele muiate, iar inima îmi bătea cu încetinitorul, de parcă urma să se oprească, piston mîncat de rugină...

Printre stînci aştepta un automobil mare, negru, cu o formă de tanc aerodinamic. Lucrurile erau serioase! Eram prins în cursă ca un şobolan... Nimeni nu putea face ceva pentru mine...

În fundătura aia pietroasă domnea o tăcere deplină. Drumul acela, care nu ducea nicăieri, era locul ideal pentru o capcană...

– Urcă-l în maşină, spuse cel ce comanda trupa. Mai am ceva de făcut. Grăbiţi-vă!

Alina mă îmbrînci din nou şi m-am dus spre maşina lungă, neagră, un model bizar din care nu existau decît cîteva exemplare în întreg teritoriul Statelor Reunite.

M-am aşezat pe locul indicat, fără să zic nimic. Era mai bine să tac.

Alina rămăsese afară, sprijinită de caroserie, eu o mînă în şold. Indiferentă la ceea ce se întîmpla cu mine.

Unul dintre oamenii în negru se duse spre autobuz. Prin ferestre se vedeau figurile speriate ale călătorilor. Şoferul mesteca nervos capătul unei ţigări stinse de mult. Frica le trezise instinctele primare şi-şi dădeau seama că se va produce ceva teribil.

– Alina, am întrebat, ce se întîmplă?

Nu mi-a răspuns.

Tovarăşa mea de-o noapte stătea imobilă, părea că doarme în picioare. Privea omul în negru ce se îndrepta spre autobuz. La un moment dat, în timp ce acesta se opri şi vîrî mîna în buzunar, fata îşi trecu limba peste buze, ca o pisică ce se pregăteşte să mănînce o bucată de soi...

Cînd grenada pătrunse pe geam, în maşină se auziră ţipete, zgomote, încercări de fugă. Proştii ăia fricoşi nu aveau nici o şansă! Bang! Ca un foc de artificii. Rezervorul de benzină se transformă într-un bulgăre de energie portocalie, purpurie, violetă... Efecte de culoare...

Ce oroare!

Am sărit din maşina neagră, iar zbirii Demonului au crezut că voiam să fug. Nu doream decît un lucru: să vomit tot ce aveam în stomac! Am fost înhăţat, trîntit la pămînt şi bătut măr.

Un voal roşu cobori din cerul înflăcărat. Mi-am pierdut cunoştinţa.

În fundul văgăunii în care zăceam din noaptea timpurilor, am văzut apărînd o lumină palidă, spectrală, care luă forma unei feţe pe care n-o cunoşteam. O faţă lividă, cu buze înguste, lipsite de sînge. O voce îndepărtată spunea lucruri de neînţeles, într-o limbă străină...

Nu ştiam unde mă găseam, dar undeva, departe, au fost trase nişte perdele, şi un val de lumină se revărsă în văgăuna mea. Am închis ochii, în timp ce vocile continuau să psalmodieze litanii de neînţeles...

Mi-am deschis mintea încet, ca o poartă scîrţîitoare, cu balamalele ruginite. Mi-am ridicat pleoapele cu precauţii infinite.

Cînd ochii mi s-au obişnuit cu lumina, am constatat că eram într-un fel de spital. Pereţi albi, mobilier spartan şi funcţional. Atmosferă igienică.

În cameră erau trei persoane: Alina, în uniformă de infirmieră, un bărbat livid (probabil cel căruia îi văzusem figura mai înainte) şi... Preskett!

Demonul întruchipat!

Îngerul nopţii!

– Bună ziua, domnule Schuyler. Sînteţi mulţumit că trăiţi?

Sincer vorbind, nu ştiam. Poate c-ar fi fost mai bine dacă nu mi-aş fi revenit! Dacă mă aştepta soarta locotenent-colonelului Erikson, nu aveam de ce să mă bucur!

Am rămas mut.

– Bine, bine Preskett. E prea devreme să discutăm. Vom reveni mai tîrzîu. Nu-l pierdeţi din ochi!

Deja nu mai era lîngă mine! Se evaporase ca o picătură de rouă la apariţia soarelui.

Alina se aplecă spre mine:

– Trebuia s-o fac. Am sarcina să te păzesc. Dacă vei încerca să profiţi, va trebui să-l chem pe Ken în ajutor...

Ken era individul livid, o parodie de fiinţă vie. Un fel de vampir, mai vicios şi mai eficient decît confraţii săi din morminte. A dat din cap încet, ca şi cum un mecanism complex i-ar fi pus în mişcare rotiţele interne. Buzele i s-au tras. dezgolind nişte dinţi

surprinzător de albi. Iluzia era perfectă.

– Trebuie să înţelegi, îmi spuse vampirul. Eu nu obişnuiesc să fac de gardă!

Un vînt îngheţat se scurse de-a lungul coloanei mele vertebrale. Aş fi preferat să supăr o grămadă de crotali, decît pe Ken...

– Acum, că v-aţi trezit, spuse Alina, fiţi atent la ce vă voi spune. Apoi vă veţi îmbrăca şi veţi mînca. Cred că sîntem între persoane rezonabile, şi nu va trebui să repet.

Rămăsesem trăsnit: fata se transformase, de parcă deţinea o duzină de personalităţi distincte şi interşanjabile.

Mi-ar fi plăcut să-i spun că purtarea ei mă călca pe nervi, dar aveam un nod în gît care mă împiedica să înşir cuvintele respective, să fac din ele fraze coerente.

– Ascultă, am zis cu greutate, aş vrea să-mi spui... Am fost un tîmpit. Ar fi trebuit să bănuiesc... Ce fel de drog ai luat noaptea trecută? Îmi spui?

Alina zîmbi:

– N-a fost noaptea trecută, tăticule, ci cea de alaltăieri! Ar fi trebuit să înţelegi. Cei de pe Marte ne-au dat tot

felul de puteri. Drogurile lor mentale, pe care am reuşit să le reconstitui chimic, sînt mijloace puternice de comunicare şi control. Atunci cînd m-ai surprins în camera de baie, nu mă drogăm, cum ţi-ai închipuit, banană proastă ce eşti, ci comunicam cu Marea Adunare. Între noi fie vorba, pîrlitule, te afli în subteranele templului Marii Adunări. Ai înţeles?

– Am înţeles. Mai am o întrebare: de ce nu-s mort?

Mă întrerupse un rînjet. Ken mă privea, cu o răutate plină de superioritate.

– Nu eşti mort, tîmpitule, pentru că eşti încă viu!

Şi izbucni într-un rîs lugubru, ca după o

glumă bună.

Am tresărit. Gluma lui Ken era un ac de gheaţă înfipt în nervii mei. M-am sprijinit de Alina, m-am ridicat, m-am spălat, m-am îmbrăcat.

Cînd am terminat, mi-a zis:

– Vom vizita locurile... Vei vedea, n-ai terminat cu surprizele!

Nu mă îndoiam.

Eram într-o reţea de pivniţe şi subterane, foarte bine păzite. Adepţi în uniforme, înarmaţi ca nişte guerilleros sud-americani, patrulau ca într-o bază secretă a unei armate revoluţionare. De fapt, asta şi era: numitul Preskett şi credincioşii lui pregăteau un război subversiv mult mai teribil decît cele care avuseseră loc pe planeta asta nefericită, de la mijlocul secolului trecut.

– De aici operăm, îmi spuse Alina. Casa cea Mare, cum îi spunem, e bine ascunsă. Nu riscăm surprize neplăcute. Trebuie să acţionăm repede, foarte repede...

– Nu-i nevoie să-i spui atîtea, o întrerupse Ken.

Fata dădu din umeri şi am mers în tăcere într-un coridor scăldat într-o lumină albăstruie. Nu înţelegeam de ce nu avusesem soarta celor din autobuz, de ce eram deţinut în

clădirea asta stranie... Voiam s-o trag de limbă pe Alina, cu toată prezenţa, ameninţătoare a lui Ken, dar mi-a spus singură ce trebuia să ştiu:

– Am ajuns. Vino. Ai dreptul la o şedinţă de cinematograf.

A deschis o uşă şi, întrucît ezitam să intru

într-o cameră ce mi se păruse puţin primitoare. Ken m-a împins cu atîta forţă, încît am fost gata să mă prăbusesc.

– Idi...

Alina îmi aruncă o privire de avertisment: eram la dispoziţia stărilor de spirit ale lui Ken, şi nu era bine să-l enervez.

Am intrat în cameră, cît mai demn cu putinţă.

Văzînd scaunul cromat, ca un fotoliu de dentist, am avut o mişcare de recul. Emoţia nu a trecut neobservată, pentru că Alina îmi spuse:

– Nu intra în panică. N-o să te torturăm. Trebuie doar să afli cîteva lucruri. Ia loc.

Ultimele cuvinte fuseseră rostite de parcă ar fi spus: doamna e servită!

M-am aşezat în fotoliu, iar Ken, cu gesturi precise, îmi legă mîinile cu nişte brăţări de metal. Inima îmi bătea puternic, simţeam că mi-e greaţă... Alina, zîmbitoare, foarte infirmieră-diplomată-care-ştie-cum-să-se-poarte-cu-bolnavii-dificili, îmi ridică mîneca şi făcu să apară, ca prin farmec, o seringă umplută cu un lichid chihlimbarul.

– Înţeleg că veţi folosi un ser al adevărului?

– Vorbeşti prostii! Îţi voi injecta o doză redusă din ceea ce mi-am injectat în noaptea aceea. Drogul îţi va deschide mintea, vei înţelege anumite lucruri...

Mi-am amintit de schimbarea ce se petrecuse în ea, la hotel, şi m-am zbătut în fotoliu. Nu aveam chef să mă joc de-a doctorul Jekyll şi mister Hyde.

N-am apucat să opun rezistenţă: acul pătrun-

sese, aproape fără durere, iar pistonul îmi împinsese drogul în vene.

Eram din nou pe Marte. De data asta mă plimbam prin deşertul roşu în haine de stradă. Atmosfera era perfect respirabilă, iar vîntul care trecea printre dune îmi mîngîia plăcut faţa... Mergeam repede, iar pantofii scîrţîiau în nisip şi pietriş.

Mergînd aşa, ca un excursionist nepăsător, am ajuns în vîrful unui deal oxidat. De acolo, privirea cuprindea o parte întinsă a peisajului marţian. Am fost uimit descoperind la orizont un oraş de dimensiuni respectabile. Marte nu era o planetă moartă, ci o lume civilizată, aflată în declinul gloriei sale. Toate poveştile pe care ni le povestiserăm noi, cei de pe Terra, nu erau doar imaginaţie...

Am coborît spre oraş, dar lumina marţiană mă înşelase. Mi-a trebuit mult mai mult timp decît crezusem, ca să ajung la marginea oraşului.

Am nimerit pe o stradă plină de caravane ciudate şi vehicole extraordinare. Nimeni nu mă băga în seamă, şi mi-am dat seama că nu existam cu adevărat, că nu eram decît o umbră tridimensională, care se mişca în mijlocul şuvoiului de localnici.

După ce am vizitat cîteva cartiere ale oraşului ce se numea Zaramshamla (reminiscenţe biblice?) mi-am zis că era ceva în neregulă, că nu era doar armonie în frescele antice ce-mi erau proiectate de drogul halucinogen. Indivizii ce populau acest oraş mort, înviat special pentru mine din nisip, nu erau normali! Evident, pentru un om debarcat în vis în mijlocul unui deşert, locuitorii unui oraş ţîşnit din trecut nu puteau fi decît anormali, ciudaţi, insoliţi, inexplicabili. Însă nu era vorba de asta!

DIN BARBAŢII ŞI FEMEILE ACELEA EMANA MIROSUL PUTREZICIUNII. ERAU CETĂŢENI AI SODOMEI ŞI GOMOREI. ERAU ZOMBII VICIOŞI PE O PLANETĂ MURIBUNDĂ. ŞTIAM. DUPA CUM ŞTIAM CĂ ERAM SUB INFLUENŢA UNUI DROG CONCEPUT DE INTELIGENŢE PERVERSE CARE, CONŞTIENTE DE APROPIEREA SFÎRŞITULUI LOR, AU VRUT SĂ ÎNSĂMÎNŢEZE ÎN SISTEMUL SOLAR MOŞTENIREA LOR SCÎRBOASĂ!

SODOMA/GOMORA... ACESTE FEŢE CARE NU REFLECTAU DECÎT URĂ ŞI DEPRAVARE FĂRĂ MĂSURĂ ERAU NEGAŢIA VIEŢII... IAR INTELIGENŢELE PERVERTITE CARE TRĂIAU ÎN SPATELE ACESTOR APARENŢE AGITATE SUPRAVIEŢUISERĂ, CU TOATA PUTEREA FURIEI ŞI DISPREŢULUI LOR, ÎMPOTRIVA

CREATORULUI ÎNTREGII LUMINI. ÎŞI SCUIPASERĂ SPERMA ÎN SPAŢIUL COSMIC, IAR SĂMÎNŢA LOR MONSTRUOASĂ SE PĂSTRASE ÎN NOAPTEA PROFUNDĂ DE ACOLO, AŞTEPTÎND SĂ SE NASCĂ ALTE CIVILIZAŢII, ALTE INTELIGENŢE, PENTRU A FI FECUNDATE...

Mergeam deci, urmărit de aceste imagini groaznice prin străzile oraşului marţian. Zaramshamla (dacă oraşul se numea aşa) îmi rezerva şi alte surprize. Dar de ce să lungesc povestea cu descrierea orgiilor, crimelor, infamiilor ce se petreceau printre pietrele acestui oraş al

morţii? Înţelesesem sensul mesajului: vor cuceri lumea, pentru că lumea nu avea cum să li se împotrivească. Nu avea nimic care să respingă acele inteligenţe scandaloase înapoi în tenebre şi neant.

Cînd mi-am revenit, în cameră mai era cineva: o femeie pe care n-am recunoscut-o imediat, dar care era Marsha Stankowski, văduva locotenent-colonelului Erikson...

Şi a fost un război în cer. Mihail şi îngerii săi împotriva balaurului. Iar balaurul şi îngerii săi luptară, dar n-au fost cei mai puternici, iar locul lor n-a mai fost în cer. Şi a fost prăvălit marele balaur, vechiul şarpe, cel care se numea Diavolul şi Satana, cel care vrăjise tot pămîntul. A fost aruncat pe pămînt, iar îngerii lui s-au prăbuşit odată cu el.

Apocalipsa sfîntului Ioan, XII, 7-9

Capitolul VII

– Bună ziua, Jean-Pierre, zise Marsha Santkowski, văduva veselă. Ce mai faci?

Nu-mi reveneam! Eram tot în vis, la milioane de kilometri de Terra, acolo, în Sodoma aceea marţiană… Femeia aceea, pe care o întîlnisem în nişte circumstanţe deosebite şi de la care încercasem să obţin informaţii despre soarta ciudată a fostului ei soţ, era ultima persoană pe care mă aşteptam s-o găsesc în această ascunzătoare misterioasă.

Am închis ochii. Încercam să mă conving de sănătatea mea mintală, dar nu reuşeam decît să mă las cuprins de groază.

– Ştiu, nu înţelegi nimic…

În timp ce-mi ţinea un discurs destul de incoerent, am încercat să-mi reamintesc prima noastră întîlnire.

Jucase rolul unei femei neînţelese, neglijată de un soţ bigot, iar eu, din cauza parfumului ei, al sînilor ei, şi a toate celorlalte, nu ascultasem decît muzica vorbelor ei. Sigur că existase un moment de panică, atunci cînd începuse să se dea la mine şi avusesem viziunea mîinii ei înarmată cu un pumnal... Acum vorbea, vorbea, nu se mai oprea...

Purta o rochie simplă, respectabilă, iar coafura îngrijită îi dădea un aer solemn. Nu mai avea nimic comun cu femeia în şorţ şi sutien care se aruncase în braţele mele şi mă tîrise în patul ei.

– Nu ştiu dacă poţi înţelege, dacă vrei să înţelegi...

Un lucru îl înţelegeam perfect: toată lumea îşi bătea joc de mine, iar adepţii lui Satan se înmulţeau în lume, precum ciupercile după ploaie...

– Nu faci bine strîmbîndu-te aşa, îmi spuse Alina, de a cărei prezenţă uitasem. Dacă mai eşti îţi viaţă, este pentru că Marsha a cerut să fii iertat. Probabil că-i amorezată de tine.

Ken rînji, în întunericul camerei. M-a apucat greaţa şi, probabil şi din cauza drogului, am leşinat.

Marea Casă este imensă.

Azi, tîrît de Ken, care nu scapă nici o ocazie ca să-mi arate că mă dispreţuieşte, am ieşit într-un fel de parc, ce înconjoară clădirea.

Mă simţeam rău, din cauza claustrării şi a drogului marţian. Eram într-o poiană imensă. Mă întrebam în ce stat, în ce teritoriu uitat de lume... Am privit un timp casa, o clădire din piatră, cu turnuri şi zorzoane aiurea. Asupra clădirii apăsa o atmosferă ambiguă. Se simţea că e prada unor forţe ale răului, a unor puteri care o bîntuiseră înainte de sosirea Marii Adunări. Toate aceste forţe redutabile, obscure, încheiaseră o alianţă malefică îndreptată împotriva oamenilor, pe care nu-i puteau tolera să fie acolo, vii, ocupînd teritorii pe care le considerau ale lor... Pentru duhurile pădurii, supravieţuitoare fără trup a indienilor de altă dată, teritoriile acestea erau ale lor, erau moştenirea trecutului, locurile în care trăiseră în armonie cu duhuri ale cîmpiei munţilor şi marilor lacuri. Iar pentru demonii posedaţi de fantomele marţiene, acest Pămînt trebuie cucerit fără concesii făcute sentimentelor umane. Astfel, două cauze, una dreaptă şi una rea, coabitau în ruinele Marii Case...

Nu crezusem niciodată în asemenea lucruri, în mintea mea, de om al secolului meu, nu fusese loc pentru superstiţii.

Ken îmi puse mîna pe braţ, oprindu-mă.

– Întinde mîinile!

Am clătinat din cap:

– Dai doar dovadă de cruzime! Ştii că n-am cum să scap!

– Ţi-am spus să întinzi mîinile! Am primit ordin!

M-am supus. Nu voiam să-l întărit. Cătuşele mi-au blocat încheieturile. Mă simţeam părăsit... nimeni nu se îngrijea de mine... oare chiar nimeni? Poate că nu ţineam seama de intervenţiile Marshei pe lîngă Preskett şi banda lui... La urma urmei, dacă mă luam după ce spusese Alina, îi datoram viaţa!

Mergeam alături de Ken. Am încercat să intru în vorbă cu omul acela ciudat, dar mi-a opus o tăcere încăpăţînată.

– M-ai împuşca pe la spate, Ken? am întrebat.

– Încearcă să fugi, şi ai să vezi, tîmpitule! mi-a răspuns.

Şi aşa a trecut ziua... În timp ce mergeam prin pădurea frumoasă ca noaptea, profundă ca ultimul spasm al morţii, mă simţisem pîndit de

prezenţe furişate, fără nume, probabil fantomele vrăjitorilor ale căror vise continuau să bîntuie tufişurile...

Uneori, frica mea se transforma în panică. În sensul primar al cuvîntului. O putere redutabilă era gata să se năpustească asupra mea. O entitate care nu aşteptase sosirea nopţii pentru a-şi întinde imperiul nefast asupra tuturor lucrurilor... O fiinţă măreaţă, mitică şi depravată, o creatură din frunze şi iarbă, din fum obsedant: imensa expresie a urii primordiale a Naturii faţă de Om, acest jefuitor nemilos şi fără odihnă, această inteligenţă dezarticulată, pe care zeii o creaseră din glumă sau din greşeală (H.P. Lovecraft) şi a cărei unică ambiţie era să jefuiască universul.

Fără să ştie, posedaţii lui Preskett, Adunarea sa Generală, slujeau o cauză care-i depăşea. Participau la slujirea unei superconştiinţe care nu putea decît să-i distrugă, după ce îi distrusese pe marţieni. Superconştiinţă/superştiinţă? Exista un termen în vreo limbă capabil să redea toate nuanţele moştenirii psihologice marţiene? Mă îndoiam.

După cum mă îndoiam că am şanse să supravieţuiesc. Eram conştient că nu valoram nici cît funia cu care urma

să fiu spînzurat. Îmi lăsaseră un răgaz, ca să n-o supere pe Marsha Stankowski, Marsha care era, probabil, pentru Preskett şi Vassilissa, un fel de simbol... Altfel, de ce s-ar fi purtat cu mănuşi cu un detectiv obscur, un rebut al oraşului, un obiect cu care se jucaseră aşa cum se joacă pisica cu un şoarece...

Spiritele puternice care credeau că guvernează această planetă, care-şi împărţeau resursele naturale şi bogăţiile, nu erau decît jucării sîngeroase şi oarbe ale unor braţe ce se agitau în noaptea roşie...

Ne-am oprit pe malul unui lac. Puteai merge mult, fără să atingi marginile domeniului. Fără să întîlneşti ziduri acoperite cu cioburi, sau bariere din sîrmă ghimpată. Lacul mi s-a părut lugubru, deşi apele lui reflectau cerul şi copacii din jur... Legende străvechi îmi năvăliră în memorie...

Ken mă condusese în cameră. O cameră frumoasă, cu vedere spre parc. Cu ferestre zăbrelite... Am rămas singur, pîndind zgomotele casei, murmurul pădurii, umbletul misterios de pe coridor...

Oricîtă bunăvoinţă aş avea, sînt incapabil să descriu clădirea ciudată

în care eram prizonier. Fusese construită de un nebun. Cel puţin asta e părerea mea. Originali şi ţicniţi erau cu grămada, pe teritoriul Statelor Reunite. Pe vremea marilor averi, fuseseră construite castele şi palate, spre gloria capitalismului. Acum, cînd capitalismul se îndrepta spre o plutocraţie anonimă, rămăseseră totuşi monumentele bizare ale unor timpuri trecute...

Casa aceea Mare era, poate, materializarea unui vis... Numai că, în cazul acesta, fusese vorba de un coşmar...

Îmbătrînisem considerabil în acele cîteva zile ce urmaseră nopţii îngrozitoare din dormitorul lui Pru, ca şi cum timpul ranchiunos se năpustise asupra mea, strivindu-mă între fălcile lui implacabile...

Făceam ceea ce fac prizonierii din poze: strîngeam în mîini gratiile cuştii mele şi priveam lumea exterioară, ca un animal captiv.

Ce să fac?

Dacă aş încerca să fug, ce-aş găsi dincolo de zidurile pădurii, în afară de eternul murmur vegetal, care-mi spunea: „Nu eşti în stare, resemnează-te!” Exista vreun refugiu, undeva, în canioanele oraşului, în subteranele megapolisului?

Puteam găsi vreun colţ de ţară uitat de lume?

Sau să mă îngrop într-un labirint de pivniţe întunecate?

Să cer azil într-o mînăstire?

Să cer protecţia poliţiei?

Să intervină garda naţională, FBI, armata?

M-am culcat şi am închis ochii. Căutînd somnul, uitarea…

Ceva mai tîrziu, în timp ce număram ca să adorm, s-a deschis uşa şi a intrat Alina, aducîndu-mi hrana.

Cerul începuse să se întunece. Apropierea nopţii mă enerva.

– Încearcă să mănînci un pic, îmi spuse Alina.

– Mai degrabă mi-e sete… N-am voie decît suc de fructe?

– N-o să te schimbi niciodată! Mulţumeşte-te cu ce ţi se dă! Ai fi putut nimeri într-o situaţie mult mai dezagreabilă…

Alina era, acum, foarte pragmatică. Nu mai avea nimic în comun cu tîrfuliţa de la hotelul Oaks and Pines. Aş fi putut să mă tai în patru, nu mi-ar fi acordat mai mult interes decît acordă o regină a albinelor unui trîntor, a doua zi după zborul nupţial.

În timp ce mîncam, stătea pe pat, lîngă mine, cu un aer blazat.

Eram părăsit de toţi... Cu excepţia doamnei Stankowski şi a domnişoarei Prudence Lörrach. Cele două porumbiţe care vegheau asupra mea, în vreme de pace şi în vreme de război... Numai că Pru era departe şi, probabil, mă plîngea din tot sufletul, iar Marsha nu mai dăduse nici un semn de viaţă...

După ce mi-am terminat masa, Alina se aplecă spre mine şi-mi spuse:

– A venit noaptea!

Apoi adăugă:

– O să-ţi fac o injecţie, şi vei dormi zece ore, neîntors!

Deodată, n-am mai avut chef de somn! Mai ales după ce văzusem scînteia minusculă din ochii Alinei, în timp ce pregătea seringa... O scînteie care spunea mai mult decît un discurs... Femeia asta mă considera o jucărie, un pion pe tabla de şah, o piesă ce putea fi sacrificată fără nici un scrupul, de îndată ce n-o mai interesa, sau putea servi desfăşurării ulterioare a partidei. Am refuzat să-i întind braţul. S-a strîmbat:

– Nu fii copil! Pot să-l chem pe Ken, şi vom vedea cine are ultimul cuvînt!

Mi-am ridicat încet mîneca.

Mi-a administrat cinci centimetri cubi de uitare.

Apoi plecă, impersonală în uniforma ei albă.

Somnul nu întîrzie să vină.

Un somn de moarte.

Între somnul de moarte şi moarte este o diferenţă: în primul năvălesc vise.

Mai întîi, a fost noapte.

Întuneric. Rece. UN CAPAC DE PLUMB. O avalanşă de zăpadă neagră...

Apoi, în noaptea aceea neagră, rece, impersonală, au început să sclipească luminiţe. Stele, ca în cîntecele pentru copii... Erau şi ele reci ca zăpada, îndepărtate şi detaşate.

Apoi am văzut o supernovă. Cădea, ca un meteor gigant, către gura de umbră a unei găuri negre.

Gaură neagră, explozie-zăpadă neagră...

Am căzut în picioare.

Picioarele îmi erau goale, ca ale penitenţilor pe dealul calvarului, goale îmi erau şi mîinile, pe care le întindeam în faţă, spre zidul de zăpadă neagră...

Prezenţe şoptitoare păreau să semnaleze silabele numelui meu, dar eram cuprins de zăpăceală, mergeam prin bălţi de zăpadă întunecată, fără să simt frigul... Întîlneam siluete

ameninţătoare, dar nici una nu încerca să mă oprească. Stelele ardeau pe cerul negru, dar lucirea lor ajungea cu greu la ochii mei...

MERGEAM SPRE PROPRIA-MI DAMNARE, DAR ERAM INCAPABIL SĂ MĂ OPRESC!

Apoi am pătruns într-un tunel şi mai întunecos decît tenebrele de la început. Stelele se stinseseră şi eram atît de singur, încît am crezut că inima îmi va sparge pieptul, ca să fugă de atîta noapte...

În timp ce solul îmi fugea de sub picioare, am nimerit într-o sală uriaşă, luminată puternic. O sală ca un paralelipiped perfect, cristalin. Pereţi înalţi, fără crăpături, lucitori... Un tavan care strălucea ca o înghesuială de stele.

Pămîntul părea supus unei ondulări hipnotice...

Erau acolo toţi, înşiraţi ca nişte soldaţi la paradă. Am înţeles că visul se sfîrşea. Ieşeam de sub influenţa drogului, ca să pătrund în Miezul Sacrilegiului!

Erau îmbrăcaţi în robe lipsite de podoabe. Aveau ochii închişi şi buzele strînse. Ghiceai doar că muşchii feţelor nu erau în repaos, ci agitaţi de crispări incontrolabile.

Doar Preskett şi Gordeiev aveau nişte insigne ce-i deosebeau de ceilalţi.

Cîte o mică semilună din metal argintiu.

Sala care semăna cu un cristal uriaş, strălucitor, mă orbea, şi am închis ochii.

Cînd m-am cufundat într-un întuneric roşu, am auzit o voce, ce spunea:

– Fraţi şi surori, vom celebra acum, nunta. Cea a surorii noastre Marsha şi a... invitatului nostru. Acest om care a încercat să ne combată va trebui, de îndată ce-şi va amesteca sîngele cu al surorii noastre iubite, să rămînă printre noi pentru totdeauna.

O mînă blîndă apăru din noapte şi mi-o prinse pe a mea.

– Am ştiut de la început că nu mă pot lipsi de tine. Nu-ţi fie frică. Eşti apărat... Eşti prizonier, ca să fii ferit de orice rău...

Am vrut să deschid ochii, dar mi-am dat seama că visul nu mai era vis, că trăiam într-o altă realitate, decalată, datorită drogului...

Nuntă! Doamne, Dumnezeule! Nuntă!

Mă aşteptasem la orice, în afară de asta.

Mîini invizibile, puternice, m-au împins... Mă împleticeam pe o podea de piatră, care răsuna ca o tobă, deşi eram cu picioarele goale... Gol îmi era tot trupul... Cîntece surde se ridicau în timp ce înaintam spre un altar invizibil... Îmi era ruşine să umblu fără haine în mijlocul atîtor străini...

Marsha mi-a spus să întind mîna. Neliniştit, am încercat să ridic pleoapele, să lupt contra pătrunderii dureroase a luminii...

O durere scurtă şi clară,, ca o tăietură de cuţit, îmi străpunse braţul, şi am simţit cum prin rana aceea măruntă îmi curge, încet, sînge...

Preotul care ţinea cuţitul rosti cîteva cuvinte, la care ceilalţi răspunseră cîntînd în cor:

– Beţi, spuse el, beţi cupa care conţine sîngele vostru amestecat.

Am băut, iar lichidul care-mi curse pe gît avea un gust ciudat. Preotul satanic amestecase în sînge mirodenii şi, probabil, afrodisiace. Pentru că abia înghiţisem băutura, şi capul începu să mi se învîrtă, inima începu să-mi bată cu violenţă...

Corpul Marshei se strînse lîngă mine...

Cînd mi-am revenit, eram în camera mea. Se făcuse ziuă.

Mi-am amintit de vis şi am căutat pe braţ urma unei răni, dar pielea era netedă. Chiar o lamă de ras ar fi lăsat o urmă... M-am convins că eram încă necăsătorit. Drogul crease în mintea mea imagini de o asemenea precizie, de un asemenea realism, încît fusesem convins de adevărul lor.

M-am ridicat şi am descoperit că-mi murdărisem pijamaua: visul acţionase, evident, asupra glandelor mele sexuale...

Ciudat, m-am ruşinat ca un băieţel!

Disperarea cobori asupra mea, mă cuprinse în valurile ei îngheţate.

M-am aşezat pe marginea patului, întrebîndu-mă unde mă va duce lipsa mea de demnitate, către ce limite mă vor împinge duşmanii...

Marte!

Demon bătrîn!

Cînd eram tînăr, citisem romane de aventuri spaţiale în care exploratori decişi se lansau în cucerirea planetei roşii, se luptau cu făpturi monstruoase, cu civilizaţii baroce, bizare, în episoade colorate, uneori groteşti...

Dar Marte era altceva...

O planetă moartă vie, ale cărei fantome ne vor bîntui secole întregi. Ne vor invada sufletele, ne vor devora subconştientul...

Diavolii care vegetaseră secole, milenii întregi în deşerturile de praf şi nisip roşu de pe Marte, vor fi oare mai răi decît cei care transformaseră

lumea noastră într-un azil de nebuni?

MARTE! DEMON BATRÎN!

S-a auzit un zgomot la uşă, iar Alina îşi făcu apariţia. Întotdeauna impecabilă. Infirmiera ideală, curată ca un ban nou, perfect indiferentă în privinţa sorţii mele...

Ca s-o provoc, am aruncat:

– Alina, încă nu te-am plătit. Pentru zbenguiala noastră...

Binevoi să-mi zîmbească:

– Sărman tîmpit! Lumea de aici se poartă prea frumos cu tine!

Apoi îmi lăsă tava cu micul dejun lîngă pat.

Muream, de foame, dar am aşteptat să se care.

Imediat ce-a ieşit, m-am repezit asupra mîncării, ea şi cum aş fi răbdat o săptămînă. Mi-era ruşine, dar eram ca un animal flămînd. Am auzit un rînjet şi m-am oprit. M-am întrebat dacă nu cumva eram privit de afară printr-un vizor pe care nu-l remarcasem... Apoi am dat din umeri şi am continuat să mă îndop.

Abia înghiţisem ultima îmbucătură şi mă pregăteam să trag o duşcă de cafea, cînd uşa se deschise, iar Marsha îşi făcu o apariţie remarcată şi remarcabilă.

– Sînt fericită să constat că te simţi mai bine (se aşezase pe scaun şi

privise încîntată tava). Văd că ai o poftă de mîncare de căpcăun! Perfect!

M-am trîntit pe perne şi am închis ochii.

Eram răsfăţat, în loc să fiu ucis în cele mai îngrozitoare chinuri... Am fost tentat să rîgîi, ca un copil prost crescut, să mă scarpin peste tot, ca o maimuţă într-o grădină zoologică...

– Mă simt bine, i-am răspuns. Am mîncat cît patru şi sînt într-o formă nemaipomenită! Vrei să încerci?

Vorbeam de parcă altcineva se exprima prin gura mea. Mi-era ruşine de mine... Drogul îmi anulase, probabil, voinţa... Peste cîteva zile, dacă vor continua tratamentul, mă voi tîrî la picioarele lor, grohăind ca un porc...

Degeaba mă indignam împotriva mea, eram cuprins de vise uşuratice, care mă tîrau spre înălţimi, ca nişte baloane de hidrogen... M-am înfundat în nori multicolori, topindu-mă voluptuos în formele lor eterice... Curenţi ascendenţi mă ridicau fără efort, ca şi cum n-aş fi avut greutate. Întîlneam astronave scînteietoare şi insecte uriaşe, cu elitre de lumină. Nu, nu mă mai temeam de moarte!

– Da, Marsha, sînt în altă lume! Vino cu mine în deşerturile astea luminoase...

A zîmbit, vizibil satisfăcută, şi mi-a aruncat priviri pofticioase. Prin minte mi-au trecut imagini... Mă vedeam mîngîindu-i pieptul opulent şi fesele rotunde... Mi-am amintit de noaptea aceea...

– Sînt fericită că te văd într-o formă atît de bună, spuse Marsha.

Eram într-o dispoziţie matinală atît de grozavă, încît am întins mîinile spre pieptul ei, spre pulpele ei...

Zîmbea, părînd să mă încurajeze. Ochii îi erau aproape închişi: o pisică uriaşă ce aştepta plăcerea!..

Împins de atitudinea ei, mi-am vîrît mîna sub rochia ei, căutînd căldura feminină. Nu m-a lăsat.

Nu, spuse ea. Nu acum. Nu înainte... de nuntă...

Mîna îmi căzu, moartă.

– Nu înainte de ce?

– Nu înainte de nuntă. Trebuie mai întîi să fim uniţi în faţa Marii Adunări.

Am tuşit, nervos:

– Marsha, am avut un vis. Un vis care mă urmărea cînd m-am trezit şi care se potriveşte cu ceea ce îmi spui... Nu înţeleg nimic!

Fără să-mi dau seama, am început să mă ridic, cu dinţii rînjiţi, mîrîind ca un animal. Un lup, sau un cîine turbat...

– Linişteşte-te, spuse Marsha. Eşti prea nerăbdător. Cînd vom fi căsătoriţi, vom avea tot timpul să facem ce vrem... doar noi doi...

– Formidabil! am spus. Tu şi cu mine pe o insulă însorită! Nu mai pot aştepta! Să ne căsătorim imediat, în faţa lui Dumnezeu sau a diavolului!

Nu mai părea amuzată. Tremura violent, cu mîinile în şolduri, cu ochii scînteietori:

– Nu ştii ce vorbeşti!

Apoi, cu o voce stridentă:

– Taci! Taci odată!

Am răspuns pe acelaşi ton:

– Nu, n-o să tac, Marsha, chiar de-o fi să crăp! Nu sînt o jucărie! Vreau să ştiu ce se petrece aici! Vreau să ştiu pentru ce...

Uşa se deschise din nou, iar Ken apăru, ca un înger exterminator, cu ochii reci, cu gura rînjind răutăcios, ca un cetăţean al infernului.

– Avem probleme? întrebă el.

Marsha zîmbi ruşinată. Ca şi cum ar fi fost responsabilă de prostiile mele de copil rîzgîiat. Se întoarse, cînd Ken mă apucă de bluza de la pijama:

– Nu te-ai săturat să enervezi lumea?

Mă aşteptam să încasez o bătaie bună, dar m-a lăsat să cad pe perne.

Toată atitudinea lui oglindea dispreţul.

– Ai noroc, spuse el, că doamna Erikson ţine la tine! Altfel...

Fraza rămăsese neterminată. Ken nu vorbea niciodată prea mult. Mi-am zis că era un robot perfect. Îi întorceau o cheie invizibilă, şi făcea exact ceea ce aşteptau de la el. Dacă i s-ar fi aruncat ordinul scurt şi precis: „Ucide-l”, s-ar fi supus ca un cîine credincios, şi mi-ar fi venit de hac pe loc. (Exit Jean-Pierre Schuyler, regele proştilor)

Iar Marsha ar fi devenit văduvă încă o dată...

Sfîrşeşti prin a te obişnui cu orice...

Ideea de a mă căsători cu femeia asta, în sînul unei societăţi secrete, mai însetată de violenţă şi de sînge decît cea a asasinilor Bătrînului de pe Munte, nu mă încînta deloc... Trebuia să-mi recapăt minţile...

– Pot să plec? Cred că n-o să mai facă prostii, soră Marsha.

– Nu-ţi face griji, Ken. Sînt convinsă că prietenul nostru se va purta ca un om din lumea bună...

Am dat din umeri şi mi-am zis că lucrurile cele mai rele abia urmau.

Nu mă înşelam...

Căsătoria a avut loc în noaptea următoare, într-o poiană a pădurii, lîngă lacul misterios.

Noaptea era blîndă, aproape mîngîietoare. Vîntul ce trecea prin frunze aducea mirosuri puternice, care urcau la cap, ca alcoolul...

Toată clica era de faţă. Nu-mi puteam desprinde privirea de la Preskett şi Gordeiev. Păreau de pe altă planetă. Ca şi cum spectrele marţiene care îi locuiau sfîrşiseră prin a-i domina în întregime, eclipsîndu-le complet personalitatea terestră.

El arăta ca o statuie din carne. Muşchii îi fuseseră unşi cu un ulei, cum făceau altădată atleţii greci, iar la lumina lunii, silueta lui Malcolm Powers Preskett degaja o impresie formidabilă de putere...

Femeia nu era cu nimic mai prejos. Senzualitatea care emana din carnea nemişcată a Vassilissei Petrovna m-a tulburat în mod deosebit, cu toate că ştiam că frumuseţea aceea nu era decît gheaţă şi venin, putreziciune şi moarte.

Marsha stătea lîngă mine, goală şi ea. Veşmintele îi fuseseră luate de un adept tînăr. Tremura un pic, cu toată blîndeţea suavă a atmosferei.

Cu toată frica ce mă cuprinsese, nu mă puteam împiedica să compar

frumuseţea inumană a Vassilissei Petrovna cu cea coaptă şi patetică a Marshei.

– Ce comedie neruşinată! îmi spusei. Cînd se va termina? Unde vor ajunge aceşti zombi extratereştri?

Dacă aş fi ştiut exact unde sînt, în ce parte a Statelor Reunite, la ce distanţă de oraşul cel mai apropiat, aş fi încercat să risc totul, cum se zice în romane, pentru a avertiza autorităţile despre pericolul ce ameninţa omenirea...

Ce tîmpenie! În lumea asta, fiecare lupta doar pentru sine. Făpturi ce alergau în toate părţile, izbindu-se fără încetare de zăbrelele cuştii. Pînă în momentul în care se plictisiseră să alerge şi aruncaseră în aer puşcăria...

Marea Explozie...

Fantomele marţiene, dacă nu se vor grăbi să facă un pic de ordine, nu vor moşteni decît o planetă moartă. (Deşertăciunea deşertăciunilor...)

Membrii Marii Adunări cîntau. Mi-am amintit de visul pe care îl avusesem în Warnerville, cînd mă regulasem cu femeia aceea ciudată, care luase înfăţişarea Alinei, într-un oraş marţian, bătrîn ca timpul...

În prezent, în imaginaţie, fugeam de o furie dezlănţuită, de o creatură

ce nu mai avea din femeie decît aparenţa, cea a Vassilissei Petrovna.

Fugeam printr-un labirint de străzi moarte, printre privirile nemiloase şi deocheate ale statuilor. Fugeam, pentru că descoperisem secretul marţienilor morţi şi întinderea infamiei lor. Înţelesesem că lupta asta se desfăşura în spaţiul cosmic de mii de ani, o luptă cu faze multiple, reînnoite din civilizaţie în civilizaţie, din planetă în planetă, din generaţie în generaţie.

O singură luptă eternă.

Între două principii fundamentale. Aproape caricaturale.

O fază nouă se realiza, faza terestră nr. n. Bineînţeles, înainte fuseseră altele...

Înainte de Potop, poate, sau înainte ca fiii lui Noe să se apuce să construiască un turn uriaş care jignise Ochiul Veşnic.

Adepţii cîntau, umplîndu-mi urechile cu melopeea lor lentă. Ara încercat să fug prin spaţii lipsite de viaţă şi am privit figurile inexpresive ale lui Preskett şi Vassilissei. Semănau din ce în ce mai mult a măşti de actori antici, ca şi cum peste trăsături li s-ar fi aplicat o a doua faţă: cea a vidului incomensurabil de Afară...

Bărbatul, făcu să lucească un cuţitaş, în lumina palidă a lunii, şi înaintă spre mine, şi mă întrebă, într-o formă alambicată, dacă eram de acord să mă unesc cu acea femeie care mă salvase. În spatele lui, tăcută şi teribilă, stătea femeia. Ochii îi erau două opale negre, perfect lustruite. Ţinea o cupă cizelată. Cu excepţia cîtorva detalii, visul meu se materializa, ca şi cum aş fi fost în acelaşi timp protagonist şi simplu spectator.

Preskett îmi făcu o tăietură uşoară la braţ, apoi îi făcu acelaşi lucrti Marshei, îndată ce căpătase consimţămîntul nostru. Vassilissa ţinu cupa de metal cizelat sub izvorul dublu, purpuriu. Cînd vasul a fost plin pe jumătate, Preskett ne legă braţele, cu o blîndeţe părintească. Apoi turnă aromate şi mirodenii în cupă, în timp ce adepţii cîntau cuprinşi de avînt.

- Beţi!

Mi-am înmuiat buzele în lichidul mirositor.

Apoi a fost rîndul Marshei.

Undeva, în pădure, flauturi şi tobe, trompete şi fluiere cîntau...

Luna păru să se umfle, să se transforme într-o bilă de cristal uriaşă, o navă cosmică fenomenală. Am crezut că-şi va părăsi traiectoria şi

va veni să se strivească de globul terestru, alfa şi omega unei civilizaţii noi. Sau, dimpotrivă, se va smulge din lanţuri şi se va năpusti în adîncurile tăcute ale eterului ceresc...

– Acum, spuse Preskett, sînteţi unul singur. Sînteţi uniţi în Imensa imagine a Creaţiei...

Efectele drogului nu întîrziară să apară.

Sub privirile inchizitoriale ale stăpînului nostru, în bătăile surde ale tobelor, Marsha şi cu mine ne luarăm de mînă, ca nişte dansatori ce vor să participe la o ceremonie mondenă şi intrarăm în jocul dragostei şi al morţii...

Se strînse lîngă mine şi...

Curînd, lucrurile reveniră la normal...

Capitolul VIII

Mergeam prin noapte. O noapte care nu semăna deloc cu cea a nuntii. O ploaie încăpăţînată cădea asupra zonei lugubre pe care o traversam, înecînd-o într-un fel de ceaţă...

Puteam fi în iad, sau în teritorii scoase din subconştientul meu... Nimic nu avea aspect real. Evenimentele pe care le trăisem nu se produseseră cu adevărat. Eram morţi, iar sufletele noastre chinuite umblau prin labirintul purgatoriului...

Se scursese mult timp...

Oare?

Cît? Un an, cîteva luni, două săptămîni, cîteva zile? Cine ştie? Timpul nici nu există! Adepţii lui Preskett îi veniseră de hac!

Visam cu ochii deschişi, stînd între Marsha şi Ken. Ken, inevitabilul

cerber... Livid ca niciodată, în luminozitatea aceea pustie...

Visam o armată de soldaţi îmbrăcaţi în armuri, cu căşti din metal lucitor, cu măşti de gaze... Invadau sediul Marii Adunări... Erau înarmaţi cu puşti şi aruncătoare de flăcări, nu-şi pierdeau timpul cu somaţii, ci curăţau vizuina pînă în cel din urmă colţ...

– La ce te gîndeşti? mă întreabă Marsha, cu o voce plină de tandreţe.

Am tresărit.

– Nimic deosebit... Unde sîntem?

Marsha se întoarse spre Ken:

– Chiar! Unde sîntem?

Tovarăşul nostru lugubru nu se osteni să-i răspundă.

Ţara noastră era imensă, abia acum îmi dădeam seama. Puteai să mergi zile întregi, să te rătăceşti de-a binelea... Puteai ascunde în păduri armate întregi, fără ca nimeni să-şi dea seama... Puteai urzi cele mai infame comploturi, fără să-şi vîre nimeni nasul...

Am încercat să mi-o imaginez pe Pru, bătrînul J.A. Glenn, pe guralivul numit Costa, pe toţi cei care avuseseră de-a face cu istoria asta. Am încercat să mi-i imaginez trezindu-se într-o lume mai nebună decît universul lor cotidian...

Ce-ar zice văzînd străzile populate de procesiuni demonice, de cortegii în delir? Dar ar mai apuca să spună ceva? Costa, şmecherul ăla mic, ar fi în stare să transmită ceva din studiourile infernului? I s-ar încredinţa sarcina de a vîrî în capul pămîntenilor credinţa îngerilor Strălucitori, noul cod al proaspeţilor stăpîni ai lumii? Poate... Costa făcea parte din rasa de sclavi care se adapta la toate situaţiile... Spuneau vorbe frumoase, iar laşitatea lor devenea calcul politic. Cît despre J.A. Glenn, după un acces de orgoliu, va intra în rînduri şi va avea grijă ca ordinea şi disciplina să domnească în favoarea zeloşilor credincioşi ai Celui Rău...

Dar Prudence? Ce se va întîmpla cu draga mea Prudence Lörrach?

Depărtarea şi circumstanţele mă făceau să-mi dau seama că ţineam la Pru mai mult decît la toate fetele cu care avusesem de-a face... Aş fi dat orice, inclusiv ceea ce îmi rămăsese din cei o mie de florini, pentru ca trecutul apropiat să dispară şi să fiu din nou lîngă ea, într-unui din restaurantele noastre favorite... Am făgăduit să fac o grămadă de fapte bune: să nu mai beau, să n-o mai

tratez pe Pru ca pe un nimic, să-mi caut o slujbă cinstită, etc....

Dar nu s-a întîmplat nimic. Nimeni nu-mi auzise rugăciunile...

Maşina neagră, blindată ca o fortăreaţă, alerga prin noaptea neagră. Aveam impresia că această călătorie nu se va termina niciodată, sau poate se va încheia într-o altă lume, într-o altă dimensiune...

Am adormit un pic, doar cît să visez că lumea întreagă devenise un deşert roşu, cu munţi arizi, cu oraşe moarte... Pe străzile oraşelor moarte, fantome alcătuiau planuri de cucerire... Invizibile, ca nişte larve închise în solul planetei defuncte, priveau un punct luminos de pe cerul obscur...

Exilul cel lung se terminase...

M-am trezit auzind-o pe Marsha, care-mi spunea:

– Dragul meu, eşti prea nervos!

Am înţeles că mă agitasem în somn, iar gazdele mele ar fi preferat să rămîn liniştit. O durere scurtă în braţ. Or să mă ţicnească de tot cu injecţiile lor. Am adormit din nou, profund, fără vise.

În timp ce dormisem în maşina fortăreaţă, călătoria se sfîrşise, dar noţiunea mea despre timp era atît de

deformată, încît eram incapabil să apreciez cît durase peregrinarea noastră pe meleagurile misterioase ale nopţii...

Mă resemnasem...

Nu mai eram nefericit...

Marsha, soţia mea. mă ţinea de braţ cu un gest protector. Petrecuserăm cîteva momente între patru ochi, într-un apartament luxos. Apreciasem, din nou, priceperea acestei femei nesătule... Mă topisem în braţele ei, între picioarele ei, între emisferele bronzate ale sînilor ei...

Acum. Îmbătat de această întîlnire particulară, zăpăcit de evenimentele zilelor trecute, stăteam în semiîntunericul sanctuarului, în spatele nostru, credincioşii cîntau cîntece secrete, într-o limbă necunoscută...

Am încercat să înţeleg originea la toate astea... Erau atîtea lucruri obscure, atîtea contradicţii... De ce mi se încredinţase ancheta privind moartea groaznică a locotenent-colonelului Erikson, pentru ca apoi să fiu oprit? Cine se folosise de cine?

La ce folosea, de fapt, toată fantasmagoria asta?

Nu era nimic logic în cascada de evenimente incredibile.

A trebuit să-mi abandonez întrebările. Eram

prea epuizat de droguri, prea slăbit... Cel mai mic efort intelectual îmi dădea dureri insuportabile de cap...

Mîna Marshei alunecă încet de pe braţul meu pe picior... Această Circe îmbătrînită era incredibilă!

Mi-am zis că aş fi putut nimeri mai rău. De exemplu, sub gloanţele criminalilor conduşi de Preskett...

Chiar atunci. Marele Maestru îşi făcu apariţia, îmbrăcat de ceremonie, cu însemnele înaltei sale demnităţi.

Cînd lumina a crescut în intensitate, am recunoscut locul în care mă aflam: capela în care asistasem la proiecţia filmului ce arăta amănuntele groaznice ale morţii locotenent-colonelului Erikson. (Doamne, iată, închisă ultima uşă, lanţul se strînge...)

Preskett se lansă într-un discurs din care n-am înţeles mare lucru.

Mîna Marshei era tot mai agresivă. Mă zăpăcea (eram doar un obiect pentru ea), dar îmi producea o plăcere fierbinte, de neoprit... Cîntecele audienţei subliniau unele părţi ale discursului lui Preskett, iar Marele Maestru semăna cu un general ce-şi îndeamnă oamenii înainte unei bătălii în care nu există îndurare... Fără îndoială, ne găseam

în pragul unui război psihologic, a cărui miză…

Am început să mă agit, iar scumpa mea soţie îmi suflă la ureche:

– Relaxează-te, dragostea mea! Ce-i mai plăcut abia de-acum încolo urmează!

Preskett vorbea într-una, iar murmurul adepţilor îl acompaniau, dar eu, Jean-Pierre Schuyler, eram la o mie de mile de el, într-o cometă, într-un gheizer de lumini orbitoare…

Cînd am revenit în capelă, am descoperit că evenimentele se precipitaseră. În faţa altarului, Preskett, Gordeiev şi alţi demnitari ai Noii Credinţe, stăteau îngenuncheaţi într-un şir de feţe fără expresie, de corpuri goale, cu braţele ridicate spre cer, ca pentru o rugă fierbinte. Eu ştiam, vai, că această rugă era adresată unei puteri de nenumit…

Lîngă altar se aşezase un şir dublu de bărbaţi şi femei, îmbrăcaţi în negru şi înarmaţi ca pentru o bătălie.

Imnurile reîncepură. Am înţeles că asistam la o ceremonie foarte veche, dar care nu avea nimic deosebit: în toate timpurile, preoţii tuturor religiilor binecuvîntau combatanţii înainte de a năvăli asupra duşmanilor…

Capitolul IX

Lacul era scăldat în soare. Munţii străluceau, bine conturaţi de lumina matinală. Doar culmile rămăseseră ascunse de o brumă noroasă. Era o dimineaţă splendidă, care anunţa o zi grozavă. Una din zilele care-ţi fac poftă să te topeşti în şuvoiul nesfîrşit al soarelui...

Inima îmi bătea normal.

Totul era cît se poate de bine. Munţii se oglindeau în lac, soarele era la locul lui, bine înfipt în cerul albastru... Norii păreau pufoşi, doar atît cît trebuia... O zi cu adevărat magnifică!

M-am îndepărtat de femeia care dormea în patul cel mare şi mi-am făcut toaleta, meticulos. Acest rit matinal mă întărea în impresia că nimic nu poate afecta perfecţiunea lumii într-o asemenea zi de iunie. Nu

sosise încă apăsarea grea a verii, ci doar plenitudinea blîndeţii estivale. M-am ras cu grijă şi m-am îmbrăcat, ca în fiecare zi, după ultima modă.

În timp ce înfăşuram în jurul gîtului un fular de mătase, zîmbeam imaginii mele din oglindă.

M-am dus pe balcon. De acolo, dominam lacul. Parcul, cu arborii săi exotici (grădinarii erau de cea mai bună calitate), cu aleile bine trasate, cu templele minuscule de un gust îndoielnic, aparţinuse unui bancher din Lausanne. Acum, eu eram stăpînul... Marsha îmi lăsase frîu liber, nu pretindea niciodată să joc cum îmi cînta (deşi ar fi putut). Trăiam alături de ea, profitam de banii ei, dar nu-mi cerea niciodată să-i dau socoteală de ce fac. Îmi duceam viaţa cum voiam... respectînd anumite reguli...

M-am apropiat de patul uriaş, în care continua să doarmă soţia mea. O femeie coaptă, cu sîni plini, cu pîntecul încă muşchiulos, cu pulpe încă netede... Nu, nu aveam de ce să mă plîng.

Marsha se mişcă în somn. Căldura dimineţii o făcea mai impudică decît de obicei. Respira greu, cu ochii întredeschişi.

Era o femeie magnifică. Frumoasă şi atrăgătoare. De luni de zile, de cînd eram cu ea, tulburarea mea, în loc să dispară, creştea. Trăiam într-o ceaţă luminoasă. Asta însemna să trăieşti. SA TRĂIEŞTI!

Şi nu-mi păsa de restul lumii!

Ce lume?

Ce rahat de lume?

Am ieşit din cameră, după ce-mi lipisem buzele de cele ale femeii adormite, şi-am ajuns în sala de mese, de la parter. Servitorii, foarte stilaţi, pregătiseră masa cu multă grijă: flori în vase, parfumuri suave în aer, carafe de cristal pe prosoape brodate (cu lichioruri dulci, de dimi

neaţă, pregătite după vechi reţete marţiene...) Tot felul de mîncăruri delicioase, care mă umpleau, doar privindu-le, de o voluptate perfectă...

Perfect, perfect, perfect! Totul este perfect!

Sclavi discreţi au venit să se asigure că nu-mi lipsea nimic. I-am tratat cu mărinimia mea obişnuită şi m-am îndopat cu gustări uşoare, ca o bătaie de aripă...

Un servitor palid, efeminat, îmi aduse ziarele de dimineaţă. În partea asta a vechii Europe, se mai păstra mijlocul ăsta de comunicare. Ştirile erau bune, excelente chiar. Ameninţarea conflictului nuclear fusese înlăturată datorită înţelepciunii Ghidului nostru, Preskett. Împăratul Occidentului reuşise să convingă celelalte naţiuni de bunele intenţii ale concepţiei sale despre lume.

Am lăsat ziarul, oftînd uşor.

Nimic nu era mai obositor decît politica!

Cînd citeam însemnările pe care le făcusem la începutul aventurilor mele, îmi dădeam seama că-mi petrecusem prima parte a existenţei bîjbîind prin întuneric, lovindu-mă de mobilă... Sincer vorbind, mă îndoiam de realitatea acelor întîmplări. În primele zile ale Marii Ofensive, luasem note,

încercasem să mă lămuresc cum stau lucrurile, dar mă încurcasem într-o grămadă de lucruri contradictorii. Am înţeles, încetul cu încetul, că soluţia de compromis, propusă de Marsha Stankowski, era cea mai bună.

Am rămas cu stiloul în aer.

De ce trebuie să scriu toate prostiile?

Un zgomot de pînză mişcată în spatele meu

mă readuse pe pămînt. O tînără servitoare se interesă dacă mai aveam nevoie de ceva. Mă întrebam dacă nu cumva mă spiona, în favoarea Marshei. Aveam chef să-i răspund cu o inepţie, de exemplu:

– Am nevoie de, tine, micuţo! Vino în braţele mele!

Ştiam însă că soţia mea nu suporta s-o înşel, iar dacă fata îi raporta proasta mea comportare, aş fi avut parte de o scenă penibilă...

M-am mulţumit să dau din cap. Nu aveam nevoie de nimic.

Am ieşit în parc. Era minunat în orice anotimp, dar acum era în plină splendoare. Arunca miresme în toate părţile. Tremuram, deşi era cald. Ca şi cum, între tufişuri şi boschete, erau ochi care îmi urmăreau toate gesturile. Ce se întîmplase? Lumea se dăduse peste cap...

Încercînd să izgonesc gîndurile acestea morocănoase, am mers încet pe alei, cu capul plecat, oferindu-mi umerii muşcăturii delicate a soarelui de dimineaţă.

Marsha era teribil de geloasă...

Nu întîlnisem o femeie atît de posesivă. Mă cumpărase, în ziua în care ne căsătorisem. Trăiserăm împreună evenimentele teribile care răsturnaseră lumea, şi se purtase

foarte generos. Fără să-mi acorde, însă, cea mai mică libertate sexuală... În timp ce străbăteam lumea în război, un război ce nu se ducea cu bombe şi politică, ci într-un mod mai subtil şi mai definitiv, mă gîndeam adesea la Pru Lörrach, mă întrebam ce se întîmplase cu ea în infernul ăsta... Am încercat s-o găsesc, s-o ajut, dar cînd Marsha a bănuit că aş încerca să reiau legăturile cu fosta mea iubită, a apucat-o o furie atît de violentă, încît am înţeles că salvarea mea consta în discreţia mea şi într-o fidelitate necondiţionată.

Cerberii erau la post, lîngă gard. Erau băieţi discreţi, antrenaţi în arte marţiale, cu reflexe impecabile. Mă salutau cu respect indiferent. Pentru ei nu eram decît un fel de prinţ consort, un personaj mai degrabă ridicol.

Mă lăsau să trec, dar le simţeam privirea bănuitoare...

Ciudat, îmi spuneam. Cine s-ar gîndi să spună, în această aversă de lumină: lumea s-a schimbat, lumea nu mai este ce-a fost? În aparenţă, totul e la locul lui, dar e suficient să faci un pas dincolo de drumurile principale, ca să nimereşti în plină fantasmagorie.

Poarta se deschise automat şi ajunsei pe trotuar. Nu aveam de făcut decît cîteva sute de paşi ca să ajung pe malul lacului...

Munţii scînteiau. Le priveam culmile cu invidie. Acolo, sus, lucrurile erau simple, evidente. Tovarăşii negri ai Ghidului nostru, Preskett, nu urcă niciodată acolo. Rămîn în văile umbrei morţii, ca nişte gînduri sinistre, ca nişte fluturi funebri...

Munţii...

Fortăreţe naturale...

Cine putea să-i asedieze atîta timp încît să-i facă să capituleze? Nici Preskett n-ar fi în stare să le vină de hac...

Debarcaderul îşi pierduse aspectul turistic. Vapoarele ce legau malurile lacului transportau doar cohorte strălucitoare, un Babel minuscul ce se exprima în cele mai diverse limbi, dar existau şi ciucuri tăcuţi de călători întristaţi, care nu se sinchiseau că atrag atenţia sicofanţilor aflaţi în zonă. Mi-am zis, încă o dată, că lumea jucase şi pierduse. Se epuizase în lupte fratricide, înălţînd ziduri între naţiuni, consumînd resursele naturale cu furia unor nebuni. Iar la capătul disperării şi urii, apăruseră Preskett

şi lupii, năvala unor forţe care doborîseră guvernele unul după altul, într-un cazan infam...

M-am instalat pe terasa unei cafenele. O placă comemorativă marca trecerea pe acolo a unui mare poet englez. Da, englezii adoraseră această ţară a contrastelor. Îşi vindecaseră aici plictiseala şi plămînii. Lord Byron scrisese în aceste locuri splendide un poem insipid despre libertate (Prizonierul din Chillon)... Dar, întrucît eram un tip cult, ştiam că nu departe de aici, în anul 1816. fusese concepută o carte mare. De tînăra logodnică a altui mare poet englez... Cartea aceea fusese infinit mai profetică decît multe opere respectate de critica din timpul acela... Iar pentru mine, ziua aceea de iunie simboliza cel mai bine trista aventură în care se lăsase tîrîtă omenirea. O croazieră nocturnă pe un lac fără maluri... (Frankenstein, de Marry W.Shelley).

Am băut un pahar de vin alb.

Nu era un lucru rezonabil, dar nu-mi păsa.

Am comandat un alt pahar de vin alb.

La al treilea, capul a început să mi se înceţoşeze...

În clipa în care am pus paharul jos, am observat că un bărbat înalt, care stătea lîngă debarcader, mă privea. Păsări strigau şi, din cauza perspectivei, aveam impresia că zboară chiar deasupra capului necunoscutului.

Lucrul ăsta mi s-a părut lugubru, semn rău…

Am comandat al patrulea pahar de vin alb, pe care chelnerul mi-l adusese cu o deferenţă cu adevărat servilă.

Omul, în jurul căruia zburau păsările de pe lac se apropie.

Traversă spaţiul care ne separa, ca un cîine de circ ce trece printr-un cerc acoperit cu hîrtie. Se aşeză la masa vecină şi, cu un aer foarte natural, comandă un pahar cu vin alb.

Eram gata să-l răstorn pe-al meu. Necunoscutul mă privea cu o insistenţă penibilă! Provocatoare chiar!

M-am ridicat. Îmi supraevaluasem puterile. Lunile trecute în mici şi mari orgii conjugale mă terminaseră… Am recăzut în fotoliu, oftînd ca un copil bătut.

Chelnerul se grăbi spre mine, dar necunoscutul i-o luă înainte.

– Mai aduceţi două pahare de vin alb!

Am vrut să protestez şi, în timp ce chelnerul dispăruse, bucuros că nu trebuie să aibă grijă de mine, luptam fără vlagă cu binefăcătorul meu.

– Căldura e prea mare, e prea de dimineaţă. Alcoolul nu ajută la nimic...

– Da, am şoptit. Aşa e...

Am văzut că şi alţi bărbaţi aşteptau pe debarcader, bărbaţi tăcuţi şi gravi, care priveau pe furiş lupta noastră ciudată. Păreau străini, dar în acelaşi timp foarte apropiaţi. Aş fi vrut să mă smulg din braţele necunoscutului şi să ajung în casa sigură a Marshei...

În timp ce mă zbăteam, bărbatul acela ciudat îmi şopti la ureche...

– Sîntem în aceeaşi tabără! Nu face scandal şi citeşte atent hîrtia pe care ţi-am băgat-o în buzunar... Acum, să ne bem vinul.

Cînd reveni, chelnerul ne găsi stînd unul lîngă celălalt, ca nişte vechi prieteni.

Am băut în tăcere.

Tot timpul acesta, bărbaţii de pe debarcader rămăseseră nemişcaţi, ca împietriţi...

Păsările dispăruseră.

Într-un tunel de sunete discordante şi de lumină albă şi roşie, bărbaţii bizari se îndepărtară, se dizlocară. dispărură instantaneu... Cred că

urcaseră pe un vapor. Un vapor care îi ducea de cealaltă parte a lacului, acolo unde munţii păreau atît de înalţi, de imperturbabili...

Eram beat. Beat sub soarele cald al dimineţii. Beat de-mi venea să vomit.

Am rămas singur, conştient că port un secret, o destăinuire ce putea fi mortală, dacă dădea greş...

Am băgat mîna în buzunar, am scos o bucăţică de hîrtie îndoită cu grijă în patru. După ce am privit cu grijă în jur, am desfăcut-o, ştiind că mă voi compromite grav. Mesajul era laconic, de o transparenţă brutală:

VINO ALĂTURI DE NOI

ÎN MUNŢI!

Capitolul X

A urmat o zi îngrozitoare. Aveam impresia că toată lumea ştia secretul meu, că furtuna putea izbucni în fiecare clipă. Dar, contrar temerilor mele, Marsha a fost încîntătoare. Mi-a

mulţumit pentru grija cu care îi satisfăcusem poftele amoroase în noaptea trecută... Cu tot zîmbetul ei, aveam un sentiment crescînd de nelinişte. Crăpam, literalmente, de frică! O perioadă lungă de inactivitate, împreună cu şedinţele de propagandă ale „noilor mei prieteni”, mă dăduseră gata.

Eram o jucărie letargică, un gigolo fără minte, al unei tîrfe de lux îmbătrînite...

Veni seara. Soarele cobora maiestuos, bulgăre de foc sîngerînd în crenelurile scînteietoare ale munţilor. Draga mea soţie mi-a luat mîna cu tandreţe şi m-a condus pe terasa care domina parcul şi lacul.

– Ce linişte! Ce calm! Lumea are de cîştigat de pe urma noastră! spuse ea, cu un cinism care nu era, poate, inconştient. Nu se poate face omletă fără să spargi ouăle, nu?

Ouăle?

Degetele ei mă strînseră. Schimbă scurt subiectul:

– Cel pe care-l numeşti Dumnezeu, Creatorul, Veşnicul, mai ştiu eu cum, v-a dat lumea ca să aveţi grijă de ea. Aţi transformat-o într-o ladă de gunoi. Noi n-am făcut decît să preluăm hăţurile pe care voi le scăpaserăţi de mult din mîini...

Aveam impresia că lacul se transformase într-o întindere de smoală, iar un vînt violent îi agita apele negre, grele... O ură nedefinită apăsa peste lume... Jucasem cu cărţi trucate, sperînd să cîştigăm, dar alţii fuseseră mai şmecheri decît noi... Cînd Lucrul care era cuibărit în sufletul lui Preskett aruncase zarurile, Mielul desfăcuse Cele Şapte Sigilii...

Acum tăcerea spirituală a pămîntului semăna cu aceea care domnea pe Marte, atunci cînd vîntul cosmic îşi oprea suflarea...

– Da, am răspuns cu ură, ai dreptate, dragă Marsha, nu poţi face revoluţie fără cîteva masacre! Asta-i viaţa!

Iubita mea soţie izbucni în rîs:

– Eşti grozav!

Apoi adăugă:

– Am o surpriză pentru tine. Ceva care să-ţi amintească de vremurile bune, cînd erai detectiv particular. Singuratic, plin de viitor şi de ambiţii. Ştii... timpul acela, cînd nişte oameni neinspiraţi au crezut de cuviinţă să-ţi încredinţeze o misiune care-ţi depăşea posibilităţile... Pe vremea aceea frecventai o fată, o oarecare Prudence Lörrach... Îţi aminteşti?

Am înghiţit în sec, simţind că îngheţ din cap pînă în picioare, ca şi

cînd. patinînd pe un lac îngheţat, aş fi văzut cum se rupe gheaţa sub mine, iar apa neagră e gata să mă primească...

– Da, îmi amintesc... O poveste veche...

– Crezi? Aş vrea să fiu sigură, pentru că nu sînt o femeie care să accepte gîndul de a fi împărţită cu alta. Chiar în amintiri. Vino şi sărută-mă! Nu vreau să te văd trist. Vreau să fii vesel, disponibil, grăbit... Înţelegi ce vreau să spun...

Înţelegeam foarte bine.

Ne-am întors în salon. Servitorii aşezaseră pe o masă un pachet voluminos, înfăşurat în hîrtie maron. Obiectul m-a umplut de groază, pentru că îmi amintea de alte pachete, cu acelaşi fel de ambalaj...

– Iată surpriza, dragă! Grăbeşte-te să desfaci pachetul!

– Nu ştiu dacă e o surpriză plăcută... Poate aştepta pînă mîine.

Am auzit un rînjet şi m-am întors repede. Preskett era acolo, îmbrăcat în negru... O siluetă aproape invizibilă...

– Ne refuzi cadourile, după tot ce-am făcut pentru tine, pîrlitule?

Stăpînul înaintă pînă în lumina candelabrului şi i-am văzut lucind ochii de metal. Ultima urmă de

umanitate îl părăsise, devenise un om de pe o altă lume, deşi păstrase învelişul carnal al unui locuitor al Terrei.

– Deschide pachetul!

Am reuşit, după un oarecare timp. Pe măsură
ce sfîşiam hîrtia maron, mîinile îmi tremurau, inima îmi bătea tot mai puternic...

Apoi, în faţa ochilor mi-a apărut un fel de sarcofag, turnat dintr-o singură bucată de plastic transparent. În interior, perfect conservat, trupul mumificat al lui Pru... Părea că va deschide ochii în clipa următoare şi va întreba, privind mirată în jur: „Unde sint?” Numai că era moartă şi îmbălsămată, cu grijă, impecabil... Un obiect frumos...

– Poţi s-o păstrezi oricît. Marţienii erau maeştri în îmbălsămare. Nu se vede nici o urmă, nici o rană. Exact aşa cum ai lăsat-o cînd ai părăsit oraşul.

Comentariul hidos al lui Preskett nu mă mai atingea.

Eram departe, foarte departe. Nu de cealaltă parte a oceanului, în căutarea lui Pru, a imaginii ei zîmbitoare... Nu, urcam către munţi, spre oamenii care îmi trimiseseră un semn, care mă invitaseră să mă alătur

lor. Fără îndoială, voiau să lupte împotriva lui Preskett şi a demonilor lui. Sau, cel puţin, să trăiască liberi cît se putea...

Am dat încet din cap, în timp ce lacrimile mi se scurgeau de-a lungul obrajilor. Am reuşit să spun nişte cuvinte care mi-au sfîşiat gîtul, apoi buzele:

– Mulţumesc. O reuşită a ştiinţei! Voi ruga servitorii să-l ducă în biroul meu.

Mirat, Preskett mă privi în ochi. Privirea lui de oţel mă străpunse ca o lamă de pumnal. Am rămas pasiv, ca unul care ştie să încaseze orice lovitură, fără să opună rezistenţă.

– Acum am nevoie de un pahar de whisky...

– Orice doreşti, dragul meu, spuse Marsha, uşor dezamăgită. În casa mea nu-ţi va lipsi niciodată nimic!

Apoi a dat ordin servitorilor să ducă sarcofagul în biroul meu.

Preskett m-a luat de braţ şi m-a întrebat dacă mă simţeam bine. I-am răspuns că nu aveam nici un motiv să nu mă simt bine. Fata nu mă mai interesa de mult, iar perfecţiunea lucrării era uimitoare.

– Ai dreptate, amice! Ai foarte multă dreptate! Marţienii au căutat

întotdeauna, într-un fel sau altul, să stăpînească moartea...

Apoi mi-a turnat chiar el de băut.

Marsha stătea de o parte, aşteptînd, parcă, ordine...

Preskett mă lăsă o clipă, se duse pînă la soţia mea şi o luă în braţe.

– Eşti o femeie pătimaşă, draga mea! Într-o zi, patimile te vor pierde!

Apoi adăugă:

– Nu te încrede în el! Încălzeşti un şarpe la sîn!

Frigul reveni. Brutal...

Am cerut permisiunea de a mă retrage.

Mi-a fost acordată.

M-am dus în birou, mi-am turnat de băut şi am privit-o pe Pru. Îmi dădeam seama cită încredere avusese femeia aceea în mine. Fusese singura oază în deşertul existenţei mele... Acum devenise propriul ei elogiu funerar...

Cîinii ăia blestemaţi se pricepeau să tortureze
o fiinţă umană dincolo de orice limită. Carnea Prudencei Lörrach rămăsese la fel de atrăgătoare ca în timpul vieţii. Aveam impresia că, dacă aş reuşi să topesc sicriul de plastic, aş putea să-i mîngîi corpul pe care-l strînsesem de atîtea ori în braţe... Contrar voinţei mele, simţeam că mă excit. A fost, ca să zic aşa, picătura de

apă care a făcut să se reverse paharul. Am băut o ultimă înghiţitură de alcool şi am căutat în sertare. Căutam o armă. Eram decis să-l ucid pe Preskett. Şi, dacă îmi rămînea timp, şi pe tîrfa aia de Marsha Stankowski, văduva neagră...

N-am găsit nimic care să-mi folosească. Nici măcar un coupe-papier. M-am aşezat în fotoliu, cu capul în mîini.

– Draga mea, am zis cu voce tare, aşa se termină toate, în tăcerea morţii...

Grandilocvenţa mea nu mi s-a părut ridicolă. Eram prea pătruns de nefericirea mea ca să mai am simţ critic.

Apoi, ca o umbră, am coborît, incapabil să-mi găsesc somnul.

Cînd am trecut pe lîngă salon, am auzit rîsete, apoi gemete: Marsha, draga mea soţie, era pe cale să pactizeze cu diavolul...

Capitolul XI

Scriu pe-puntea vaporului ce traversează lacul Leman.

Cred că lucrurile, încurcate în ultimele ore, se vor întoarce în favoarea mea. Am reuşit să părăsesc casa, să iau vaporul, să dispar.

Orgoliul lor imens îi împiedică pe diavoli să creadă că pot greşi.

De cealaltă parte a lacului se vede malul, în ceaţa dimineţii. Sper că nu mă vor prinde chiar pe mal, că voi reuşi să mă ascund suficient timp, pînă cînd voi reuşi să iau legătura cu oamenii din munţi. Cu oamenii care au ales singurătatea libertăţii.

După ce mă voi vindeca, după ce-mi voi recăpăta forţele şi curajul, voi cobori spre lac, mă voi duce la casa Marshei şi-i voi da foc, pentru ca din viaţa mea să dispară pata aceea:

carnea profanată a Prudencei Lörrach. Îi datoram măcar atît...

Da, îi datoram asta...

Eram aproape singur pe punte. Cîţiva bărbaţi.
cîteva femei, doi sau trei copii... Toţi morocănoşi, tăcuţi. Aveam puţine bagaje: o sacoşă cu jurnalul meu (povestea acestei aventuri ciudate) şi cîteva lucruri. Acolo unde mă duc n-am nevoie de nimic. Ura e destul de grea, şi-mi va ţine tovărăşie...

Dîndu-mi încredere, munţii sînt tot mai aproape. De cealaltă parte a apei cenuşii.

Ivindu-se din ceaţa ce tapisează lacul, vine spre noi o barcă cu motor, rapidă şi suplă ca un animal. Inima mi se strînge, mă simt acoperit de sudoare. Vreau să fug, să mă ascund...

Apoi, în clipa în care eram gata să mă las cuprins de panică, văd că ocupanţii îmi fac semne. Barca se apropie de vapor şi îmi dau seama că oamenii care îmi fac semne sînt cei pe care i-am întîlnit pe terasa cafenelei Lordului Byron...

Am recunoscut între ei pe bărbatul care-mi strecurase biletul.

Am închis ochii. Perfect, mi-am zis.

Malul e aproape. În cîteva minute vom acosta.

Norii se risipiseră, iar soarele face culmile să strălucească.

Mai am o clipă de regret, gîndindu-mă la luxul pierdut, la plăcerile lunilor petrecute împreună cu soţia mea cea grijulie, la viaţa care se scursese între malurile unei treceri monotone, la toate lucrurile care...

– Hai, domnule Schuyler, curaj! îmi strigă cineva.

Am înţeles brusc că, pentru oamenii aceia eram cineva. Cel care cunoaşte secrete importante, care a trăit lîngă locotenentul Demonului...

Îmi doresc să fiu departe, în fundul lacului, ale cărui ape rămîn cu încăpăţînare cenuşii, sau acolo sus, în spaţiu, plutind împreună cu adepţii în extaz ai reverendului Purdy... Apoi, măturînd toate slăbiciunile, ura reveni. Am revăzut trupul mumificat, faţa îngheţată a Prudencei şi mi-am zis că am datoria să lupt cu fantomele înspăimîntătoare, oameni sau marţieni, care au făcut din lume un coşmar. Cu aceia care au transformat această planetă binecuvîntată de Dumnezeu într-o cloacă.

Încet, am ridicat braţul, într-un salut frăţesc.

Bărbatul îmi răspunse în acelaşi fel.

Păsările dimineţii ciripeau în vînt.

Aerul care-mi pătrundea în plămîni avea o savoare nouă, aromată de prezenţa munţilor.

Încep pregătirile de acostare.

Editura ECCE HOMO SRL
Bucureşti CP 1-832
Tehnoredactor Cîrstea Adam

ISBN 937 - 96210 - 3 -1

Colecție de autor:
Daniel Walther

- **Planeta Jaja**
- **Tigre**
- **Revolta de pe Phagor**
- **Paznic la capătul lumii**

SF

ISBN 973-96210-3-1

LEI 1600